

УЕНДИ УАКС 7 ДНИ И 7 НОЩИ

Превод от английски: Теодора Божилчева, 2004

chitanka.info

РАДИОБИТИЕ

Мат вдигна очи от пулта и застина от изненада.

— Здравей, Ливи.

Гальовното име, с което я нарече както някога, я накара да се вкамени.

— Искам да поговорим за това, което става помежду ни.

— Помежду ни? Да не съм пропуснал нещо? — усмихна се той и кафявите му очи грейнаха. — Не, определено щях да знам, ако има нещо между нас.

Тя изопна тяло.

— Очаквам да престанеш да ми се подиграваш в ефир. Освен това очаквам, че владееш аудиторията си. Не ми е приятно да ставам за посмешище дори в радиошоу с безплатен телефон за връзка.

— Щеше да си далеч по-непривлекателна мишена, ако не се приемаше толкова на сериозно. Това е само радио, Оливия, не мозъчна хирургия. И както и да се самонавиваш, всичко опира единствено до забавление и рейтинг.

— Това не оправдава поведението ти.

— За предаването ми ли говориш или за представата ти за моя сексуален живот? Доколкото си спомням, някога ти се нравеха и двете.

Напомнянето имаше въздействието на шамар.

— Просто не мога да повярвам, че все още живееш в Нийделенд. Не е ли време да пораснеш?

Той се хвана за сърцето, тонът му остана подигравателен, но в тъмните му очи се долавяше нещо, което не можеше да се разчете.

— Ох, Оливия! Нарани ме.

— Съмнявам се. Макар че бих искала.

Тя се обърна и напусна студиото... Вече се мъчеше да измисли оръжие, достатъчно мощно, за да разбие на пух и прах егото на Мат Рансъм.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Джени Гризъл, Карън Кендал и Карън Уайт, които ми помогнаха да запазя разсъдъка си и без които отдавна щях да съм се предала. Същото се отнася за Сандра Чейстин, Деб Смит и другите ни съмишленици, чиито идеи спомогнаха за раждането на тази книга.

Благодаря също на Джеф Мадсън, който знае повече за храната и виното, отколкото аз някога ще науча. И на водещия на радио токшоу Йън Пънет за това, че ми позволи да наблюдавам работата му и ми обясни кое би могло и кое не би могло да се случи. Думите „не и в този живот“ и досега ме карат да се усмихвам.

Вина за евентуални грешки относно храната, виното или радиоиндустрията нося единствено аз.

Както винаги, трябва да благодаря на сестра ми, Чери Мадсън, на която дължа впечатлението, че съм внимавала в часовете по английски в осми клас. Също искам да благодаря на редактора си, Уенди Макърди, и на помощничката ѝ Ан Бохнър за чудесния начин, по който се справиха с моя ръкопис.

Благодарностите няма да са пълни без специалната ми признателност към моя агент Пам Стрикълп, която сбъдна тази моя писателска мечта.

*Понякога се чудя дали жените и мъжете
наистина са двете страни на една монета.
Може би трябва да живеят в съседство и само
от време на време да си ходят на гости.*

Катрин Хепбърн

1

Денят на Оливия Мур започна с един неверен съпруг и оттам нататък вървеше все по на зле.

Този път неверният съпруг не беше нейният. Естествено той не принадлежеше и на жената с нежния гласец на другия край на линията — факт, който Оливия като водеща на „Лив на живо“ по радио Ти Ел Кей се чувстваше задължена да отбележи.

— Човекът си има съпруга, Кларис.

— Да, но...

— Без „но-та“. Нека да обобщим фактите.

Оливия преброи аргументите на пръстите на едната си ръка — нещо, което слушателите ѝ не можеха да видят.

— Никога не си била в дома му и не можеш да го търсиш по телефона вкъщи. Не излизате заедно на обществени места. Никога не е свободен по празниците. Срещите ви винаги са по хотелски стаи.

От другия край на линията се чу подсмърчане.

— Какво ти говори всичко това, Кларис?

Ново подсмърчане.

— Този мъж не е свободен, Кларис, защото е женен. — Тонът на Оливия стана сух. — И освен ако през последната година не си живяла на пустинен остров, знаеш, че аз самата имам известен личен опит в тази област.

Кларис спря да подсмърча за момент и се засмя.

— Най-важното е, че той е женен, ти си нещастна, а съпругата му вероятно не пасе трева. — Господ ѝ беше свидетел, че тя също не пасеше трева, когато накрая престана да се преструва, че милият, сигурен и надежден Джеймс просто работи до късно.

— Женените мъже не участват в играта. Те са като онези риби — „морски дявол“ — Кларис. Ако имаш лошия късмет да хванеш някоя от тях, длъжна си или да я треснеш в лодката, или да я хвърлиш обратно в морето.

Оливия намести слушалките на ушите си и хвърли бърз поглед през малкото правоъгълно прозорче, което служеше за визуална връзка между студиото и контролната зала. Продуцентката на предаването, в което слушателите се обаждаха за съвети, Даян Лоуи, бе притиснала телефонната слушалка между ухото и рамото си, а пръстите ѝ се стрелкаха по клавиатурата, докато записваше чакащите да разговарят в ефир с Оливия. След всяко име записваше накратко за какво се обажда слушателят или слушателката.

Мониторът пред Оливия показваше, че четири слушателки очакват включване и две от тях са съгласни със съвета ѝ към Кларис. Другите две, които никога не се бяха омъжвали за „морски дявол“, нито бяха имали нещастieto да излизат с такъв мъж, бяха на мнение, че Кларис просто трябва да укроти топката.

Оливия забарабани по плота пред себе си и се запита с колко ли „Клариси“ се бе срещал бившият ѝ съпруг. Стотици, ако се вярваше на жълтата преса. Накрая, разбира се, точната бройка едва ли имаше някакво значение. Една или милион, простъпката се бе превърнала в рецидив и умисълът бе единствено в нейна вреда.

Оливия седна с изправен гръб и зададе въпроса, който се въртеше в главата ѝ:

— Даваш ли си сметка, че приятелят ти е единственият във вашата връзка, който се забавлява?

Чу се изхлипване. Хълцане. Духане на нос — още по-красноречиво заради липсата на картина — и накрая подсмърчане.

— Чуваш ли ме, Кларис? — наведе се към микрофона Оливия.

Почти можеше да види кимането на Кларис.

— Да.

— Добре, защото искам да ме слушаш внимателно.

Едва доловимо подсмърчане и полушепот:

— Добре.

— Отърви се от него, Кларис. Зарежи го. Изхвърли го от съзнанието си. Няма значение как. Просто го направи.

Оливия натисна бутона за прекъсване и приключи с обаждането. Без да си даде време да отдъхне, тя включи следващата слушателка.

Остави половината жени да изплачат болката си, напълно съзнаваща иронията на положението — да дава съвети на „другите жени“, когато почти шест месеца си бе представяла как след

последното увлечение на Джеймс го сполетяват най-различни злини, коя от коя по-лоши от смъртта. После мина на следващото обаждане с надеждата, че този път няма да се налага да човърка стари рани.

— Здравей, Рейчъл. Какъв е проблемът?

— Здравсти, Оливия. Става въпрос за новия ми приятел и моите, ааа... крака.

Последва залп от смях от контролната зала, за щастие далеч от обсега на микрофона и Оливия видя как Даян вдига триумфално юмрук над главата си. Тя почувства същия прилив на адреналин — само в радиото можеше за по-малко от петнайсет секунди да се премине към темата за флиртовете с крака.

Тя прибра зад ухото си един непослушен кичур и се зае с работата. За няколко минути измъкна информация от смутената слушателка. Рейчъл описа новия си мускулист приятел, който докосвал стегнатото ѝ иначе тяло само за да се добере до палеца на крака ѝ.

Оливия си отбеляза да посвети цяло предаване само на краката и други сексуални фетиши. Получиха се и други подобни обаждания и тя си помисли дали пък да не напише книга по темата. Дори взе да прехвърля в главата си разни заглавия. Може би „Обезумели стъпала“ или „Пристрастен към кожичките на ноктите“.

Като погледна собствените си крака, обути иначе в удобни обувки, тя се опита да се сети кога за последно си бе правила педикюр.

В програмата ѝ нямаше свободно време нито за смукане на палци, нито за деликатни козметични процедури. След скандалния ѝ развод, огласен в пресата, тя бе преместила предаването си от Тампа, Флорида, в Ти Ел Кей, Атланта, и слушателската ѝ аудитория значително се бе увеличила.

Трите часа в ефир всяка сутрин бяха най-открояващата се част от деня ѝ, но статиите, които пишеше редовно, и работата по договора ѝ за серия книги изяждаха и малкото ѝ свободно време. И това беше, без да се включват рекламните участия в различни предавания, за които настояваха от радиостанцията.

— Рейчъл, това не е чак толкова необичаен фетиш. Представлява проблем само ако ти го възприемаш като такъв.

Тя се изправи и закри из студиото с размери на пощенска марка — цяло мъчение за енергичен човек като нея, — докато

дрезгавият глас описваше в каква форма са палците на краката ѝ и картинно обрисуваше какво обичал да прави приятелят ѝ с тях.

Стените на миниатюрното помещение се стесниха още повече, когато Оливия осъзна, че с краката на слушателката ѝ правеха далеч по-добър секс, отколкото с цялото тяло на Оливия.

Тя престана да крачи и изчака Рейчъл с обожаваните стъпала да стигне до истинската причина за обаждането си.

— Приятелят ми отскоро работи в отдела за обувки в „Сакс“. През цялото време има възможност да пипа стъпалата на други жени. — Гласът ѝ секна. — Връща се вкъщи подсвирквайки си.

Оливия прехапа вътрешната страна на бузата си и си напомни, че за слушателката ѝ това си бе съвсем реален проблем, който заслужава внимание. За нещастие един поглед през стъклото към контролната зала ѝ показва, че нито продуцентката ѝ, нито говорителят, който се готвеше да прочете кратките новини на кръгъл час, не чувстваха подобно задължение. Ухилени, те заклатиха глави и се превиха от смях. Нима можеше да ги вини? Собственият ѝ самоконтрол се крепеше на косъм.

— Разбираш ли, Рейчъл, стига да нямаш основателна причина да мислиш, че ти изневерява, аз не бих искала да си правиш прибързани заключения. Всъщност ти предлагам да стъпиш здраво на земята и...

Рейчъл се изкикоти, докато Оливия нанасяше последния щрих от съвета си:

— ... Да помниш, че всяка вечер той се връща при твоите крака, искам да кажа, при теб.

Началните нотки на радиосигнала на шоуто в слушалките ѝ прозвучаха като отменяне на смъртна присъда от губернатора. Оливия се наведе към микрофона за последен път и произнесе със запазената си фраза за финал:

— Аз съм доктор Оливия Мур, която ви напомня да живеете живота си... на живо.

Оливия свали слушалките и събра разпилените по масата листа. В контролната зала отвъд стъклената преграда виждаше, че и Даян прави същото.

Оливия отвори вратата, която ги разделяше, и промуши глава в стаята.

— Добра работа свърши днес, Ди. Благодаря. — Светкавичният оглед на стаята не констатира наличието на обвивки от бонбони, нито трохи от бисквити. Обичайната миризма на кексчета отсъстваше. — Нова диета?

— Да. Току-що я започнах. Мога да ям всичко, освен пица.

— Така ли? — повдигна вежди Оливия. Продуцентката ѝ се отнасяше към яденето и диетите с еднакъв ентузиазъм.

— Днес мога да изям десет зелени маслини, пет парчета пикантен колбас, парче сирене и колкото мога да поема аншоа.

— Леле! — Оливия се помъчи да не трепне.

Нямаше време за лекции относно актуални диети или за поредния опит да убеди Даян да потърси емоционалната причина за отношението ѝ към храната.

Ако побързаше, щеше да стигне точно навреме за обяда с репортерката на „Атланта Лейджър“. Тя помахаше и се измъкна през вратата към коридора, където я чакаше секретарката на изпълнителния директор.

— Здравсти, Оливия. Хареса ми разговорът за краката. Ти Джей помоли да се отбиеш в кабинета му на тръгване.

— Не може ли да го отложим за друг път, Анна? Имам по-малко от дващест минути, за да стигна за едно интервю.

Оперената брюнетка сви извинително рамене. На височина едва стигаше до рамото на Оливия.

— Съжалявам. Каза ми да не те пусна да се измъкнеш. Мисля, че няма да отнеме много време.

Примирена, Оливия последва Анна надолу по коридора покрай двете други студия и втората контролна зала. Минаха през тежката врата, която се затвори зад тях, после прекосиха фоайето към кабинетите на шефовете на радиостанцията.

Ти Джей Лорънс се усмихна и се изправи, когато Оливия почука на отворената врата на кабинета му. Слънчевите лъчи през прозореца осветяваха наскоро обръснатата му глава и се отразяваха в металните рамки на очилата му. Оливия примигна от ослепителната светлина след прекараните часове на изкуствено осветление в студиото и седна на предложението ѝ от директора стол.

Ти Джей си падаше малко ексцентрик според негласните стандарти в радиосредите. В корпоративната атмосфера, която

завладяваше повсеместно радиоиндустрията, неговият директен подход и лично отношение към местната продукция го правеха рядка птица. Отговорното му отношение пораждаше изключителна лоялност в хората, които работеха за него.

Именно Ти Джей убеди Оливия да премести шоуто си в Ти Ел Кей и пак той застана твърдо зад Оливия заедно с целия ресурс на радиостанцията по време на медийната истерия, последвала развода ѝ.

На пазара, където все повече радиостанции разчитаха на предварително подготвени програмни пакети, той продължаваше да продуцира и развива местните програми, като подкрепяше талантите и оставаше лично ангажиран с техните предавания. По правило той им бе главният стратег и поддръжник.

Днес обаче усмивката на Ти Джей бе лишена от обичайния си заряд и кафявите му очи имаха разтревожено изражение. Оливия се настани на стола и погледна към мъжа, седнал на бюрото пред нея.

— Какъв е проблемът, Ти Джей?

Той се вгледа в нея за миг, сякаш претегляше думите си. Скръсти ръце на гърдите си и изопна дългите си крака, като праметна глезени. Оливия се размърда притеснено на стола. Езикът на тялото му не обещавахе нищо добро.

— Знам, че бързаш, затова ще ти спестя кървавите подробности. Проблемът, както винаги, е в корпоративния офис в Детройт. — Той замълча и поклати глава с отвращение. — Обикновено се справям с бюрократите, но този път, когато извадих камшика, те не се впечатлиха.

Картината на Ти Джей, облечен в лъскам костюм на звероукротител накара Оливия да се размечтае — да можеха наистина да се намират под цирковия купол и Ти Джей да вкара в клетката тези жалки бизнесмени или поне да хвърли на зверовете малко... месо. Олеле! Отъждествяването на „Лив на живо“ с парче сурово говеждо, размахвано пред острите като бръснач зъби на лъвовете, не беше от най-приятните.

Оливия се изправи и отиде до прозореца, където се загледа в тълпите хора, излезли през обедната си почивка по Пийчтри Стрийт. Ти Джей се присъедини към нея и за известно време наблюдаваха заедно от височината на седмия етаж пъплещите долу хора.

— „Лив на живо“ не е застрашено, нали?

Ти Джей прокара длан по голото си теме и въздъхна.

— Опасявам се, че трябва да го разгледаме под лупа.

— Защо?

— То е едно от най-скъпите ни предавания. То и „Мъжки разговор“ привличат най-голямата слушателска аудитория и имат най-голям износен потенциал, но гълтат и най-много средства. Ти и Мат Рансъм сте най-високоплатените водещи на Ти Ел Кей. Сравнени, двете предавания са почти идентични.

— Как може някой изобщо да сравнява „Лив на живо“ с „Мъжки разговор“? Та те дори не са от една и съща планета.

— Да, добре, Мат каза почти същото. Само че Ти Ел Кей е собственост на хора, пробили в бизнеса с продажба на кучешка храна, Оливия. Те не правят разлика между твоята консерва и неговата.

— Как очакват да се справиш с проблема тези търгаши на кучешка храна?

— В общи линии ме уведомиха, че не мога да си позволя и свинско, и говеждо. Договорите на двама ви предстоят да бъдат предподписани. Изпращат тук свой консултант. Може да се наложи да се откажа от един от вас.

2

За рекордно кратко време Оливия стигна с колата до „Фигаро“, най-модния в момента италиански ресторант в Атланта. Гумите на колата изсвириха при паркирането, тя хвърли ключовете на служителя и заобиколи тичешком колата, за да влезе през покрития с тента вход, останала без дъх и в отвратително настроение. Мразеше да закъснява или да я сварват неподготвена, а в момента случаят беше точно такъв. Отгоре на всичко мразеше да я интервюират, което я правеше капо по всички точки. При това без бомбата на Ти Джей за капак.

Репортерът от „Атланта Лейджър“ се изправи, когато салонният управител доведе Оливия до масата. Беше млад и стеснителен на вид гъзар, облечен с черна фланелка под свободното сако. Значително количество гел задържаше косата му вдигната на бодлички и въпреки че изглеждаше относително безобиден, червената предупредителна лампичка в главата на Оливия светна на мига.

Беше си „имплантирала“ тази невидима аларма и бе усвоила и други техники за оцеляване, когато медиите решиха, че радиопсихоложката, чийто собствен брак се бе провалил с гръм и трясък, чудесно пасва за водещо заглавие.

Без да загърбва настоящото си мото „Никога не забравяй, че катастрофата дебне зад ъгъла“, тя започна да си бърбри приятелски с двайсет и няколко годишния репортер. Когато той извади малък репортерски касетофон и го постави на масата между тях, тя дори не мигна, но косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

— Имате ли нещо против?

— Не, не, разбира се, че не — отвърна тя, но мигащата червена лампичка в главата ѝ засвети още по-ярко.

За около петнайсетина минути той се придържаше към безопасни и предсказуеми като отговор въпроси. Да, тя обичаше Атланта. Да, вълнува я шумът около потенциала на предаването ѝ. Не, не смята, че разводът ѝ я прави по-малко компетентна да дава съвети на другите. Напротив! Не, не мисли за себе си като за бита карта. Все

пак тя не проповядва морал, а се опитва да помогне на жените да отстояват себе си.

Тогава предаването ѝ било по-скоро като „Скъпа Аби“, дори дублирало някои от похватите на Глория Стайнъм? Въпреки че описанието се доближаваше доста до истината, Оливия не се съгласи. Между хапките тя кимаше и махваше с ръка, опитвайки се да избегне преградите и капаните, като през цялото време от главата ѝ не излизаше мисълта за решението, което Ти Джей щеше да вземе.

Чакаше въпроса как ѝ се вижда сега Тампа, градът, където предаването „Лив на живо“ бе родено, в сравнение с Атланта, когато тонът на интервюто започна да загрубява.

Тъкмо бяха привършили салатите „Цезар“ и тя топеше зальк хрупкав италиански хляб в зехтина с подправки, когато събеседникът ѝ спомена едно име, което със сигурност уби апетита ѝ.

— „Атланта Лейджър“ тази сутрин обяви вашия колега Мат Рансъм за „Ерген на годината“ за пореден път. Като психоаналитик, кое според вас го прави толкова привлекателен за жените?

Той я загледа в очакване и овчата му кожа започна да се смъква, но Оливия се зае да потърси социално приемлив отговор, напук на чувствата, които напиреха у нея.

— Ами — реши да поувърта тя, — ако има нещо, което съм научила от слушателите си, то е, че няма граници за нещата, които жените намират за привлекателни у мъжете.

— Значи, вие не намирате водещия на „Мъжки разговор“ за привлекателен?

За нещастие само на сляпа жена би ѝ било простено да нарече Мат Рансъм непривлекателен. Оливия се стараеше да запази самообладание, докато мозъкът ѝ се опитваше да изрови първоначалното ѝ впечатление от Мат преди години в Зет Ен Ей. И тогава, и сега той изглеждаше красив като кинозвезда. Всъщност поразително приличаше на Джордж Клуни. Макар че бе по-висок и по-широкоплещест, Рансъм имаше същата прошарена на слепоочията тъмна коса и същите кафяви очи под гъсти тъмни вежди, както и същата идеално изсечена мъжествена брадичка.

За себе си Оливия го намираше за прекалено красив, твърде злостен, твърде егоистичен... твърде... въобще изобщо. Преди осем

години в Чикаго той бе сринал със земята всичките ѝ романтични илюзии, но сега едва ли бе времето и мястото да го споделя.

— Не съм казала подобно нещо.

— Мислите ли, че заслужава титлата „Ерген на годината“?

Оливия отпи глътка вода. Рансъм беше трийсет и шест годишен с манталитет на двайсетгодишен и не би разпознал повика за сериозна връзка дори да го ухапе по...

Оливия вдигна очи, забеляза вълчия блясък в очите на репортера и разбра как се е чувствала Червената шапчица, макар и във въображението на Шарл Перо.

— Не мога да се сетя за някой, който повече да заслужава тази титла. Господин Рансъм внася изцяло нов смисъл в определението за ерген.

— Ами заядливите забележки, които си разменяте задочно в ефир и в интервютата? Какъв е проблемът между вас двамата?

Тя вирна глава и погледна снизходително репортера.

„Искаш да кажеш, освен факта, че аз съм психоаналитик със стаж, който се занимава с междуличностни проблеми, слагащи отпечатък върху живота на слушателите ми, а той е новоизлюпен демагог, който дълбае в наболели проблеми като например, защо жените не разбират от футбол?“

„Или пък какво ще кажеш за факта, че работата на едно и също място с него разравя спомени, които осем години се мъчех да погребам, а днес научих, че един от двамата е на път да измести другия от Ти Ел Кей?“

Оливия успя да докара усмивка на лицето си.

— Просто малко заяждане в ефир. Предаването на господин Рансъм привлича голяма мъжка аудитория, а моята е предимно дамска. Понякога е здравословно да си разменим по някоя и друга... закачка. Това нищо не значи.

Репортерът се ухили и свали ликуващо каквото бе останало от овчата си маскировка.

— Значи не ви притеснява статията, в която той ви определя като... — прегледа бележките си вълкът — „метежник във войната между половете“?

Оливия пхна в устата си последното залче хляб и едва не се задави. Сдъвка го внимателно, преди да отговори:

— Е, бях изненадана, че Рансъм призна, че се води война, когато неговата армия търпи такива тежки загуби. Още повече съм изненадана, че мъж, който не крие, че често посещава барове, кръстени на части от женската физика, знае значението на думата „метежник“.

— И не сте разстроена, че водещият на „Мъжки разговор“ ви нарече „Радостубийца на годината“? Или че цели двацет минути в снощното му предаване бяха отделени за облози със слушателите за това, откога не сте правила секс?

Оливия почувства как челюстта ѝ увисна при последната обида. Престори се, че бърше със салфетката ъгълчето на устата си и си напомни, че някои въпроси не заслужават да бъдат удостоявани с отговор. Откакто подписа договор с Ти Ел Кей преди десет месеца, тя много внимаваше да поддържа с Мат чисто професионални отношения, но „Ергенът на годината“ явно не мислеше така.

— Искате ли да опровергавате твърденията на Мат Рансъм или на неговите слушатели?

Оливия продължи да дъвче бавно. Неотдавна един журналист я бе помолил да обобщи с около пет думи най-големите пречки за щастието на жените и тя предизвика сензация, като ги определи само с една: „Мъжете.“

После премисли отговора си и добави: „Сексът.“ Тези две теми и готовността ѝ да ги обсъжда в ефир покачиха много рейтинга на предаването.

Оливия нямаше намерение да се остави да бъде подвеждана да каже нещо, за което после да съжалява, нито възнамеряваше да допусне Мат Рансъм да я съсипе повторно — този път не лично, а професионално. Ако запазеше самообладание, щеше да излезе от това интервю с ненакърнено достойнство и дори с предимство в задаващата се битка.

— Без коментар, доктор Мур?

Оливия остави салфетката на масата и внимателно отмести встрани чинията си. Погледна вълка право в очите и царствено повдигна едната си вежда, като заговори отчетливо и бавно заради касетофона, поставен помежду им на масата.

— Въпреки голямото ми уважение към господин Рансъм и неговото шоу — колкото и малко от неговите предавания да съм

слушала, — ако някога реши да се захване с по-значими теми като реалния живот и връзките, може би бих могла да му помогна.

Козината на вълка слегна и той възпроизведе усмивка. Спря да яде, взе бележника си и започна да записва.

Оливия знаеше кога да си тръгне. Като праметна чантата си през рамо, тя благодари на домакина си за обяда, бутна стола си назад и стана. Преди да тръгне, застана с ръце на облегалката на стола, кимна към бележника и касетофона и дари репортера с най-блестящата си усмивка.

— Чувствайте се свободен да ме цитирате.

— Слушате „Мъжки разговор“, където един мъж може да се чувства като мъж. Часът е двајсет и три, денят — петък, което означава, че днешният разговор е без тема и без правила. Обадете се на телефон 1-555 — за мъжки разговор. Винаги имам мнение. Това ни е присъщо.

След като изключи микрофона си, Мат Рансъм се облегна назад на стола, опъна дългите си крака на масата пред себе си и склучи ръце зад врата си, докато чакаше да изтече петминутната рекламна пауза. В оставащия час до полунощ радиостанцията беше почти празна — точно както обичаше той.

Две минути по-късно метна минибаскетболната топка в кошa, закрепен на стената, и се усмихна, когато уцели. Следващата я хвърли с лявата ръка, а по-следващата със затворели очи.

Доволен, той взе чашата с хладко кафе по-скоро по силата на навика, отколкото заради нуждата от кофеин. Мат бе нощна птица, открай време беше, и предпочиташе да работи нощем, когато всичко бе някак по-лежерно и по-небрежно.

В оставащата една минута до ефир той нахвърля няколко бележки по темата за следващото предаване в понеделник и се замисли за снощното шоу. Започна с въпроса „Защо мъжете и жените не могат да си поделят дистанционното за телевизора?“, като планираше да мине направо към обсъждане на основните разлики между двата пола — тема, идеално пасваща на неговия тип хумор.

Вместо това шоуто се изроди в оплюване на семейната психотерапия, което предизвика язвителната оценка на друг слушател

за психотерапията като цяло, което от своя страна доведе накрая до темата за самата доктор Оливия Мур.

Дори той, който обикновено не се затрудняваше да следва потока на мисли на слушателите си, се изненада колко бързо се завъртя в обръщение името ѝ и колко разпалени бяха слушателите му, предимно мъже, при споменаването му. На висок тон изразяваха несъгласието си с проженската ѝ позиция и оплюването на мъжете, което често ѝ се случваше и някак си те като че ли не можеха да се сдържат.

За себе си бе със съвсем чиста съвест, че не той повдигна темата за сексуалния живот на Оливия или за предполагаемата липса на такъв. Но щом веднъж темата бе повдигната, му коства доста усилия, докато я смени. Самият той се почувства в известен смисъл малко неловко от грубите шеги и злостните нападки.

Не му стигаше нездравия интерес на слушателите към доктор Мур, ами на всичкото отгоре се опитваха да го накарат да обсъжда и да парира съветите ѝ. Дори да питаеше и капка уважение или вяра в семейната психотерапия, нямаше интерес да го споделя със слушателите. Работеше в развлекателната индустрия и предаването му беше предназначено да провокира мисленето на слушателите, не да ги лекува.

Десет секунди преди включването в ефир той се облегна назад на стола и се прицели за последно в коша. Кафето имаше вкус на престоляло, а ударът му беше неточен. Дигиталният часовник на стената отброи последните секунди и той оповести:

— Слушате „Мъжки разговор“, където мъжът може да бъде мъж. Аз съм Мат Рансъм.

— Здравсти, Мат.

Мат разпозна провлечения гърлен говор на един от редовните си слушатели — шофьор на товарен камион, спечелил прякора си като преден защитник на „Булдозите“ от университета „Джорджия“.

— Здравсти, Доуг. Как си?

— Не много добре. Приятелката ми, Джо-Бет иска да се женим.

— Дявол да го вземе, Доуг! Това да не са ти „Анонимни връзки“?

— Извинявай, човече, но трябва да поговоря с някого.

— Не може ли да поговорим за футбол? Или да обсъдим кое е по-добре — да си купиш кола в брой или на лизинг?

— Имам нужда от малко помощ, Мат. Джо-Бет слуша предаването на онази доктор Оливия. Някой трябва да застане на моя страна.

Мат се обърна за помощ към продуцента си Бен, но онзи страхливец се направи на разсеян. Мониторът му показва, че още един слушател чака на телефона. На хоризонта не се задаваше пауза за реклами.

— Добре, добре. Какъв е проблемът?

— Ами, според мен няма никакъв проблем, но Джо-Бет все ми напомня за биологичния си часовник. Казва, че е време да се установи и да създаде семейство.

— Защо просто не й кажеш, че трябва да го обмислиш? Сигурен съм, че и тя не иска да прибързва. Откога сте заедно?

— От три години.

— Три години? Мили боже! Колко време е необходимо, за да решиш дали искаш да си с някого?

— Все едно слушам Джо-Бет. Точно ти ли ми го казваш? Колко пъти досега си бил избиран за „Ерген на годината“, Рансъм?

— Няколко.

Доуг изсумтя.

— Не виждам да си се установил и да си се обвързал за цял живот, а, Рансъм?

— Не.

— И защо приятелките ти не се обаждат в предаването и не се оплакват?

— Защото не им давам поводи за оплаквания. Честен съм. Още веднага им обяснявам какво могат да очакват от мен, а именно — добро прекарване, и не ги баламосвам, че предлагам нещо повече.

— Получава ли се?

— Винаги. Нека да ти го обясня, Доуг — истинските мъже трябва да бъдат пределно ясни. И тогава няма проблем.

— Е, малко е късно за това. Джо-Бет няма грешка, но просто не съм готов да се ожения отново.

— Разбрах те, Доуг. Но пак ще ти кажа, че е много по-лесно да го кажеш още в самото начало, отколкото по-късно да ти се наложи да се оправдаваш. Сам си се насадил на пачи яйца. Сега каквото и да направиш, все ще си прецакан.

Мат приключи разговора, погледна часовника и изпита облекчение, тъй като бе почти време за рекламна пауза. Прие едно от обажданията, изслуша някакъв хленчещ мъж съвсем не на място и заряза останалите чакащи за включване слушатели, като даде знак на Бен, че е готов да премине към следващата част.

Ето това става, когато учиш мъжете да бъдат по-чувствителни — превръщат се в лигльовци. Това хич не му допадаше.

Най-накрая прозвуча сигналът на предаването. Имаше нужда от това прекъсване, а когато отново излезе в ефир, бе решен да не допусне повече никакво мрънкане. Мат погледна през стъклото, хвърли кръвнишки поглед към Бен по навик и се наведе към микрофона.

— Вие слушате „Мъжки разговор“... не, не е „Скъпа, Аби“. Ако имате да кажете нещо по мъжки, обадете ми се. Днес е петък и имате възможност сами да избирате темата за разговор.

След сигнала за приключване Мат се изправи, свали си слушалките и с облекчение напусна студиото. Мина покрай контролната зала, надолу по коридора и стигна охранявания вход, преди да забави крачка. Последните два дни бяха предостатъчни, за да развалят настроението на всеки мъж. Първо Ти Джей сподели с него дилемата си с бюджета, а сега пък слушателите му се опитваха да го превърнат в нещо като консултант по сърдечните връзки. Бррр!

Според Мат най-добри връзки бяха онези, лишени от каквито и да било усложнения, както бе казал в предаването. Двама души се събират, наслаждават се на компанията си и просто продължават нататък, когато им омръзне. Ако не се сближаваш твърде много, никой няма да бъде наранен. През целия си живот като възрастен бе живял безпроблемно, придържайки се към тази философия, с изключение на едно отдавнашно покушение над мъжкото му его, засегнало сериозно сърдечните му струни, и не виждаше причина да я променя.

Спря се пред таблото с изрезки от пресата и се взря в снимката на доктор Оливия Мур. Странно, как отново ѝ се бе удало да нахлуе в живота му. Не само че предаването ѝ бе започнало да променя облика на неговото, но според Ти Джей сега тя му бе конкуренция. Едно от двете предавания трябваше да падне.

Той присви очи. Беше придобила по-изискан вид, но физически не беше се променила много от времето в Чикаго. Скулите ѝ все така

бяха очертани драматично нагоре от двете страни на правилния, леко вирнат нос, докато устните ѝ оставаха твърде плътни за решителната брадичка. Русата ѝ, лъскава като коприна права коса падаше до раменете, а раздалечените ѝ зелени очи продължаваха да излъчват закачлив интелигентен блясък.

И все така му въздействаше, без изобщо да го цели.

Мат си наля за последен път от отдавна изстиналото кафе, опита се да му придаде по-приятен вкус, като го притопли в микровълновата печка и се отправи към контролната зала, без да престава да мисли за Оливия. Когато Ти Джей направи избора си, щеше да съжалява за напускането ѝ.

Да, тя щеше да му липсва. Също така щеше да му липсва вълнението в реакциите на слушателите всеки път когато кръстосваха шпаги в ефир.

3

Джо-Бет Нейми сортира дрехите от коша с мръсно пране на пода в пералното помещение. Пусна водата и отвори капака на пералнята, после добави чаша от течния препарат за пране и се загледа как водата се разпенва, преди да започне да пълни пералнята със съдържанието на коша дреха по дреха.

Фланелките на Доуг бяха огромни като притежателя си, същото се отнасяше и за късите панталони. Джо-Бет размаха над пияната чифт бели боксерки и се изчерви, като си спомни как припряно ги бе свалила миналата нощ. От устните ѝ се отрони въздишка при спомена за любовното му и задоволството, с което се сгуши в прегръдките му после — задоволство, което се изпари, след като се събуди и без да иска, го чу как я обсъжда в ефир с Мат Рансъм.

Джо-Бет почувства нова вълна от унижение и също толкова нежелан пристъп на отчаяние. Ърл Уейн Ролинс Втори не беше първият мъж, с когото бе имала връзка, но се надяваше да е последен. Жестоката истина бе, че го обичаше, а той неведнъж бе казвал, че я обича. Само че тиктакането на биологичния ѝ часовник беше започнало да заглушава любовните признания.

Тя чакаше... Господи, колко искаше деца и свое собствено семейство. Не лишената от съдържание фасада на семейството, в което бе израснала, а истинско семейство, топлено от искрени чувства и емоционална близост. Принудата да се домогва до женитба я караше да се чувства като преоценена дреха, определена за коша с намалени стоки.

Джо-Бет пусна капака на пералнята и се наведе, за да извади джинсите, с които бе заредена сушилнята.

— Джо-Бет, долу ли си?

Тя продължи да вади мълчаливо дрехите от сушилнята и да ги сгъва една по една, като внимателно редеше своите и тези на Доуг в две отделни спретнати купчинки.

Доуг се приближи изотзад и обви ръце около нея. Докосването му както винаги бе изненадващо нежно за едър мъж като него.

— Добро утро, слънчице.

При други обстоятелства тя щеше да се обърне, да се изправи на пръсти и да се притисне към солидните гърди на Доуг Ролинс, но не и днес.

— Какво има? — Той зарови лице в тила ѝ и склучи ръце под шията ѝ. Всеки момент щеше да плъзне ръце под горницето на пижамата и да я накара да потръпне от удоволствие. — За никъде още не бързаме. Защо не се върнеш в леглото?

Без да се разнежва, тя се освободи от прегръдката му, обърна се и се вгледа в грубо изсеченото му лице. Беше по-висок от нея с цели двайсет и пет сантиметра и почти четирийсет и пет килограма по-тежък, но тя отказваше да се чувства по-незначителна. Във вените ѝ кипеше справедливо възмущение, освен това ѝ достави удоволствие изненадата му, когато постави ръка на гърдите му и го накара да отстъпи крачка назад.

— В теб има повече кураж, отколкото в цял Тексас.

Страните на Доуг бяха покрити с набола златисто-прошарена четина, а сините му очи искряха засмени.

— Снощи се обади в радиото и каза пред цяла Атланта, че не искаш да се ожениш за мен.

Усмивката му се стопи.

— Как мислиш, че се почувствах аз?

— Ами, аз...

— Това беше риторичен въпрос, Доуг. Не очаквам да ми отговориш.

— Ама, Джо-Бет, аз...

— Влюбена съм в теб. Ти също все повтаряш, че ме обичаш.

— Обичам те, Джо-Бет! Знаеш, че аз...

— Не. — Тя вдигна пръст, за да го накара да замълчи. — Да не си посмял да ми го казваш. Омръзна ми от приказки, които не водят доникъде.

— Ама, Джо-Бет, захарче...

Тя го възпря с поглед.

— Аз съм на четирийсет и една, Доуг. Не мога повече да си губя времето, докато ти се чудиш. Кой знае колко яйцеклетки са ми

останали?

Доуг отвори уста, но сега, когато тя очакваше отговор, думите му бяха. Двамата просто се гледаха в спарения въздух на пералното помещение, а звуците от пералнята и сушилнята правеха още по-напрегнато мълчанието помежду им.

Сините му очи придобиха извинително изражение при вида на нещастното ѝ лице. Усещайки, че всеки момент ще се разплаче, тя се мушна под ръката му и изтърча към горния етаж. Облече набързо джинси и фланелка и избърса очи, докато разсъждаваше върху иронията на собственото си положение. Преди четири години бе отхвърлила предложение за женитба, защото не можеше да се омъжи за мъж, който не караше сърцето ида учестява ритъм.

Сега пулсът ѝ се ускоряваше и сърцето ѝ туптеше по-силно от всякога, но явно беше необходима намесата на природна стихия, за да накара мъжа, когото обичаше, да се ожени за нея.

След като приключи с понеделнишкото предаване, Оливия тръгна да търси Мат. Подготвена за сблъсък, тя се отправи към студиото, където Мат записваше реклами, решена да установи принципни правила за оставащото им време заедно в Ти Ел Кей.

Сбърка, като пренебрегна случилото се помежду им в Чикаго. Въпреки че нямаше намерение да огласява публично миналото им, това че остави проблема да тлее мълчаливо помежду им се оказа лоша идея. Не беше предполагала колко трудно ще ѝ бъде отново да работи с Мат, но сега знаеше и просто трябваше да намери начин да оправи нещата.

Червената светлина над вратата на студиото говореше, че микрофонът на Мат е включен, така че тя се спря отвън и започна да изучава врага си през правоъгълното стъкло.

Докато го наблюдаваше, той седеше приведен към микрофона, разпределяйки вниманието си между листа с текста, дигиталния таймер до него и четенето на глас. Езикът на тялото му показваше, че е хем съсредоточен, хем спокоен. Нито едно от двете не важеше за Оливия, защото дори зад стената на звукоизолираната стая, Мат Рансъм все така имаше властта да я изважда от равновесие.

Тя беше двацет и една годишна стажантка, когато сексапилният диджей на следобедния блок в Зет Ен я свали. Той беше обигран, тя —

болезнено чувствителна и неопитна. Тойй предложи единствено добро прекарване, а тя се влюби дълбоко и безнадеждно. И макар да не бе готова за започване на такава връзка, то се оказа още по-неподготвена да се справи с внезапния й край.

Това преживяване бе белязало сърцето й и я бе променило завинаги. Никога вече след това тя не се отдаде безрезервно някому и не се довери така сляпо. Дори изборът й на съпруг носеше белега на наученото от Мат.

Сега, осем години по-късно, бе трудно да проумее как бе могла да се влюби така силно в мъж, когото едва познаваше. Още по-трудно беше за разбиране защо една част от нея продължаваше да вярва, че в Мат Рансъм се крие нещо повече от секси усмивка и непринуден чар.

Докато го гледаше как работи, тя си каза, че изпитва само презрение към мъжа, който преминаваше през жените, както фермерът преорава полето, но все още помнеше всяка подробност от часовете, прекарани заедно в леглото. Както помнеше и какво беше усещането да владее цялата сила на личността му, съсредоточена единствено върху нея.

Червената лампа изгасна и Оливия протегна ръка към топката на вратата. Бързо, преди да е загубила кураж, тя я завъртя и отвори вратата.

Мат вдигна очи от пулта и застина от изненада.

— Здравей, Ливи.

Гальовното име, с което я нарече както някога, я накара да се вкамени. Необходими й бяха няколко безкрайни секунди, за да се окопити и огромна сила на волята, за да не сведе очи. Тя пристъпи напред и затвори вратата зад гърба си, опитвайки се да не обръща внимание на тясното пространство, което Мат изпълваше изцяло.

— Искам да поговорим за това, което става помежду ни.

— Помежду ни? Да не съм пропуснал нещо? — усмихна се той и кафявите му очи грейнаха. — Не, определено щях да знам, ако има нещо между нас.

Тя почувства как червенината запълзва от шията към бузите и и се пребори със желанието да отстъпи назад.

— Невероятно е, като се има предвид с какво си изкарваш прехраната, Оливия, че споменаването за секс все още те кара да се изчервяваш. — Той не изчака отговора й. — За секс говорехме, нали?

Очевидната подигравка в гласа му я накара да изпълне гръб.

— Ти може и да си, но това ти е стандартната тактика, нали? Не съм дошла да играя двойни игрички, Мат, и нямам интерес да си губя времето със сексуални намеци.

— Не, хайде да не си губим времето. Нито да се забавляваме твърде много. Не бихме искали да проличи, че сме хора все пак.

Жегна я силен гняв. Вдигна брадичка и каза:

— Докато Ти Джей не изясни положението, трябва да се постареем да се държим професионално. Надявам се, не си забравил какво означава тази дума.

— Да съм забравил? Та аз те научих на професионализъм заедно с доста други неща.

Оливия се изчерви от безочливото напомняне. Отвори уста да отговори, но трябваше да преглътне отговора си, защото на вратата се почука. Обърна се, когато вратата се отвори и на прага застана някаква млада и много красива жена.

— Надявам се, че не ви прекъсвам. — Момичето огледа Оливия. — Обеща ми да обядваме, Мат. Готов ли си?

— Оливия, това е Чери. Току-що започна работа в търговския отдел. Чери, доктор Оливия Мур.

Лицето на Чери грейна от нескрито обожание. Към Мат, разбира се.

— Приятно ми е да се запознаем, доктор О. Аз съм ваша голяма почитателка. — Респектът в тона ѝ направо постави Оливия в категорията на застаряващите матрони, които не представляват конкуренция — място, където една трийсетгодишна жена не би искала да бъде.

Оливия се насили да се усмихне.

— Благодаря ти, Чери. И на мен ми е приятно да се запознаем, само че още не съм свършила с Мат.

След като си повтори наум, че не е направила от онези грешки на езика, които подсъзнанието ни скроява понякога, тя изчака младата жена да затвори вратата. После се обърна отново към Мат, въоръжена с прозрението, че Мат също като баща ѝ, винаги ще бъде заобиколен от Черита.

Тя изопна тяло. Мат Рансъм не беше нищо повече от колега — според Ти Джей само временно. От него искаше само професионална

любезност и малко уважение.

— Очаквам да престанеш да ми се подиграваш в ефир. Освен това очаквам, че владееш аудиторията си. Не ми е приятно да ставам за посмешище дори и в радиошоу с безплатен телефон за връзка.

Закачливата искра изчезна от погледа на Мат.

— Щеше да си по-непривлекателна мишена, ако не се приемаше толкова на сериозно.

— Моля?

— Това е само радио, Оливия, не мозъчна хирургия. И както и да се самонавиваш, всичко опира единствено до забавление и рейтинг.

— Това не оправдава поведението ти.

Късно се усети, че погледът ѝ се е спрял на младата жена, която чакаше пред стъклената врата. Мат проследи погледа ѝ.

— За предаването ми ли говориш или за представата ти за моя сексуален живот? Доколкото си спомням, някога ти се нравеха и двете.

Напомнянето имаше въздействието на шамар. Голяма грешка бе да се опитва да го убеждава.

— Пет пари не давам за сексуалния ти живот. Вече не съм една от бройките ти, Мат, и не мисля, че всяка дума, която се отронва от устата ти, е злато. Просто не мога да повярвам, че все още живееш в Нийделенд. Не е ли време да пораснеш?

Той се хвана за сърцето, тонът му остана подигравателен, но в тъмните му очи се долавяше нещо, което не можеше да разчете.

— Ох, Оливия! Нарани ме.

— Съмнявам се. Макар че бих искала.

Тя се обърна и напусна студиото, като отмина чакащата Чери и тръгна надолу по коридора. Вече се мъчеше да измисли оръжие, достатъчно мощно, за да разбие на пух и прах егото на Мат Рансъм.

— Добро утро на всички. Вторник е и вие слушате поредното издание на „Лив на живо“. Днес ще направим нещо малко по-различно.

Улови изненаданото изражение на Даян и вдигна палци нагоре. В стомаха си усещаше пърхане като от пеперуди, но не се остави това да ѝ попречи.

— Вместо да започнем с частните ви проблеми, както обикновено, ще поговорим за проблем, който засяга много връзки. Той

е малко от мъжко естество — нарочно замълча тя. — През осемдесетте Дан Кайли написа книга за него, но съм убедена, че проблемът продължава да съществува и през новото хилядолетие.

Даян прие първото обаждане, докато Оливия обясняваше:

— Синдромът „Питър Пан“ се отнася до порастването на мъжете. Също като митичния Питър и те искат да се носят през живота като волни птици, без да поемат отговорностите на възрастните.

Оливия се усмихна.

— Ще ви опиша типичното поведение на Питър Пан, а вие ще ми кажете дали познавате подобен мъж. Много искам да чуя как този тип поведение се отразява на живота ви.

Оливия погледна към записките си, въпреки че нямаше нужда от тях. Можеше да опише този мъж и насън.

— Той е привлекателен, забавен и знае как да накара една жена да се чувства добре. Вероятно излиза с много жени и остава с всяка дотогава, докато тя не започне да говори за обвързване. При него това е доведено до изкуство. Нали се сещате, приказки от сорта „още в началото изясни какво може да очаква“, с които оправдава неспособността си да поддържа дълготрайна връзка. Най-важното е, че този мъж има много предимства, освен ако не се интересувате от „и заживели щастливо“... Когато партньорката му поиска да обсъдят чувствата си, той започва да търси по-безопасна тема за разговор. — Тя замълча, за да подчертае думите си. — Като футбол или кола на изплащане вместо такава, купена в брой. Последното нещо, което би искал, е сериозна дискусия в личен план.

Оливия срещна погледа на Даян през правоъгълното стъкло и двете жени се усмихнаха, когато Оливия прие първото обаждане.

— Здравей, Джо-Бет. Познаваш ли Питър Пан?

— О, да! Живея с него. Доуг, приятелят ми, отговаря на описанието. Както и неговият герой, Мат Рансъм.

Оливия не можеше да повярва на късмета си. Не бе очаквала, че ще попадне на златна жила толкова бързо.

— Мат Рансъм? — опита се да се направи на изненадана, но едва ли можеше да се нарече голяма актриса. — Кое те кара да смяташ, че приятелят ти и Мат Рансъм са питърпановци? — Изпита вина, задето остави слушателката да й свърши мръсната работа.

— Ами, Доуг мисли, че Рансъм може да ходи по водата. Особено откакто Мат бе обявен за „Ерген на годината“, вероятно за стотен път. Винаги, когато видя негова снимка във вестника, той е с различна жена и мисля, че досега не съм чула нещо повече от слухове за обвързване и брак. Това не ви ли говори достатъчно?

Страхотно.

— Господи, Джо-Бет, предполагам, че да.

— Просто не го разбирам. С Доуг имаме толкова общо помежду ни. Смятах, че желаем едно и също, но когато му казах, че искам да се оженим, той ме погледна все едно съм му казала, че съм чумава или нещо подобно. Защо той реагира по този начин, доктор О?

Май трябваше да назначи тази жена на заплата.

— Ами, Джо-Бет, според Кайли всичко опира до страха. Тези мъже се чувстват неспособни — тя натърти на думата — и изпитват смъртен страх от нас, зрелите жени, и от това да пораснат. Ще приема още няколко обаждания, после ще обсъдим стратегия за справяне с тези питърпановци.

— Тя ще включва ли употребата на физическа сила. Не съм убедена, че мога да я приложа на Доуг.

— Не се тревожи за Доуг, Джо-Бет. Ще се опитаме да приложим по-твърд подход към това момче. Но нека първо да видим какво имат да ни кажат другите слушателки.

Сутринта отлетя неусетно. Нищо чудно, всяка познаваше или бе имала връзка с мъж от страната Нийделенд. Името на Мат Рансъм се спомена задоволителен брой пъти. Като коронования „Ерген на годината“ в Атланта и водещ на отявлено мъжкарското предаване „Мъжки разговор“ той беше най-очевидният пример. Оливия продължи да се преструва на изненадана винаги когато името му прозвучеше в ефир, и въпреки че се въздържахше да говори против мъжете, се чувстваше отмъстена.

В заключение предложи допълнителен анализ на синдрома и покани всички, засегнати от проблема, да посетят уебстраницата ѝ и да разгледат оригиналния въпросник на Кайли.

За да не си криви душата, тя лично се съмняваше, че с целия успех, който беше постигнал, Мат отговаряше на профила на Кайли, но не се чувстваше задължена да го сподели със слушателите си.

Както обеща, в последните минути от предаването Даян включи отново Джо-Бет. Оливия предполагаше, че Доуг и неговият идол биха възразили срещу съвета, който тя даде.

— Джо-Бет, без да знам причините за нежеланието на приятеля ти да се обвърже, мога да дам някои предложения, основаващи се на поведението му. Ако обичаш Доуг и искаш да се омъжиш за него, то тогава трябва да го накараш да разбере, че отказът му да се ожени за теб може да стане причина да те загуби. Това не е заплаха или ултиматум, макар че сигурно той би го нарекъл така. Това е упражняване на права и отстояване на позиция. Ако ти искаш брак, а той не, в такъв случай си длъжна да потърсиш човек, който мисли като теб. Изнеси се, ако откаже да определи дата.

— Да се изнеса?

— Да, и за бога, спри да правиш секс с него!

— Да спра?

— Старата поговорка важи и до днес: повечето мъже не биха купили кравата, ако млякото им е безплатно.

Оливия забеляза стреснатото изражение на Даян и ѝ намигна.

— Говорим за спиране на безплатното мляко, Джо-Бет. Нито капчица повече.

Оливия погледна дигиталния часовник и се изненада колко бързо бе минало времето. Чувстваше се невероятно добре, все едно бе свалила планина от плещите си.

— Благодаря на всички, които споделиха с нас разказите си за питърпановците. Време е да поискате своето и да го получите, дами. Постигането на щастието не става като в приказките. Джо-Бет, дръж ме в течение какво става с теб и Доуг. Ще чакам да се обадиш.

Сигналът на предаването днес прозвуча особено приятно за ушите ѝ. Докато заглъхваше, тя се усмихна още веднъж и се сбогува със слушателите.

— Благодаря ви, че бяхте с мен днес. Аз съм доктор Оливия Мур, която ви напомня да живеете живота си... на живо.

Мат обяви началото на предаването във вторник, решен да избягва даването на съвети на всяка цена. Планираше да прави онова, което умееше най-добре — да вдига на крак момчетата, да ги шокира малко и да насърчи разгорещена дискусия. Винаги беше губил повече време, отколкото искаше, в мисли по Оливия Мур. Но нямаше да ѝ позволи да се намесва в неговото предаване. Поне така си мислеше, преди да приеме първото обаждане.

— Здравей, Питър. — Слушателят беше мъж, гласът — непознат.

— Извинете?

— Вие ли сте неспособният да се обвързва Питър Пан? Онзи, който понастоящем живее в Нийделенд?

Мамка му! Може би все пак слушателите му имаха нужда от психологическа помощ.

— Аз съм Мат. А вие се обаждате в ефира на „Мъжки разговор“. Каква е тази работа с Питър Пан?

— Трябва да започнете да слушате сутрешния блок на радиото. Бяхте звездата в „Лив на живо“ тази сутрин.

— Аз? В „Лив на живо“?

— И още как!

Мат погледна през стъклото към Бен, който вдигна нагоре аудиокасата, все едно беше бомба. Продуцентът му напечата съобщение: „Адресирано е до Питър П. Беше в пощенската ти кутия.“

Следващите няколко обаждания бяха в същия дух, но никой не му даде обяснение, докато не се обади Доуг.

— Здравсти, Мат. Тежък ден, а?

— Не и допреди малко. Какво става, Доуг? Явно само аз не знам.

— Тази сутрин в „Лив на живо“ се занимаваха най-обстойно с теб. Доктор О говори за нещо, наречено синдром „Питър Пан“ и после помоли хората за опишат питърпановците, които познават. Цял куп жени описаха теб — мисля, че някои от тях бяха бивши твои гаджета,

които не са приели съвсем добре твоето предварително предупреждение, противно на това, което ти си мислиш.

Явно дори Доуг не можеше да се въздържа да не хвърли камък тази вечер.

— Джо-Бет ме описа. Каза името ми и всичко останало — чух част от предаването на път към Монтгомъри — после остави съобщение на мобилния ми, че ако искам повече мляко, трябва да купя кравата. Гръм да ме тресне, ако знам какво означава това.

— Жените могат да са крайно загадъчни.

— Също и подли. Да беше чул какви неща изрекоха по твой адрес.

Мат не знаеше дали да се смее, или да се ядосва. От една страна, не му се нравеше особено да го сравняват с измислен герой като Питър Пан. От друга страна, какво, за бога, й ставаше на почтената и благовъзпитана, спазваща стриктно правилата Оливия Мур? Нямаше търпение да изслуша записа от предаването ѝ. Нищо не правеше играта по-интересна от един достоен противник.

Една седмица след това чертата беше теглена и залаганията за победителя приключени. Макар малцина в радиостанцията да смятаха, че е изчерпала темата с Питър Пан, всеобщо бе мнението, че Оливия е свалила белите ръкавици и е забила копието право в целта.

Мат на свой ред реализира няколко попадения, включително предаването, посветено на видовете мании, които карат хората да изберат професията на психолога. Далеч от научна дискусия, обсъждането се бе изродило в комично шоу на свободна тема, по време на което имаше опашка от чакащи да ги включат в ефир.

Днешното общо събрание на персонала на „Лив на живо“ и „Мъжки разговор“ беше първото по рода си, а онези, които вече бяха седнали около конферентната маса определено изглеждаха нащрек. Когато влезе, без да бърза през оставащите няколко минути до началото, Мат избра да седне на свободния стол до Оливия и направи цяло представление, докато се настаняваше удобно.

Когато всички погледи бяха насочени към тях, той кимна приятелски, придърпа стола си още по-близо и взе ръката ѝ в своята.

— Мисля, че пропуснаха да ни представят. Казвам се Питър, но можете да ме наричате Пан. А вие сте... Уенди?... Тинкър Бел? — Той

я дари с усмивка, едновременно нагла и момчешка.

Засрамена, Оливия се опита да освободи ръката си. Когато не успя, тя се усмихна също толкова нахакано:

— Не, само загрижен специалист по душевно здраве, който се опитва да помогне на заблудилите се момчета да намерят пътя към дома.

Той се усмихна одобрително и обърна ръката ѝ с дланта нагоре, изучавайки я отблизо.

— Няма капан, въпреки че съзирам няколко оголени нокътя. — Той се наведе и целуна галантно дланта ѝ, като прошепна, така че само тя да го чуе: — Можеш да ме заведеш у вас по всяко време.

Устните му върху кожата ѝ се сториха топли и близки. Оливия се отказа от изтънчеността и издърпа ръката си. Щом я освободи, тя съсредоточи цялото си внимание върху изпълнителния директор, който изглеждаше учудващо щастлив за човек, изправен пред бюджетна криза.

— Добре — каза Ти Джей. — Сега, когато ръцете ни са свободни, можем да започваме. — Той прочисти гласа си и се наведе напред. — Както ви е известно, от Детройт е дошъл консултант на компанията, който ще следи за реакцията на слушателската аудитория на предаванията ви.

Всички простенаха. Ала когато Ти Джей продължи, причината за доброто му настроение стана явна. В радиото, както и в телевизията, колкото по-голяма е аудиторията, толкова повече пари получава радиостанцията за рекламно време и за правото други радиостанции да излъчват програмите ѝ.

— Няма да разполагаме с цялостната картина, докато не получим окончателните резултати от рейтингите в края на периода, но от това, което се вижда, „дърленето“ ви вече оказа значително въздействие.

Ти Джей погладя плешивата си глава.

— Всеки път, когато говорите един за друг в ефир, рейтингът скача до тавана.

— Няма що, страхотно — промърмори Оливия. — Защо да не посветя предаванията си на психологическите проблеми на Мат? Със сигурност ще имам материал за няколко години напред.

— Кой го казва. — Смахът на Мат не беше ласкателен. — Докато слушах слушателите си да те обсъждат, не мога да кажа, че ми беше

особено забавно. За човек, който се предполага, че трябва да помага на другите, имаш доста трески за дялане. Не, че — побърза да уточни — умирам от желание да губя още ефирно време, за да ги споменавам.

— Деца, запазете го за ефира. — Ти Джей се облегна на стола си и се втренчи в Мат и Оливия. — Не се шегувам.

Мат поклати глава с отвращение.

— Да, бе! Как смяташ да го направиш? Да ни пуснеш в ефир и да ни оставиш да решим проблема с физическа сила? Ние не сме дресирани животни, Ти Джей, и нямам намерение да участвам в двубой с Оливия.

— Така ли? — Ти Джей продължи да ги гледа изпитателно. — Много лошо, защото отдел „Промоции“ е измислил начин да извлече изгода от личната ви „вражда“ и в същото време да допринесете с нещо добро за обществото.

Мат се излегна на стола до нея, но небрежната му поза бе в разрез с енергията, която вибрираше от него. Един път да бъдат в синхрон. Тя също имаше лошо предчувствие за посоката, която поемаше разговора.

Ти Джей се обърна към директора по промоциите, новоназначен от дъщерната радиостанция в Бостън.

— Чарлс, защо не запознаеш всички с идеята си?

Чарлс Кранкоуър прокара издължените си пръсти през идеално подстриганата си руса коса. В обкръжение, известно с небрежността си, той беше прекалено безупречен и скован. Онези, на които не им пукаше от него — а броят им постоянно нарастваше, — изразходваха значително количество енергия, за да видят бастуна, който според тях бе забит в задника му. Досега никой не беше успял да го съзре или да го извади.

— Всъщност идеята е поразително проста. — Чарлс кръстоса крак върху крак, обути в панталони с остри като бръснач ръбове и допря върховете на пръстите си с грижливо оформен маникюр, като подпря лакти на масата. Гласът му бе плътен баритон с обработено произношение. — Както вероятно знаете, Асоциацията провежда ежегодна кампания за набиране на средства, наречена „Затвор и гаранция“.

Всички кимнаха предпазливо, опитвайки се да разберат накъде бие Чарлс.

— Ами, хранителна банка „Трета жътва“ се обърна към нас с подобно предложение, макар че гаранцията ще бъде плащана в храни, а не в пари. Имат нужда да попълнят хранителния си резерв.

— Значи искат да се преструваме, че сме затворени някъде и да караме слушателите да даряват храни, за да ни измъкнат? — Тонът на Мат бе открито скептичен. — Не виждам какво общо има това с мен и Оливия.

— Да, да. Ние измислихме малко по-различен вариант.

Мат постави лакти на конферентната маса и се усмихна. По-оживен Оливия не го беше виждала досега, но ни най-малко не бе впечатлена.

— Искаме да ви затворим заедно — от сорта на „Биг Брадър“ или „Сървайвър“. За една седмица. — Дори Кранкоуър да бе забелязал шокираните им изражения, той избра да не им обърне внимание. — Идеята е да го направим така, че и двамата да можете да излъчвате предаванията си от мястото. Ще монтираме и интернет-камери, за да могат слушателите да ви наблюдават на живо в мрежата по всяко време. През тази седмица те могат да гласуват за любимия си водещ и да допринасят за плащането на гаранцията ви във вид на храни. Който събере най-много храни и гласове, печели.

— Печели какво? — Тонът на Мат бе сух като Сахара.

Чарлс се намести внимателно на стола, но не трепна.

— Ти Джей ще го обяви след малко, но крайната награда, разбира се, е повече ефирно време и по-висок рейтинг.

Настъпи продължително мълчание, преди Чарлс да продължи:

— Като се има предвид аудиторията ви поотделно, предполагаме, че даренията ще се разделят по пол. Най-общо казано, очакваме истинска битка между половете. — Чарлс се усмихна и наклони леко глава все едно очакваше аплодисменти.

— Това е шега, нали? — Мат премести очи от Чарлс към Ти Джей, почти без да поглежда Оливия.

— Не, не е.

— Нека да видя, дали съм те разбрал правилно. Искаш да ни затвориш заедно за една седмица и да видиш кой ще оцелее? — Тонът на Мат все още бе леко невярващ, но докато Оливия го наблюдаваше, в тъмните му очи се прокрадна палава искра и ги накара да заблестят. — Предполагам, че не можем да гласуваме един против друг?

Ти Джей се изсмя.

— Не, без такова гласуване. Без ядене на плъхове. Апартаментът ще бъде напълно обзаведен с всички удобства на цивилизацията. Всъщност спонсорите вече се състезават помежду си чиито стоки да бъдат предпочетени. Това е една невероятна възможност за реклама.

Оливия най-накрая излезе от вцепенението.

— Говорили сте със спонсорите, преди да говорите с нас?!

Чарлс преглътна, но не се притесни.

— Искане да видим дали идеята ще набере скорост, преди да ви занимаваме с подробностите. — Отново се усмихна. По стандартите на Кранкоуър, той сияеше. — На практика всички са „за“. Всички прегърнаха идеята.

— Защото никой не им предлага да прекарат седмица с този тук. — Тя посочи с палец към Мат. — Няма да го направя, Ти Джей! Няма да се оставя да ме затворят на едно място с този маниак, и то за седмица, докато цялата страна ни гледа през ааа... през шпионката. Мъченията са забранени в тази страна.

Мат се ухили.

— Засягаш чувствата ми, Оливия. Само си помисли каква възможност ще имаме да се опознаем още по-добре.

— Не искам да те опознавам по-добре. И без това съжалявам, че те познавам.

— Не преставаш да пускаш стрели, а? Мразя да се правя на нескромен, Оливия, но има жени, които биха убили да са на твоето място. Освен ако не те е страх, разбира се, да останеш насаме с мен?

— Да ме е страх от теб? — Беше ужасена, но не от него. — Не се ласкай. Просто смятам идеята за глупава. — Оливия се обърна към Даян за подкрепа, но продуцентката ѝ примирено вдигна рамене.

— Не ми е приятно да го кажа, Оливия, но идеята е много добра. Видя какво стана с темата за Питър Пан. Тук става дума за рейтинги до небесата, също и за голям шум в пресата.

Продуцентът на Мат беше на същото мнение.

— Всички печелят в този случай. Хранителната банка получава храна и бива популяризирана, вие двамата получавате по-високи рейтинги — никой не губи. Трябва само да направите шоу за публиката. Да се поддърпате малко. — Бен се ухили. — Това едва ли ще представлява проблем за вас.

Даян нахвърля няколко реда на един лист, после се обърна към Чарлс:

— Ще има лични сектори, които няма да бъдат снимани от камерата, нали?

— Да. — Чарлс измъкна план на един от най-малките апартаменти, които Оливия беше виждала. — В двете спални и банята няма камери, въпреки че коридорът между тях ще се вижда. Така че, ако на някой от вас му се прииска да убие другия, има къде да се оттегли и да охлади страстите. Очевидно е, че се надяваме на известна враждебност.

— Враждебността не е проблем. Само че аз по-скоро бих дарила парите, отколкото да се подложа на този абсурден фарс.

Беше намесено твърде много от миналото и твърде много сърдечна болка. Оливия потръпна от представата да бъде затворена за седмица с мъжа, когото не можеше да понася... и на когото не беше сигурна, че може да устои. Фактът, че щеше да навърши трийсет през седмицата по време на промоцията ѝ се струваше жестоко и необичайно наказание.

Тя се загледа в профила на Мат, силен и уверен, и се замисли с каква лекота я изкарваше от равновесие. Погледът ѝ се спря на самодоволната му усмивка и всяка клетка от мозъка ѝ започна да пиука предупредително.

— Съжалявам, Ти Джей, но не виждам как мога да го направя.

Ти Джей погледна Оливия право в очите, без да мига.

— Имаш пълната свобода да откажеш, Оливия. Не бих си и помислил да те карам насила да участваш в промоцията.

Въздишката на облекчение застина на устните, когато той продължи:

— Разбира се, ако не участваш, Мат ще направи сам едноседмичното си дистанционно предаване.

Оливия мълчаливо претегли възможностите. Да остави Мат да получи преднина, ѝ се струваше много по-разумно от прекарването на една седмица сама с него в апартамент с размерите на кутийка. Но в този случай почти всичко би било по-разумно от това. За жалост Ти Джей явно не бе приключил с нея, защото добави:

— И разбира се, имам намерение да използвам това дистанционно излъчване, за да реша кое от двете предавания да

остане. Гласовете на публиката и даренията от храни ще бъдат най-красноречивият показател за популярност, но шефовете се интересуват повече от отношението на публиката.

Паузата, която последва бе повече от многозначителна.

— Консултантът, който ще дойде през седмицата на дистанционното излъчване, ще направи серия групови анкети и телефонни проучвания, за да добие по-ясна представа какво е реалното отношение на нашите слушатели към вас. Първо ще уточни броя на слушателите, които смятат Ти Ел Кей за предпочитана радиостанция. После, тук се крие ключът, ще установи броя на слушателите, за които Ти Ел Кей стои на второ място. Преминаването им към първата група ще е същинската победа.

Приличаше ѝ на лоша игра на бинго, но Оливия разбираше, че предпочитанията на аудиторията са от първостепенно значение.

— В края на седмицата — завърши Ти Джей — ще разполагам с необходимото, за да взема обективно решение. Ако не участваш, играта няма да е равностойна.

Оливия се облегна на стола си, слисана и онемяла, докато около нея всички се разприказваха. Почувства погледа на Мат и се обърна към него. Както винаги, очите му грееха, а усмивката му бе многозначителна.

Ако се съгласеше с предложението на Чарлс, щеше да извърши огромна грешка. Ако беше поне наполовина толкова решителна, колкото съветваше слушателите си да бъдат, щеше да стане и да си направи харакири преди изобщо да допусне мисълта за тази нелепа промоция, предложена им от Чарлс.

Мат се наведе към нея и кръвта забушува във вените ѝ със силата на цунами. Колкото по-скоро каже не, толкова по-добре.

Нямаше значение какво мислеха Мат или другите. Когато се съгласеше на този потенциално опасен план, зимните олимпийските игри щяха да се провеждат в ада.

— Не ти ли се струва студено тук?

Оливия бе прекрачила прага на апартамента и се опита да не обръща внимание на изщракването на вратата зад нея. Или на езичето на ключалката. Или на стъпките на Кранкоуър, отекващи по празния коридор към асансьора, който щеше да го изведе на свобода.

Протегна се към термостата и усили отоплението, макар да знаеше, че обзелият я студ няма нищо общо с температурата — по-скоро се дължеше на паниката, която я бе обхванала.

Като пристъпи предпазливо напред, Оливия остави куфара си на пода и огледа дневната. Това, което видя, не ѝ помогна да успокои нервите си.

Отляво имаше Г-образен кухненски кът в различни нюанси на бежово. Плотът бе разположен с гръб към входната врата, а до него имаше кът за хранене. Прозорчето над мивката с размери на пощенски плик пропускаше много малко светлина.

В дъното на коридора, който започваше от най-широката стена на дневната бяха спалните и банята. Отдясно на портала две заоблени кафяви диванчета бяха поставени под ъгъл около семпла ниска масичка и гледаха към шкафа с уредбата, върху който бе монтирано кръглото око на камерата, което щеше да документира всяко тяхно движение.

Снопчета дневна светлина се прокрадваха през френските прозорци в дъното на стаята, а до тях стоеше миниатюрна боксова круша с карикатура на лицето на Мат, изрисувано върху нея.

Сместени между входната врата и уредбата бяха бюрото с компютъра, пултът, а телефонът беше инсталиран като временно аудиотабло. Мат се пресегна и натисна няколко клавиша на компютъра и няколко секунди по-късно образът в обсега на камерата се появи върху телевизора и на компютърния монитор.

— Усмихни се, Оливия. Време е за шоу. — Устните на Мат се докоснаха до ухото ѝ, а топлият му дъх погъделичка врата ѝ.

Решена да не му обръща внимание, Оливия се втренчи в телевизионния екран, на който на преден план се виждаха двамата с Мат, а в дъното — кухненския кът и спалните. Заради широкоекранния обхват фините движения и подробностите не можеха да се видят. За да се увери, тя вдигна ръка и размърда пръсти пред камерата. Мониторът потвърди надеждата ѝ — въпреки че се виждаше вдигнатата ръка, онова, което правеше с нея, се губеше.

Отсъствието на звук беше другата благословия. След като звукът щеше да бъде излъчван само по време на предаванията, не се налагаше да внимават какво говорят, за разлика от действията им. Оливия се отдръпна от Мат.

— Ще си прибера нещата. Имаш ли предпочитания за спалнята?

Устните на Мат се разтвориха и Оливия осъзна, че наистина трябва да подбира думите си.

— Позволи ми да перифразирам. Коя спалня избираш за себе си? Тъмните му очи заблестяха.

— Няма значение. — Оливия вдигна куфара си и се насочи към първата врата отляво. — Избирам тази. — След което се шмугна през вратата.

Спалнята, както и останалата част от апартамента, бе решена в минималистичен стил. Което ще рече, че беше малка и семпло обзаведена. След като сложи куфара си на скарата, тя седна на леглото с кралски размери и се загледа в плика с фирмения знак на „Виктория Сикрет“, сложен по средата. Петнайсет минути насаме с Мат и тя вече не знаеше какво говори, а добавянето на бельо в уравнението определено ѝ изглеждаше... чиста провокация.

Предпазливо, тя се протегна към розовата опаковъчна хартия и извади най-оскъдната черна сатенена нощница, която беше виждала. Лека като перце с повече изрязани части, отколкото плат, тя бе в комплект със също толкова оскъдни прашки. Тъкмо бе вдигнала предпазливо с два пръста миниатюрния сатенен триъгълник, когато чу гласа на Мат на вратата.

— Оливия... — Каквото ида се канеше да каже, застина на устните му при вида на прашките, които висяха във въздуха.

Тя напъха припряно хлъзгавия сатен в плика и се обърна към него.

— Явно си избрала точната стая — отбеляза той.

Оливия реши да не показва неудобство.

— Какво, нищо ли не са оставили в твоята? — попита тя.

— Одеколон и зелена карирана пижама. — Той се облегна безгрижно на касата на вратата. — Спонсорите се канеха да изпратят и на теб същото, но аз им казах, че ти приляга или черен сатен... или нищо. Май са изпратили най-доброто от двата варианта. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Жалко, че нямаш куража да го облечеш по време на излъчване.

— Не съм направила кариера, разхождайки се в черен сатен.

— Наистина жалко. Щеше да забиеш два, може би три пункта в рейтинга си с тези прашки, Оливия, и не мисля, че бих имал нещо против.

— Много спортменско от твоя страна, но имам намерение да те бия напълно облечена. — Тя отвори чекмеджето за бельо на нощното шкафче и пхна вътре розово-белия плик. — От личен опит ще ти кажа, че повечето хора предпочитат техният психоаналитик да е облечен.

Тъмната му вежда се изви нагоре.

— Да, бе. Тези голи терапевтични сеанси са наистина непоносими! Толкова е трудно да гледаш човека в очите.

Оливия не можа да са сдържи и се разсмя. Беше забравила колко на място можеше да се шегува Мат. И колко хубав ставаше, когато усмивката му се разлееше по цялото лице и запалеше искрици в очите му. Смехът ѝ постепенно заглъхна под погледа му. Време беше да се махне от тази стая и да се върне към професионалните им отношения. Тя се изправи и тръгна към него.

Мат не се помръдна, когато тя спря на няколко сантиметра от мястото, където стоеше той. Вместо това я погледна оценяващо.

— Има ли нещо, от което се нуждаеш? — попита Оливия.

— Ммм-хмм — не помръдна той.

Пулсът на Оливия заби ускорено. Нямахте как да не забележи широките му рамене, изпълващи рамката на вратата и мускулестия гръден кош, опънал черната фланелка. Устоя на импулса да спусне погледа си по-надолу, под сребърната тока на колана и надолу по изтърканите сини джинси, които обгръщаха тесния му ханш.

— Дошъл си в стаята ми, защото...

Ако тонът иго бе изненадал, той с нищо не го показва.

— Имаш — погледна той към часовника си — около десет минути до началото на предаването. Даян иска да регулирате нивата на звука.

— О, така ли? — По-малко от трийсет минути в компанията му и вече забравяше защо беше тук. — Ще ме извиниш ли?

С театрален поклон той отстъпи назад, за да й направи път. Оливия седна зад микрофона и си сложи слушалките.

— Тук съм, Ди. Кажи ми, когато се получи това, което ти е необходимо.

Мат продължаваше да стои облегнат на касата на вратата й с чаша кафе в ръка и да я гледа с интерес. Всичко в този апартамент беше прекалено близо едно до друго и твърде интимно, включително Мат Рансъм. Очевидно, от нея зависеше да запази дистанцията помежду им.

— Проба, проба. Слушате Оливия Мур, която излъчва предаването си от най-малкия апартамент на земята. — Тя откъсна мислите си от Мат. — Какво става с диетата, Ди?

— Страхотно. Току-що избрах диета, състояща се само от суши. Казват, че изгаря всички мазнини в тялото.

— Нали знаеш, мога да ти помогна за проблема с храната. Тези крайни диети не са...

— Да, да, благодаря, шефе. Убедена съм, че тази ще свърши работа. Звукът е настроен. Имаш ли нужда от нещо?

— Какво ще кажеш за нов съквартирант и сто-двеста квадратни метра в повече?

Даян се засмя.

— Де да можех да ти помогна!

— Ще се задоволя и с прозорчето на студиото с теб от другата страна.

С Даян бяха заедно още от първото предаване „Лив на живо“ в Тампа и оттогава много вода беше изтекла.

Тя погледна към Мат, който продължаваше да стои облегнат на вратата на спалнята й и се запита кого заблуждава. Истинският душевен покой изискваше много повече от присъствието на Даян. Един-два континента, поставени помежду им, биха свършили работа.

Мат наблюдаваше как Оливия започна предаването си, докато в ума си рисуваше картини на тази сериозна в момента жена, облечена в оскъден черен сатен. Докторката можеше да се надува и да го отбягва колкото си иска. Накрая състезанието щеше да бъде спечелено от този, който успееше да обуздае и контролира високоволтовия ток, който протичаше между тях. Щом искаше, Оливия можеше да отрича, но той предпочиташе да признае истината, че привличането помежду им съществуваше — всъщност двамата седяха върху буре с барут и ръката го сърбеше да палне фитила.

Той отиде в кухнята и започна да рови из шкафовете, докато слушаше как Оливия съветва слушателките си. Надникна в килера и се увери, че Кранкоуър бе доставил обещаното от спонсорите. Съдовете за готвене бяха от „Уилямс-Сонома“, продуктите от „Дианджело“, вносните храни — от „Гурмей ту гоу“. Каса с любимото му вино бе поставена на плота и чакаше да бъде разопакована, а два стека с „Нюкасл“ вече се охлаждаха в хладилника. Накратко, всичко, от което един мъж се нуждаеше за едно цивилизовано съществуване.

Съквартиратката му явно имаше по-непретенциозни вкусове. От онова, което видя, тя имаше намерение да кара на сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр, разнообразени с до някоя шоколадова бисквитка. Нейният дял в хладилника се състоеше от два пакета полуфабрикати от сирене, литър обезмаслено мляко и стек с диетична кока-кола. Ако беше поръчала нещо, поне малко напомнящо на плод или зеленчук, то той не го бе видял. Всъщност, като лекар, тя изглеждаше изненадващо незаинтересована от здравословното хранене.

Мат прекоси обратно дневната, за да наблюдава Оливия по-отблизо. Когато тя се наведе, за да вдигне паднал лист хартия, не можа да не забележи колко съблазнително ѝ стояха джинсите. Краката ѝ бяха дълги, а задните ѝ части идеално оформени. Когато се настани на стола, погледът му се плъзна по стройното ѝ тяло до високите ѝ гърди, които бяха опънали кремовата фланелка. Ако организъмът ѝ бе недохранен, то това бе скрито под доста впечатляващи форми.

Мат отиде до къта за сядане и се плъсна на дивана с крака върху ниската масичка. Не му трябваше много време, за да реши, че Оливия Мур не страдаше от липса на витамини, нито от нищо, което имаше

значение. Напротив, приятно бе да я гледаш и Мат се отдаде на това удоволствие.

Белите ѝ зъби хапеха плътната ѝ долна устна, а зелените ѝ очи излъчваха загриженост, докато изслушваше проблема на слушателката. Когато се навеждаше, за да запише нещо в бележника пред себе си, русата ѝ копринена коса падаше напред и закриваше лицето.

Удоволствието му трая кратко. Ръцете на Оливия застинаха и тя спря да говори. После вдигна очи и в продължение на цели десет секунди го гледа как я наблюдава. Когато накрая заговори, беше, за да обяви рекламната пауза.

— Какво правиш, по дяволите!

— Кой, аз ли? — посочи гърдите си той и огледа стаята, сякаш търсеше някой друг.

— Ти, кой друг! Защо си седнал тук? Предаването ми още не е свършило.

— Къде другаде да отида, Оливия? Изпих твърде много кафе, за да легна да дремна, а не ми се прекарват три часа в банята.

— Добре, но не можеш просто да си седиш там и да ме наблюдаваш.

— Защо?

— Защото не ми харесва.

— Разполагаме с шейсет квадратни метра. Нямам голям избор. Ще ти се наложи да го приемеш.

— Хубаво, но ми пречиш да се концентрирам.

— Тогава се постарай повече. — Той погледна към телевизионния монитор и видя себе си и Оливия, заели отбранителна позиция. Камерата може и да не излъчваше звук, но всеки, който ги наблюдаваше, щеше да забележи езика на тялото, който говореше за неприязън.

Оливия свали слушалките си и се изправи.

— Не се шегувам, Мат. Не можеш просто така да си седиш там и да ме зяпаш втренчено, докато работя.

— Добре. Ще чета. — Той взе дипломатическото си куфарче от съседния стол и започна да рови из него, като накрая извади един опърпан брой на „Спортс Илюстрейтид“ с модели на бански, което бе взел нарочно само за да я дразни. Извади също собствените си слушалки, онези с дългия кабел, с които можеше да се разхожда

навсякъде из дневната, пхна ги в контролния пулт и отново седна на дивана, като вдигна с преднамерен жест списанието пред лицето си. Когато не получи ответна реакция, той свали надолу списанието и погледна иззад него. Оливия продължаваше да седи, хванала слушалките, с отворена от изненада уста.

Беше много сладка, когато бе смаяна.

— Мисля, че чувам сигнала на предаването ти, Оливия. — Той посочи слушалките си. — Време е да започнеш да говориш с онези хора, които се обаждат и задават въпроси. Нали се сещаш... слушателите ти?

Той ѝ намигна по възможно най-похотливия начин, на който беше способен.

— Ако не се захванеш за работа, ще изостанеш толкова много след мен, че в края на седмицата ще ти се наложи да obuеш онези прашки. — Убеден, че е измислил идеалния стимул, Мат отново вдигна списанието пред очите си.

Как успя да потисне напушилия го смях и да се преструва на погълнат от списанието до края на предаването ѝ, един бог знаеше. Оливия преднамерено се правеше, че не го забелязва, което той разтълкува като знак, че се интересува от него. Само че на тези му мечтания бе сложен край от треперещия глас на последната обадила се слушателка.

— Доктор О? Направих каквото ми казахте.

— Какво по-точно, Джо-Бет?

Мат наостри уши. Приятелката на Доуг се казваше Джо-Бет.

— Казах на Доуг за втори път, че искам да се оженим. А той ми отвърна, че развалям една идеална връзка.

— После какво? — Тонът на Оливия беше спокоен и утешаващ за разлика от тихото страдание в гласа на Джо-Бет.

— После той поиска, тъъ, мляко и аз му казах да си намери друга крава.

— Браво на теб, Джо-Бет. Правилно си постъпила.

— Вътрешният ми глас обаче ми говори точно обратното.

— Защо, какво стана?

— Той каза, че не разбира и думичка от онова, което му казвам, и ако не съм искала да съм с него, никой не ме насилвал.

Мат прелисти страницата на списанието, но вниманието му бе приковано върху драмата, която се разиграваше в ефир. Оливия замълча продължително, после каза:

— И ти какво направи?

— Изнесох се. Напуснах го. — Гласът на Джо-Бет затрептя от съжаление и Мат използва възможността, за да погледне крадешком Оливия иззад списанието. Тя седеше съвсем неподвижно и тържествуващата усмивка, която очакваше да бъде изписана на лицето ѝ, отсъстваше.

— Обичам го, доктор О. Мислех, че ще прекараме остатъка от живота си заедно.

— Знам, Джо-Бет. Понякога боли, когато постъпваме както повелява разумът. — Оливия затвори очи за миг, после ги отвори и пролича, че мислите ѝ са някъде много далече. — Сега трябва да се държиш много твърдо. И ако на Доуг не му дойде ума в главата, трябва да се огледаш и да намериш човек, който да те оцени достатъчно, че да бъде готов да се обвърже. Това е съветът ми. Обаждай се. Искam да ме държиш в течение, разбра ли?

— Да.

Оливия засъбира бележките си, докато изричаше заключителните реплики:

— Всички вие, които ни слушате, продължавайте да дарявате храни. Можете да ги изпращате чрез уебсайта на радиостанцията, докато гласувате за предпочитания от вас водещ, или да се обаждате в радиото за даренията си. Благодаря, че ни слушахте. Аз съм доктор Оливия Мур, която ви напомня, че трябва да живеете живота си... на живо.

Оливия свали слушалките, пхна бележките в една папка и се изправи. Знаеше точно как се чувства Джо-Бет. Не беше лесно да напуснеш някого, когото обичаш, а още по-трудно бе да се разделиш с някой, който искаш да те обича.

Замислена, тя отиде в кухнята, за да потърси нещо за ядене и се сепна, когато почувства ръката на Мат върху китката си.

— Доволна ли си?

— Моля?

— Как се чувстваш след съвета, който току-що даде на горката жена?

— Не знам за коя горка жена говориш, освен ако нямаш предвид една от голите жени, които оглеждаше похотливо през последните четирийсет и пет минути.

— Говоря за Джо-Бет и глупостите за кравите и безплатното мляко.

— За теб може и да са глупости, но за тази жена е въпрос на самосъхранение. Нямам никакви угризения относно съвета, който ѝ дадох. Ако нямаше такива безотговорни мъже като теб и Доуг, в когото е влюбена, запазването на самоуважението нямаше да е толкова дяволски трудно нещо.

Те се изгледаха неприязнено, като никой от двамата не искаше пръв да отклони поглед и да се признае за победен. След известно време Оливия си пое дълбоко дъх и издърпа китката си. Още отпреди знаеше, че единственият начин да оцелее през тази седмица бе да запази дистанция помежду им. Тя му обърна гръб, вдигна дипломатическото куфарче от пода до рафта с техниката и извади сноп листа.

Застана пред него и ги развя пред лицето му.

— Позволих си да нахвърлям някои предложения за времето, което ще прекараме заедно.

Забеляза как той потисна желанието си да се разсмее и видя обидното весело пламъче в погледа му.

— Ако е необходимо, няма проблем да ти ги прочета. Е, няма толкова картинки като в обичайните ти четива.

Тя започна да му подава страниците една по една, като на практика ги приковаваше към гърдите му с показалец.

— Това е разписанието за ползване на банята. Сутрините съм запазила за себе си, защото ставам рано, тъй като предаването ми започва в девет. Не знаех по кое време на деня си вземаш душ, затова не съм попълнила твоята част.

Когато той не каза нищо, тя продължи:

— Обикновено хапвам сандвич на крак, но съм готова да правя и за теб и да го оставям в хладилника, така че можем да ядем на смени. Така няма да се прескачаме в кухнята.

Той я стрелна преценяващо изпод дългите си мигли, за които повечето жени биха дали мило и драго, за да ги имат.

— Смятам, че който се храни последен може да се заеме с почистването. Очевидно, в таблицата ти си „М“, а аз „О“.

— Очевидно.

— Би трябвало да си направим също разписание за гледането на телевизия. Аз следя само няколко програми. — Тя му подаде лист с непопълнена таблица и прочисти гласа си: — По-нататък съм разделила дневната на две части, за да има всеки от нас място за сядане, без да си пречим един на друг.

Мат направи три крачки до хладилника и си извади бира. Занесе я в дневната, взе схемата, която му подаде Оливия — тази с разделения през средата с пресечена линия диван, — отпи голяма глътка бира и седна точно по средата на нейния участък. После вдигна крака върху нейната „половина“ на ниската масичка и я погледна право в очите.

— Кажи ми, Оливия, какво има в мен, което толкова те плаши?
— Отпи още една глътка от бирата, докато я наблюдаваше примижал.

— Не се възгордявай, Мат. Просто искам да съм сигурна, че разбираш кое е допустимо. Например обличането и събличането.

— Да нямаш намерение да ми казваш кога да се обличам и събличам? — Той остави бирата си и прелисти листата. — Нямам търпение да видя тази схема.

— Не е онагледено, защото има само едно правило: ако не си облечен, трябва да си стоиш в стаята. С една дума, никакво показване на голота. Никакво притичване без дрехи. — Бог ѝ бе свидетел, че нямаше нужда от подобно изкушение.

— Добре, явно си положила доста усилия, докато измислиш всичко това, Оливия. Много... любезно от твоя страна. — Той замълча.
— Ще разгледам предложенията ти с цялото дължимо внимание.

Той сгъна купчината листа на четири и ги мушна в задния джоб на джинсите си. После посочи с глава към нея и каза:

— Предполагам, че и дума не може да става да обуеш онези прашки сега?

Обедните часове в „Магнолия Дайнър“ не бяха подходящи за дълбок размисъл — факт, който Джо-Бет приемаше с благодарност точно в този период от живота си. Вече беше загубила значително време в притеснения за връзката си с Доуг Ролинс и си бе изплакала очите, откакто го напусна преди два дни. Сълзите от разочарование бяха лукс, който досега не си бе позволявала и този подход в момента не ѝ се струваше най-подходящ. Може и да не притежаваше кой знае какво, но винаги бе държала на гордостта си.

Като вдигна пълния поднос над рамото си, Джо-Бет грабна със свободната си ръка каната с току-що сварено кафе и излезе заднешком към салона. Преди да се обърне към клиентите си, тя се усмихна с най-хубавата си усмивка. Добрата сервитьорка винаги оставя личните си проблеми вкъщи. И сега нямаше да направи изключение само защото някакъв глупак ѝ бе разбил сърцето.

— Здравсти, Бърт. — Тя остави подноса на поставката за сервиране и започна да сервира храната, като допълваше чашите с кафе, докато обслужваше масата за четирима. — Как е новото ти внуче?

— Добре, много добре, мила. Главата му прилича на топка за боулинг, но моята Дарси е много горда с него.

— Много хубаво. — Джо-Бет прогони пристъпа на завист към късмета на Дарси. — Кажи ѝ да дойде някой ден тук със сина си. Много искам да го видя.

— Разбира се.

Като измъкна бележника за поръчките от предния джоб на колосаната си бяла престилка, Джо-Бет издърпа молива иззад ухото си и се премести на следващата маса.

— Здравейте, Хоумър, Майра. Пак ли пържено пиле? — Тя си записа поръчката им и пхна обратно молива зад ухото си, докато съзерцаваше семейство Маколи — двамата старци седяха в любимото си сепаре и се държаха за ръце. Джо-Бет опита да си представи себе си

и Доуг, сгушени в ъгловото сепаре след около трийсетина-четирийсет години, но не успя.

Едва сдържайки сълзите си, тя смени каната с кафе с кана с подсладен чай и се наведе, за да налее на възрастната двойка.

— Оставете си място за десерт. Ина е направила ягодов пай с ревен днес.

Джо-Бет работеше с отработена прецизност, приемаше поръчки, допълваше чаши и разменяше по няколко приказки с редовните клиенти. Имаше нещо успокоително в рутинната работа, също и удовлетворение, когато към нея се отправяха одобрителни погледи. Четирийсетият ѝ рожден ден дойде и мина, но „Лореал“ поддържаше къдриците ѝ все така червени, а тя искаше да вярва, че фините бръчици около очите ѝ придаваха решителност на иначе според нея твърде кукленското ѝ лице. Като приглади надолу престилката си, тя започна да се самоубеждава, че така може би е по-добре.

Животът продължаваше след Доуг Ролинс, както през дългите години, прекарани в грижи за възрастните ѝ родители, после и след смъртта им.

Предстояха ѝ много хубави години, които можеше да посвети на себе си, ако решеше. Време, през което можеше да завърши колеж, за което винаги бе мечтала, да превърне къщичката, която бе наследила, в истински дом. Щом Доуг не искаше да бъде до нея, докато постигаше мечтите си, щеше да ги осъществи сама или щеше да последва съвета на доктор О и да си намери някой, който нямаше само да ѝ казва, че я обича, а ще го докаже. Някой, който ще иска да има дете от нея, преди да стане време да постъпят в старчески дом.

Камбанката на входната врата звънна и по гръбнака на Джо-Бет пробягаха тръпки на очакване. Още преди да се бе обърнала, за да погледне, знаеше, че това е Доуг. Сърцето ѝ заби по-силно, както винаги, когато го зърнеше, но тя се постара да не се издаде.

Защо, след трите години, прекарани заедно, дланите ѝ продължаваха да се изпотяват, а сърцето ѝ учестяваше ритъма си при вида на големия мъжага, тя все още не можеше да си отговори. Същността на Ърл Уейн Ролинс-младши отговаряше на външността му. Той беше просто един застаряващ футболен защитник с профил все едно мачкан от валяк. Русата му, вече прошарена коса бързо

отстъпваше назад, а атлетичната му фигура губеше битката със средната възраст.

Джо-Бет избърса дланите си в късата пола на униформата и се стегна.

— Джо-Бет?

Тя успя да кимне любезно, преди да му обърне гръб и да се заеме със задълженията си, но си отдъхна с облекчение, когато той има благоразумието да подмине обичайното си място в нейния сектор на обслужване.

С периферното си зрение тя го наблюдаваше как си бърбри с Джаки на касата и казва нещо забавно на Емили на бара, където седна на едно свободно високо столче.

Джо-Бет се намръщи. Доуг със сигурност нямаше вид на мъж, който току-що е загубил любовта на живота си. И повече от сигурно беше, че не изглеждаше като човек с разбито сърце.

Пръстите на Джо-Бет стиснаха силно дръжката на каната с леден чай, докато Емили примигваше с ресници пред Доуг и се наведе над плота, излагайки на показ гърдите си, побрани в сутиен с размер два пъти „Д“. Когато Емили се обърна и се запъти към кухнята с изпъчени напред гърди, погледът на Доуг бе прикован в задните части на блондинката.

Като остави каната, Джо-Бет мина през вратичката на бара покрай Доуг. Без да каже думичка, тя отвори витрината с пайовете, свали ягодилия пай с ревен от рафта и отрязва две големи парчета за семейство Маколи и остави остатъка на бара. Усмивната до ушите, Емили сервира на Доуг голям хамбургер.

Големият глупак ѝ намигна и отхапа от сандвича, без да съзнава, че се разминава на косъм със смъртта. Задъвка с наслада, после го остави в чинията, за да отпие голяма глътка чай.

Джо-Бет поднесе десерта на семейство Маколи и се върна, като застана точно срещу Доуг от другата страна на бара.

— Здравсти, Джо-Бет. Изглеждаш страхотно.

— Така и се чувствам — излъга тя. — Не съм била по-добре.

Те се изгледаха изпитателно и тя отново почувства как проклетото ѝ сърце заби учестено. Под погледа му костите ѝ се размекнаха и почувства топлина, а пулсът ѝ се ускори неимоверно. Несъзнателно хвана с две ръце формата с пая.

— По дяволите, Джо-Бет! — Гласът му бе тих и изразяваше повече, отколкото тя можеше да долови. — Кога ще забравиш за тази глупава приумица с женитбата и ще се върнеш вкъщи?

— Моля?

— Къщата е празна без теб.

Джо-Бет преглътна. Искаше ѝ се да привлече главата на Доуг и да я притисне към гърдите си. Или да я тресне в стената. Изборът беше труден.

— Не ми говори за празноти. В момента съм толкова сама, колкото никога не съм била в този живот. Само че не си търся компания. Искам човек, с когото да споделя живота си. Което означава, че искам подпис като гаранция.

— Джо-Бет, ако се успокоиш и се прибереш вкъщи, сигурен съм...

— Няма да се върна, Доуг. Не сме деца и вече не искам да съм гаджето, с което живееш.

— Ама, Джо-Бет, скъпа...

— Не ми викай повече „Джо-Бет, скъпа“. И не идвай в работата ми, за да сваляш други жени!

— Ти си тази, която се изнесе. Ти си тази, която каза...

— Много добре знам какво казах. Не е нужно да ми го навираш в лицето. Ти си този, който явно не разбира. — Пръстите ѝ опипваха нервно наведвания край на формата за пай.

— О, много добре разбирам. Точно както каза Мат Расъм. Най-голямата ми грешка е, че не се изясних от самото начало. Обичам те, Джо-Бет, но не искам да се женя. Бях женен и не е толкова страотно, колкото си мислиш.

В салона се възцари тишина, когато обядващите отказаха да се преструват повече, че са заети с храненето. Джо-Бет откъсна очи от Доуг, за да огледа помещението. Дори семейство Маколи ги гледаха втренчено и с любопитство. Емили се изкикоти силно.

— Добре, успя лично да ме унижиш. — Нейният глас ли бе станал писклив и треперлив? — Защо не публикуваш обява във вестника — Джо-Бет дава страотно мляко, но не става за съпруга.

Доуг я изгледа с такова възмущение, че тя почти успя да се овладее. Ако тогава се беше извинил или поне я бе уверил по някакъв начин, че никога не я е възприемал по този начин, тя може би нямаше

да предприеме решителната стъпка. Само че смирението никога не е било силната страна на Доуг.

— Е, това беше най-глупавото нещо, което си казвала някога.

— Глупава? А сега ме наричаш и глупава!

Ръцете ѝ се вкамениха. Срамът пропълзя по гръбнака ѝ, подклаждайки гнева, с който можеше да се справи много по-лесно, отколкото с болката и отчаянието, които изпитваше. Лицето на Доуг бе придобило онова дразнещо изражение, което говореше, че той е спокойният и по-рационалният от двамата, а тя беше някаква празноглава женска. Тогава пръстите ѝ стиснаха силно алуминиевата форма за пай.

— Най-голямата глупост, която извърших, бе да пропиля цели три години с теб. — Следващото нещо, което разбра, беше, че е вдигнала пая с дясната си ръка, премервайки тежестта му. — Но ми е мъчно да те напусна, без да ти оставя нещо за спомен.

Всеки умен мъж би се отдръпнал или поне би оставил малко дистанция между себе си и разгневена жена с вдигнат в ръката пай, но Доуг просто си седеше там и я гледаше намръщено, а лицето му се намираще само на няколко сантиметра от остатъка от ягодовия пай с ревен.

— Постъпи, както намериш за добре, Джо-Бет. Само че в това няма капчица разум. Цялото ти поведение е безсмислено, откакто започна да се обаждаш на онази доктор О.

Тя много добре знаеше, че така няма да реши нищо и със сигурност нямаше да я наградят за професионализъм, но дори цяло стадо бизони не биха могли да я спрат да остави пая в този момент.

Чу как присъстващите ахнаха в един глас, когато вдигаше пая и го залепваше с все сила точно в средата на омразното лице на Доуг. Никой не проговори, когато го завъртя няколко пъти, докато ронливото тесто не се залепи хубаво по физиономията му.

Доуг продължи да седи напълно неподвижен. Почти не мигна, когато лепкавият червен сироп започна да се стича по брадичката му. За момент тя почти си помисли, че ще изплезе език и ще го опита, както правеха по телевизията, но по лицето му не помръдна дори едно мускулче.

Стресната от онова, което бе направила, Джо-Бет също замръзна на мястото си. Тишината бе нарушена също така внезапно, както бе

настъпила. Около нея се разнесе развълнуван шепот, но идваше някак си отдалече, все едно се случваше на някой друг. Едва бе в състояние да мисли, камо ли да му отвърне с реплика, казана на място. Освен това вместо въодушевлението, което очакваше, чувстваше само съжаление... и напиралните сълзи, които отказваше да пролее.

Джо-Бет остави празната форма за пая на бара пред себе си. После отвърза престилката си и я остави на пластмасовото столче.

Тъпа болка сви сърцето ѝ, когато се обърна към мъжа, с когото се бе надявала да остарее, но сега беше твърде късно за съжаления. Бавно изопна гръб и погледна Доуг Ролинс право в очите — по-точно в окото, онова, което не беше покрито с трохи.

Усмихна се леко и с извинително свиване на раменете извади бележника за поръчки от джоба си и го подаде на Емили. Едва ли щеше да има проблем да я освободят от работа този следобед.

— Сигурна съм, че Емили ще ти помогне да се почистиш, Доуг. Аз ще се погрижа за сметката ти — замълча за секунда, за да огледа щетите, преди да изстреля прощалната си реплика, — но както изглежда, десертът е върху теб.

Мат избърса изпотеното огледало в банята. Като продължаваше да си тананика мелодията, която не можеше да си избие от главата, той насапуниса лицето си и го избърсна в такт с нея. Напръскване с дезодорант, афтършейв и беше готов.

С омотана около кръста хавлиена кърпа, той излезе от банята. От коридора видя Оливия зад плота в кухнята с нож в ръка и за момент си представи какво би могла да си приготви с извадените пред нея продукти.

Оливия продължи да работи с наведена глава, но сковаността на раменете ѝ и неестествено наклонената глава му подсказаха, че усеща, че я наблюдава. Почти му дожаля за нея, принудена да търпи присъствието на мъж, добре запознат с горещия ѝ темперамент, прикрит под хладнокръвно държание.

Един джентълмен би ѝ позволил да се преструва на безразлична. Ала никой досега не го бе набеждавал, че е такъв.

Той захвърли кърпата в спалнята си, облече се набързо и отиде бос в дневната.

Оливия го погледна от мястото си на кухненската маса.

— Какво ядеш?

Оливия престана да дъвче. Той я изчака търпеливо да преглътне хапката си и да отпие от диетичната кока-кола. Тя попи деликатно ъгълчетата на устата си със салфетката, сякаш вечеряше в петзвезден ресторант.

— Фъстъчено масло и конфитюр. Направих сандвич и за теб, в случай че си гладен.

— Това ли ти е вечерята?

— Аха.

— Фъстъчено масло и конфитюр!

— Точно така.

— За вечеря?

— Да. — Тя пхна в устата си последната хапка, сдъвка я старателно и преглътна. — Проблем ли е за теб?

— Не. Просто не съм срещал човек, да не говорим за дете, който да смята това за истинска вечеря.

— Говориш като гастроном.

— Да, знам разликата между намазана с конфитюр филийка и... вечеря. Но щом вкусовите ти рецептори са готови да я приемат, кой съм аз, че да те критикувам?

— Кой си, наистина?

— Значи с това се храниш всяка вечер или понеделнишкото меню е специално?

— За какъв се мислиш? Да не си от хранителната полиция? — Тя избърса още веднъж устата си, после стана и хвърли салфетката, заличавайки всички следи от вечерята.

Мат сви рамене.

— Не мога да допусна да си вредиш така на стомаха, когато аз съм дежурен по кухня.

Оливия отиде до килера и извади голяма опаковка с шоколадови бисквити. Той проследи как извади един пакет, отвори го и извади три бисквити. Върна опаковката на мястото ѝ и отиде до плота, дъвчейки доволно.

— На нищо не си вредя. Сигурна съм, че дори ти си чувал за храна, която действа успокояващо. Много хора обичат да ядат храна, която им напомня за детството.

— Не и аз. Предпочитам нещата, които ми действат успокояващо, но да са за възрастни. И без шоколадови парченца — погледна я той похотливо, в случай че не е разбрала намека му.

Тя отхапа деликатно от бисквитата и не му обърна внимание. Преднамерено.

Без да се впечатлява, Мат започна да приготвя продуктите за вечерята. Извади от хладилника опаковки с нарязани на тънко телешки пържоли и гъби. От кашона с виното избра „Бароло“ и извади две чаши от шкафа.

Оливия дояде последната шоколадова бисквита и седна на едно от високите столчета.

— Да ти наля ли?

— Ще пиеш преди предаване?

— Определено.

— Ами...

— Но какво? До началото има три и половина часа, не се налага да шофирам до работата и не възнамерявам да работя с режещи машини.

— Но...

— Тук няма никакви режещи машини, нали?

Тя го изглежда изпод извитите си мигли. Имаше хубави зелени очи, изпъстрени с лешникови точки. В момента обаче не изразяваха благоразположеност.

След като не бе получил категоричен отказ, Мат, наля щедро по чаша вино за двамата и сложи едната пред нея. Разклати тежката червена течност и я помириса оценяващо, преди да отпие глътка. После започна да приготвя вечерята.

Само за минути оваля пържолите в брашно и сложи масло в нагорещения тиган.

Оливия го изглежда с недоверие.

— Какво правиш?

— Приготвям вечеря.

— Вечеря?

— Аха.

— Ти готвиш?

— Точно така. — Без да откъсва очи от нея, той изсипа гъбите в сгорещеното масло.

— Но ти използваш брашно и... — Тя надникна над плота, за да огледа продуктите. — И гъби, и... и кухненско оборудване... — Последното бе произнесено сякаш беше на чужд език и бе трудно за изговаряне.

— Ами да. — Той си позволи да се усмихне леко, като едва се сдържа да не се разсмее. — Жалко, че вече се нахрани. Приготвям телешко с вино марсала, само за познавачи.

— Телешко с марсала? — почти прошепна тя. — Готвиш телешко с марсала?

Оливия погледна така, все едно току-що бе открила, че Земята все пак беше кръгла, а той не устоя да не поднесе към носа си тигана с идеално запържените гъби, преди да го остави настрана. Тя също

подуши въздуха, което му подсказа, че сигурно нямаше да му откаже, ако повтореше поканата си.

Коего го изпълни със самодоволство и усещане за власт и пълен контрол. Това трая, докато Оливия не облиза устни и той не проследи с възхищение как връхчето на езика ѝ се стрелна навън и измина целия път през извитата ѝ горна устна. Апетитът му се изостри, макар че нямаше нищо общо с ястието, което приготвяше.

Тя отпи още една глътка от чашата, после отново прекара език по устните си. Те бяха мокри и навлажнени от виното и Мат се изкуши да предложи да ги изсуши със своите. Хвърли поглед към нея, но не долови намек за злонамереност или сексуални помисли в очите ѝ. Все пак там се четеше глад и страстно желание — съсредоточени обаче единствено върху телешкото с марсала.

Мат пусна спагетите в тенджера с вряща вода и разчупи италианския хляб. В продължение на няколко минути той се занимава мълчаливо с готвенето, докато обмисляше ситуацията. Колкото и да го привличаше Оливия, без значение какво изпитваше, докато я гледаше как облизва устни, тя му бе конкурент. Само един от тях щеше да излезе от този апартамент като водещ на радиошоу в Ти Ел Кей. И макар че се съмняваше, че ще остане на улицата задълго, нямаше намерение да му се случи точно сега.

Да нахрани Оливия, беше като да помага на врага. Искаше да я изкара от равновесие и да я смути. Дали вечерята и виното щяха да му помогнат?

Той прецеди спагетите и ги сипа в голяма чиния до тази с телешкото, а после поля пържолите със соса с марсала. Ароматът го накара да преглътне.

Мат плъзна чинията през плота, допълни двете чаши с вино и се премести от другата страна, за да седне на столчето до Оливия. Цялото ѝ тяло се наклони едва-едва към чинията му, а погледът ѝ не се откъсваше от резултата на кулинарните му усилия.

— Боже, не ми е удобно да ям пред теб по този начин — опита се да придаде искрено съжаление на тона си той, но му бе трудно да се преструва, когато тя имаше вид, все едно всеки момент щеше да завре лице в чинията му с телешко.

Очакваше тя да каже нещо. Някаква любезна реплика за начало и втората порция щеше да бъде нейна, но тя само затвори очи и вдъхна

дълбоко, без съмнение, за да запомни уханието на телешко с марсала за следващата си фантастична вечеря с фъстъчено масло и конфитюр.

— Не, не. Не ставай глупав — отвърна тя. — Аз, ааа, тъкмо се канех да изпия виното си и малко да погледам храната, исках да кажа... телевизия. Продължавай с месото... исках да кажа, да се храниш.

Мат чукна чашата си в нейната и отпи една стабилна глътка, наслаждавайки се на червенината, която плъзна по бузите ѝ заради явната фройдистка грешка на езика. Не откъсваше очи от нея, докато лапна една голяма хапка телешко с гъби и със задоволство видя как тя примижа от завист. Готвенето му я извади от равновесие точно както искаше той. Нямаше съмнение, че разполагаше с достатъчно средства, за да държи постоянно Оливия извън строй. Само трябваше да разбере кои са те.

Зелените ѝ очи помръкнаха. Тя отпи от виното, преглътна и погледна крадешком към чинията му, сякаш искаше да се увери, че не ѝ се привиждат разни неща.

— Докато беше в Чикаго, можеше ли да готвиш?

— Извинявай, не те чух?

— Когато бяхме заедно в Чикаго, можеше ли да готвиш така?

Мат не си спомняше да се бяха хранили заедно, въпреки че сигурно го бяха правили. Спомняше си само младежката ѝ невинност и радостта, с която му се бе отдала.

— Тогава имах ли кухня?

От червенината, която обхващаше страните ѝ, и начина, по който се намести на стола, можеше да познае, че спомените ѝ бяха свързани с храна толкова, колкото и неговите.

Наблюдаваше я как хапе долната си устна и осъзна, че е бил сляп за очевидното. За да провери все пак предположението си, Мат се наведе близо до нея и устните му едва-едва докоснаха ухото ѝ.

— Не мога да ти кажа къде или какво сме яли в Чикаго, но съвсем ясно си спомням твоя вкус, Оливия.

Той замълча в очакване на реакция и не пропусна да забележи потрепването на клепачите на притворените ѝ очи. Добил смелост, той продължи:

— Никога няма да забравя приятното усещане от гладката ти кожа ти под езика ми.

Протегна се и погали с кокалчетата на юмрука си извивката на страната ѝ.

— Спомням си също звуците, които издаваше, когато бях в теб. И как впиваше нокти в гърба ми, когато бе готова да свършиш.

Той използва истината и общите им спомени, за да проникне под маската на хладнокръвие, като се надяваше да открие под нея жената, която бе познавал някога.

— Спомняш ли си?

Оливия застана нащрек. Без да знае дали тя ще подвие опашка или ще се нахвърли върху него с оголени нокти, Мат се обърна и погледна монитора. Това, което видя, отначало го накара да се вцепени, но после го изпълни със задоволство. Той повдигна глава и се загледа в сцената на монитора, обмисляйки възможностите.

Кадърът показваше полупразната бутилка вино, двете чаши, него и доктор О, потънали в интимен разговор. Обикновеният зрител щеше да види само онова, което показваше камерата, а то не включваше заплашителната извивка на устните ѝ и предупредителния блясък в очите ѝ.

— Добър опит, Мат.

Тя разкръстоса дългите си крака и седна изправено на столчето си. Стоманеният ѝ поглед го накара да се почувства признателен, че майката природа се бе въздържала да я надари със защитни механизми като на скункса или на бодливото прасе. Без да забравя за камерата и подвеждащата картина, която предаваше, Мат продължи да поддържа илюзията за интимност, като остана в същата поза.

— Не мислех, че ще използваш онова, което беше между нас преди години, Мат. Вече съжалявам, че сме се познавали, и ще направя всичко по силите си да не се сближаваме в бъдеще.

Той отново протегна ръка и я положи отзад на тила ѝ, като погали още веднъж бузата ѝ с палец. Тя се скова при докосването му, но той пренебрегна реакцията ѝ, като нарочно запази позата на интимност и продължи да ѝ говори съвсем тихо.

— Нищо, продължавай в същия дух, Оливия, но аз все още помня всяка възхитителна подробност за теб и както може би вече си забелязала, през последните осем години съм понаучил това-онова за добрата храна.

— Ти наистина мислиш, че си всичко, за което една жена може да мечтае, нали? Прекалено дълго си слушал собственото си предаване. Не се изкушавам ни най-малко.

— Лъжкиня. — Дори за собствените му уши думата прозвуча като милувка. Мат се усмихна, когато Оливия се изплъзна от ръката му. Не можеше да не се възхити на гледката, която представляваше при оттеглянето си — прекосяваща с решителна крачка дневната, с високо вдигната глава и изправен гръб. Седна на ръба на дивана с осанка на кралица и взе дистанционното на телевизора, все едно поема скиптър си. Много внимателно включи Си Ен Ен и както подозираше той, изключи Мат Рансъм.

Мат не се впечатли от пренебрежението ѝ ни най-малко. Беше забелязал начина, по който Оливия откликва.

Ако искаше да излезе в края на седмицата победител, подкопаването на самоконтрола на опонента със сигурност щеше да му осигури предимство.

Време беше да извади тежката артилерия и да обсади крепостта на доктор Мур, за да срина до основи самообладанието ѝ. Благодарение на своя съюзник, камерата, знаеше как точно да пробие защитата ѝ.

Трябваше само да се погрижи миналото да се повтори.

В контролната зала на Ти Ел Кей Чарлс Кранкоуър гледаше монитора на камерата с интерес. На контролния пулт с гръб към Чарлс продуцентът на Мат, Бен Маркъм, се подготвяше за вечерното шоу. Продуцентката на Оливия стоеше до него и обсъждаше някакъв технически проблем, който искаше да бъде отстранен до сутринта. Чарлс ги изключи от вниманието си и се съсредоточи върху представлението, което се разиграваше на екрана.

Мат и Оливия бяха край плота с бутилка вино между тях. Изглежда, че се чувстваха много по-уютно, отколкото можеше да очаква, а докато гледаше, Мат не само сложи ръка върху тила на Оливия, но и погали бузата ѝ. Чарлс очакваше Мат да я целуне или да получи плесница, но не позна.

Периферното му зрение потвърди, че двойката на екрана бе приковала вниманието на Бен и Даян също. Тримата видяха как Оливия се отправи към дивана, докато Мат привеждаше в ред кухнята и несъмнено не само Чарлс си задаваше въпроса, какво, по дяволите, става там.

Когато Мат седна пред пулта, Оливия мина покрай него, без да го удостои с поглед и тримата видяха как вратата на спалнята ѝ се затвори след нея.

Чарлс все още бе стъписан от онова, което бе видял, когато Мат си сложи слушалките, вдигна крака на пулта и се изтегна на стола.

— Какво мислиш, Бен? — Чарлс се сепна от гласа на Мат, който ечеше от колоните в контролната зала. — Според теб колко време ми трябва, за да я накарам да яде от ръката ми?

Бен погледна през рамо към Даян и Чарлс.

— Ей, Мат, тук са, тъъ...

Мат се изсмя.

— Забрави за яденето от ръка. Залагам стотачка, че ще я опъна преди края на седмицата.

Даян Лоу замръзна, докато Бен припряно изключваше шефа си от ефир.

— Мат, сега не е време за...

Бен си сложи слушалките и разговорът продължи само между тях двамата. След като хвърли един изпепеляващ поглед на Бен, Даян излезе, затръшвайки вратата на стаята, но Чарлс остана седнал, замислен за възможния изход от цялата тази история. Промоцията бе негова рожба и той бе решен да докаже, че може да се справи с проблемите в Ти Ел Кей, без външна намеса от „горе“. Какъв по-добър начин да запази автономията си от предизвикването на национален интерес?

Чарлс се усмихна при тази мисъл, защото всичко, наподобяващо връзка между благоприличната доктор Мур и „безпризорния“ ерген Мат Рансъм, би било гаранция за подобен интерес. Неговата задача бе да се погрижи това да стане.

В десет без петнайсет вечерта Оливия заключи вратата на спалнята си, мушна се между изгладените прохладни чаршафи и се поздрави по случай оцеляването в първия ден от затворничеството си. Понесе няколко удара, но все още беше жива. В продължение на около пет минути се наслаждаваше на преоткритото удоволствие от уединението, като се стараеше „да вдишва спокойствие и да издиша тревожност“.

Сгуши се под завивките и се опита да се съсредоточи върху положителните мисли и да прогони лошите. Можеше да го направи, естествено, че можеше. Имаше нужда от един здрав сън.

Оливия затвори очи и се опита да се унесе, но съзнанието ѝ отказваше да се изключи. Старите спомени, точно онези, които през цялата вечер се бе опитвала да блокира, изскачаха и безмилостно я измъчваха — усещането от докосването на Мат Рънсъм, допира на неговото тяло до нейното, съвършеното удоволствие да заспи, сгушена в сигурната му прегръдка.

Вдишваше и издишваше, докато не започна да диша тежко и да пуфти като локомотив, но сънят все ѝ се изплъзваше. Оливия простена, седна в леглото и пусна радиото на честотата на предаването на Мат.

— Благодаря, за дарението, мъжки! Не забравяйте, че можете да дарявате храни или пари от името на мъжете, където и да се намирате.

За да разберете как върви съревнованието ни с дамите, влезете в сайта ни, за да проверите резултата до момента.

Предварително записаното скандиране „Давайте, мъже, дарявайте!“ на фона на „We will, we will rock you“^[1] зазвуча с пълна сила, докато Мат се подготвяше за офанзивата си.

Скандирането продължи няколко секунди, после заглъхна. Следващото нещо, което чу, беше шума от плискащи се вълни. Ако бе имала някакви намерения да заспи, докато слуша предаването на Мат, следващите му думи я накараха да ококори широко очи.

— Тази сутрин имах възможност да слушам „Лив на живо“, приятели.

Шумът от сподавени охкания и шепот се засили, после секна, когато Мат продължи:

— Да, знам, знам. Вниманието на жената е прекалено погълнато от суровата действителност.

Още една вълна достигна брега и се разби. Някаква чайка изкряска.

— Лично аз предпочитам малко фантазия в живота си. Тази вечер ще ви покажа как да добавите малко от нея във вашия.

Оливия изпусна дълго задържания въздух и се отказа от техниката с дишането. Също като ръководител движение, втрепен в червения семафор, тя затвори очи в очакване на катастрофата.

— Представете си за малко, че сте корабокрушенец на необитаем остров. Духат топли южни ветрове, разполагате с малък залив за плуване и риболов и за разлика от Том Ханкс в „Корабокрушенецът“, не се налага да поддържате интимни отношения с гумено изделие. Имате право да изберете компанията и запасите си. Все пак това е вашата фантазия.

Зазвуча реге с пълна сила, после затихна до фон. Чайките се обадиха отново и крясъците им се смесиха с едва доловимия шум на вълните, които нежно се плискаха в брега. Оливия почти почувства слънцето по гърба си, докато Мат продължаваше да говори:

— Великолепен ден. Пясъкът е като ситна захар. Морето е ярко синьо-зелено, а слънчевите лъчи танцуват върху кристалната повърхност на водата. Виждам, че в далечината преминават кораби, така че знам, че мога да бъда спасен, когато ми омръзне. Нищо фатално, просто едно малко бягство.

Гласът му беше обсебващ и топъл като дълбок масаж и Оливия започна да се отпуска въпреки всичко. Какво може да се случи на един пуст остров?

Приятната мелодия на „Don't Worry Be Happy“^[2] се присъедини към аудиомикса, после изчезна под омагьосващия тембър на Мат Рансъм.

— Отивам на плажа и откривам два кашона, донесени от прилива. В единия има две дузини бурканчета с хайвер от белуга в лед. А в другата — „Гинес“ и отварачка между кутиите.

Веселата островна музика се усили, после отзвуча.

— Докато занасям кашоните под сянката на една палма, забелязвам другите хора на острова — имате право само на трима души за компания, момчета. В моя случай това са Хайди, Лурдес и Вероника — блондинка, брюнетка и червенокоса — които изглеждат великолепно в единствената част от облеклото, която са взели със себе си: долница на бански прашки.

Мъжки въздишки на екстаз се смесиха със звуковите ефекти от острова. После прозвуча кратък изкусителен женски смях.

Сама в стаята си, Оливия стисна зъби.

— Добре, добре, момчета, това е моят сценарий, но всеки трябва да си измисли свой собствен.

Мат направи пауза, после пусна още веднъж женския смях.

Оливия тъкмо се канеше да сложи край на всичко това като чиста загуба на време, когато нещастният Доуг се включи в ефир. Веднага се сети кой е от разговорите си с Джо-Бет и не се изненада, като чу южняшкия му акцент.

— Здравсти, Мат.

— Доуг, обаждаш се, за да дариш храна или да посетиш острова на фантазиите?

— Ами, исках да се включа в даренията с мляко, но вече нищо не разбирам.

Оливия установи, че се усмихва на недоумяващото мълчание на Мат.

— Джо-Бет се изнесе. Напусна ме.

— Съжалявам да го чуя, човече. Определено заслужаваш малко бягство. Кого би взел със себе си?

— Джо-Бет. Тя е единственият човек, който бих искал на острова си, но благодарение на теб и доктор О тя не иска да има нищо общо с мен.

— Говорим за остров на мечтите, Доуг. Няма нужда да каниш Джо-Бет... или някой, който познаваш. Аз бих се замислил за мис Март. Последните ѝ снимки ми подсказват, че тя знае съвсем точно как да не се облича за почивка на остров.

— Мат, мисля, че не ме слушаш внимателно. Джо-Бет се изнесе. И не само това, тя почти не ми говори. Замери ме в лицето с пай, когато отидох да я помоля да се върне у дома.

Оливия седна в леглото заинтригувана, но Мат упорито отказваше да бъде въвлечен в действителността на Доуг.

— Ще го повторя само още веднъж, Доуг, защото си ми симпатичен и си от редовните слушатели на предаването. Това не е телефон за консултации. Обади се на доктор О на сутринта, ако се налага, но единственият съвет, който мога да ти дам, е следният: преглътни го, мъжки. Престани да хленчиш. В Атланта сигурно има поне два милиона жени. Хвани си някоя друга. Жените са като автобусите. Ако изпуснеш един, веднага се появява друг.

Оливия почувства как гръбнакът ѝ се сковава. Повече не се чу нищо от протестите на Доуг или от лековатите съвети на Мат, тъй като той включи следващия слушател. Спомни си с каква лекота сменяше автобусите Мат в Чикаго, макар че не разбираше защо все още споменът бе така болезнен.

Оливия се покри през глава със завивките. Искаше ѝ се да си е в собственото легло. Искаше си живота обратно. Освен това искаше да заспи на мига, а не да лежи будна и да се чуди дали Мат Рансъм наистина си спомняше вкуса ѝ отпреди осем години.

Оливия се протегна, за да изключи радиото, но някаква мазохистична тръпка в нея я накара да продължи да го слуша.

— В ефир сме с Джейсън. Кой е с теб, Джейсън, и какво си ни донесъл?

— Уау! Не мога да повярвам, че се свързах. Всеки път слушам предаването ви.

— Благодаря ти, Джейсън. Майка ти знае ли, че още си буден по това време?

Джейсън се засмя, но Мат беше прав. Слушателят определено звучеше като момче в пубертета.

— Кажи ни какво става на твоя остров.

Джейсън се прокашля притеснено.

— Ами, аз, въъ, прекарвам първия ден в размотаване и пиене на бира.

— Ако искаш, представяй си как си седиш под някоя палма и пиеш бира, докато не започнеш да повръщаш, Джейсън, но не съм убеден, че това ще допадне на другите ни слушатели. Така че...

— Чакай! Един сал се приближава към острова.

— Сал?

— Да. Просто няколко дънера, привързани един към друг с въжета с малък навес в единия край. Има и някакъв парцалив плат вместо платно, прикрепен към върлинест клон.

— Много хубаво, Джейсън. А има ли някой на него?

— Ами, не мога да видя дали има някой на сала. О, забелязвам чифт дълги крака, които стърчат изпод навеса!

В паузата Оливия си представи как адамовата ябълка на момчето подскача нагоре-надолу.

— Това е жена!

— Много добре, Джейсън. В теб има потенциал. И коя е корабокрушенката?

— Още не мога да ти кажа, но ето, тя излиза и се изправя. Наистина е висока, нали ме разбирате, като амазонка.

— А, Ксена, принцесата воин.

— Да, висока е като нея, но е руса. Наистина е много странно, но ми е страшно позната, нали ме разбирате...

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, тя е гола, с изключение на онази ивица, като че ли кожена, между краката ѝ. И е почерняла. Цялата. — Гласът на Джейсън се повиши с една октава.

— Сигурно е от плаването на сала без дрехи. — Тонът на Мат беше сух.

— Да, предполагам. Както и да е, тя слиза на брега и виждам, че е в страхотна форма, но е някак по-зряла. Нали ме разбирате, трийсет и няколко годишна.

— Толкова стара?!

Джейсън изобщо не забелязваше сарказма на Мат, но като жена, която щеше да навърши трийсет само след няколко дни, на Оливия хич не ѝ се стори забавно.

— Не мога да повярвам на очите си...

— Джейсън, моля те. Просто ни кажи коя е жената. Повярвай ми, в този момент това е единственото, което хората искат да чуят.

— Ами, много е странно, понеже когато се приближава, се сещам коя е...

— И?

— Е, добре. Надявам се да няма проблем, ако го кажа.

— Не се притеснявай, Джейсън. Стига да не е нещо неприлично, можеш да...

— Тя е онази докторка, която се занимава с главите на хората. Онази, с която сте затворен, доктор О.

— Защо от всички... — промърмори Оливия, сядайки в леглото.

Щракна ключа на лампата и спусна крака на пода.

Силният смях на Мат продъни ушите ѝ. Той се смя в продължение на цели трийсет секунди. Оливия си представи как от очите му потичат сълзи.

— Господи, Джейсън, трябва да призная, че дори не ми хрумна.

Да бе! Оливия скочи от леглото. Две крачки и ръката ѝ вече бе върху топката на вратата.

— Какво богато въображение имаш, синко. Също и слабост към по-възрастните жени. Мога да си представя колко поласкана ще бъде доктор Мур, когато разбере, че владее момчешките фантазии.

Звуците на регето се засилиха, после заглъхнаха, когато Мат отново заговори:

— Благодаря, че сподели своите, Джейсън. Ти ни даде нещо наистина... специално... за което да мислим. Слушате „Мъжки разговор“, където всеки мъж може да бъде себе си.

Когато чу, че се завърта първата реклама, Оливия отвори със замах вратата на спалнята си и тъй като не желаше да се приближи към камерата, застана на прага и изсъска:

— Какво си мислиш, че правиш?

Мат откъсна поглед от пулта.

— Оливия?!

— Не, Ксена, принцесата воин. Ела тук!

Той стана, заобиколи техниката и дойде при вратата на стаята ѝ.

— Хубава пижама. — Той протегна ръка и проследи с пръст част от шарките. — Това овчици ли са?

Оливия блъсна ръката му.

— Как смееш да подлъгваш момчето да говори за мен по такъв начин?

— Мислиш, че съм го направил нарочно?

— Много добре знаеш, че е така. Аз обаче няма да търпя!

— Това е жива връзка със слушателите, Оливия! Хората казват разни неща. Не аз сложих думите в устата на онова момче — засмя се той, — но много ми се щеше да бях.

Кръвта лудо препускаше във вените ѝ и я подтикваше да изтрие с един удар усмивката от лицето му.

— Предаването ти е пълна пародия. За твоє сведение, жените не са автобуси, които да сменяш, когато ти скимне. Съветът ти към горкия Доуг беше направо обиден. И ако още веднъж ме направиш за посмешище, ще...

— Чуй, мразя да прекъсвам хората, но след трийсет секунди съм в ефир. Защо не се включиш и не кажеш на слушателите как се чувстваш?

Пръстите му се склупчиха около китката ѝ.

— Хайде! Можеш да натриеш носа на Джейсън и да обявиш пред света, че никога не си била гола на сал.

Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре.

— Погрижи се да застанеш точно пред камерата, че да могат да се видят розовите и сини овчици по пижамата ти.

Предизвикателството в погледа му беше недвусмислено. Искаше да я накара да излезе по пижама и да опровергае нелепата пубертетска фантазия, което означаваше, че нямаше да го направи в никакъв случай.

— Мили боже, как ме вбесяваш!

— Знам. — Усмихна се самодоволно той. — Това е едно от най-ценните ми качества.

[1] „Ще ви разбием“ (англ.) по хита на „Куин“ — Б.ред. ↑

[2] „Не се измъчвай, бъди щастлив“ на Боби Макферин. — Б.ред.

Джо-Бет махна за сбогом на фотьойла с подвижна облегалка, принадлежал някога на баща ѝ.

— Оценяваме високо дарението ти, Джо-Бет. Общото помещение ще стане много по-уютно.

Джо-Бет проследи с поглед как пикапът излиза на заден ход от алеята за коли и напуска малкия квартал Лорънсвил. Знаеше точно какво би казал Хорас Нейми за безценната си мебел, която отсега нататък щеше да служи на задните части на обитателите на Социалния дом за адаптация на хора, излезли от болнични и поправителни заведения. Мисълта за справедливия му гняв предизвика у нея първата истинска усмивка от дни наред.

Тя се прибра в малката къщичка. Дневната беше полупразна, с изключение на няколкото неща, които бе задържала. Прокара длан по стария бюфет, принадлежал на прапрабаба ѝ и се загледа в антикварната мебел с извити крачета, в която бе прибран най-хубавият порцелан в пастелни цветове от трийсетте години на миналия век, принадлежал на майка ѝ. След като се отпусна на люлеещия се стол, който бе вкарала вътре от предната веранда, с гордост огледа преобразената стая.

Дъските на пода и первазите блестяха под прясно нанесения слой бяла боя, а тългите на най-дългата стена в стаята бяха покрити с първия слой ябълковозелено. Планираше да довърши боядисването на дневната днес и утре да се заеме с кухнята. Джо-Бет намираше утеха в логичния напредък на работата и имаше твърдото намерение да се справи с наследството си така, както се справяше в живота — последователно.

Първоначалните ѝ намерения бяха да стегне къщата за продажба, като си представяше, че ще е нещо като зестра, с която ще влезе в брака им с Доуг, нейният принос за съвместния им живот. Сега нямаше да има съвместен живот и нямаше причина да я продава. Щеше да стегне къщата за себе си, щеше да вземе заем срещу собствеността, за

да обиколи света или да се запише в колеж. Беше прекарала двайсетте си години бурно, а трийсетте в грижи за родителите си. Крайно време беше да помисли за себе си, както каза доктор Оливия.

Джо-Бет завъртя козирката на бейзболната си шапка назад, за да не ѝ пречи, и нави крачолите на гащеризона. Миризмата на неизсъхнала боя прогони старата позната миризма на цигарен дим и лекарства по същия начин, по който зеленият слой боя покри опушената бяла повърхност.

Тя премести стълбата върху вестниците, постлани по краищата на стаята и закачи кофата с боя. След като се покачи на третото стъпало, потопа мечето в боята.

Тъкмо се бе протегнала нагоре, когато вратата с мрежата изскърца, а после се затръшна. Преди да има време да се обърне, по дъсчения под се чува тежки стъпки и спряха точно зад нея. Разпозна ги още преди да е чула гласа на Доуг.

— Здравсти, Джо-Бет.

Тя не се обърна, нито прекъсна работата си. Просто изтръска излишното количество боя и започна да боядисва стената.

— Имаш ли нужда от помощ?

Тя прокара мечето нагоре, докъдето достигаше, после плавно го спусна надолу.

— Не, благодаря.

— Аз, ааа, исках да видя как си.

— Добре съм. — Тя извади мечето от кофата, без да отцеди излишната боя, протегна ръка към стената и една капка падна върху бузата ѝ. Понечи да я избърше с опакото на свободната си ръка, но само я размаза.

— Къщата изглежда много по-просторна без вещите на родителите ти.

— Да.

Болката се бореше с гнева. Джо-Бет потисна последното, страхувайки се какво би станало, ако покажеше и най-малката слабост. Доуг трябваше да се махне, преди да се е огънала и да се е издала колко е нещастна без него.

— Имаш ли нещо против да разгледам наоколо?

— Живеем в свободна страна.

Чу тропота на ботушите му надолу по коридора, изскърцването на вратата и приглушените стъпки по пода. Стиснала с желязна хватка мечето, тя продължи да нанася боята с бавни, отмерени движения, докато Доуг не се върна и не застана точно зад нея.

— Спиш на матрак на пода?

— Ами да.

— Предпочиташ да спиш на пода, вместо да останеш с мен?

Предусещайки гнева, който напираше в него, Джо-Бет остави мечето в кофата и слезе заднишком от стълбата. Щом стъпалата ѝ докоснаха пода, нямаше друг избор, освен да посрещне погледа му. Тя придаде на изцапаното си лице спокойно изражение и вдигна очи към него. Доуг не си направи труда да прикрие чувствата си, така че тя бе принудена да срещне буреносното му изражение, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Той прокара внушителната си длан през косата си, после я мушна в джоба на джинсите.

— Нали ти казах, че можеш да ползваш свободната стая, докато свършиш с ремонта.

— Не ми трябва свободната ти стая, когато си имам много прилична къща.

Вдъхна мириса на афтършейва му и на мига се почувства привлечена от силното тяло, което познаваше толкова добре. Обезпокоена, тя се отдалечи на безопасно разстояние, от което щеше да ѝ бъде по-лесно да му устои.

— Какво ще стане с нас, Джо-Бет? Как можеш да загърбиш трите ни години съвместен живот?

— Аз не съм човекът, който обръща гръб на онова, което имахме, Доуг Ролинс.

— О, мила! — Той протегна ръце към нея, очевидно за да я обгърне в голямата си мечешка прегръдка, в която тя винаги се чувстваше сигурна и защитена. Ако му позволише да я докосне, щеше да бъде загубена.

— Виж, съжалявам за пая вчера. Не ме интересува държанието на Емили, макар че си го изкарах на теб. Имаш пълното право да се срещаш с когото си искаш.

Доуг изсумтя и поклати глава, но не я увери, че не желае да се вижда с Емили, нито че е готов да се ожени и да се установят като

семейна двойка.

— Твърде стара съм за тези играчки, Доуг. Обичам те, но предполагам, че ще го преододея.

Тя усети как една сълза се изтърколи по бузата ѝ и се смеси с ябълковозелената боя и преди да я спре, още една се търколи по другата ѝ буза.

— По дяволите, Джо-Бет!

Доуг я привлече в прегръдките си и я притисна към меката си памучна фланелка, опъната върху твърдите му като скала гърди.

Въпреки цялата му сила, докосването му беше учудващо нежно. Независимо от нежеланието си да се обвърже, Доуг никога не бе имал проблем да показва открито чувствата си. Тя затвори очи, за не издаде копнежа си, когато той я целуна по бейзболната шапка и прибра един непослушен кичур зад ухото ѝ.

— Боже, колко си твърдоглава. Умът ми не го побира, защо си си навила на пръста тази женитба. Това са само думи и лист хартия, Джо-Бет, и ти захвърляш всичко заради тях.

Той подпря с пръст брадичката ѝ и я повдигна нагоре. Джо-Бет знаеше, че изглежда нелепо с боята по лицето и предателските сълзи, в които плуваха очите ѝ, но в неговите видя отразена единствено нежност. Когато той долепи устни до нейните, направи го толкова мило, че сърцето ѝ се сви от болка.

Според Джо-Бет човек подписваше къс хартия и изричаше брачната клетва, защото другият човек е изкарал наяве най-доброто у него самия. Защото се чувства по-пълноценен с него, отколкото сам. Доказателство, че има намерение да е с него дори когато би било много по-лесно да се откаже.

Само че не знаеше как да го обясни на Доуг по-ясно, както и да го накара да разбере колко е важно да се обвържеш от любов, а не от задушавашото чувство за дълг, което бе крепило брака на родителите ѝ.

Прииска ѝ се да обвие ръце около врата на Доуг и да му прошепне колко го обича, но вече нямаше път назад. Нито можеше да го последва в дома му с подвита опашка, благодарна за огризките, които имаше желание да ѝ подхвърли.

Той отдръпна устни, но не отмести поглед от нейния.

— Знаеш къде да ме намериш, когато се осъзнаеш, Джо-Бет.

— Ти също знаеш къде да ме намериш — отвърна му тя — но не мога да ти кажа докога.

Оливия сновеше из апартамента като животно, затворено в клетка. От мястото си на кухненския плот Мат я наблюдаваше как мери с крачки затворническата си килия покрай дивана, за да погледне през френските прозорци на балкона и обратно до миниатюрната кухня и символичното прозорче към тухлената стена отсреща.

За известно време се наслаждаваше на грациозната ѝ походка, на русата ѝ коса върху стройните рамене и на начина, по който някой случаен слънчев лъч се отразяваше в косите ѝ, оцветявайки ги в стотици нюанси на златното.

Докато крачеше, тя не му обръщаше внимание, погледът ѝ минаваше през него и се отклоняваше.

— Малко е тесничко тук, не мислиш ли?

Тя продължи да крачи.

— Тесничко? Някои от дрехите ми са по-широки от този апартамент.

Тя му обърна гръб и отиде до монитора, без дори да удостои с поглед закрепената отгоре камера.

— Какво ли не бих дала за един крос навън. Само за малко. Ще се върна.

— Да бе. Ще спомена за идеята ти пред Ти Джей и Чарлс. Вероятно ще ме пуснат да изляза след моето предаване за няколко пътиета. Аз също ще се върна.

Смехът ѝ имаше за цел да му покаже, че изобщо не е бил забавен и тя продължи да измерва с крачки помещението.

— Мислиш ли, че за добро поведение могат да ни пуснат да излезем?

Отчаянието караше зелените ѝ очи да блестят, нещо, което Мат намираше за особено очарователно.

— Или може би ще ни държат тук, докато остареем дотолкова, че да загубим интерес към външния свят?

— Ааа — размаха предупредително пръст Мат. — Май по-скоро смяташ чашата си за наполовина празна, отколкото за наполовина пълна, песимистко такава. Това е просто само една седмица от живота ти.

— В края на която един от нас, за предпочитане ти, ще бъде извън телевизията.

Мат сви рамене и се изправи.

— Трябва да признаеш, че това внася някаква... пикантност в цялата ситуация.

Той заобиколи масата и застана до нея. Приблужи се малко по-близо, нарочно навлизайки в пространството ѝ и забеляза как погледът ѝ стана леден. Очевидно Оливия искаше да се отдръпне и да запази дистанцията помежду им, но тя не отстъпи.

— Прости ми за думите, но ми изглеждаш някак напрегната.

Тя отклони поглед.

— Напрегната? Аз? — Тя поклати глава и го удостои с подобие на усмивка.

— Обърни се. — Той я хвана за раменете и я завъртя. Без да поиска разрешение, започна да масажира раменете ѝ. Когато тя се опита да се отскубне, Мат извади печелившата си карта. — Не искаш зрителите да си помислят, че се боиш от мен, нали, Оливия?

Оливия престана да се дърпа, но не се отпусна.

Той масажираше методично изящия ѝ врат.

— Господи, Оливия, вратът ти е толкова скован, че може да се пречупи на две. — „Кой казва, че между тях нямало нищо?“ — Такова физическо напрежение не е здравословно.

Бързият поглед към монитора му показва, че за сетен път двамата с Оливия определено изглеждаха комфортно в компанията си. Но все пак зрителите нямаше как да усетят онова, което чувстваше той под пръстите си, които непрестанно се движеха. Оливия се бе стегнала като опъната тетива и Мат знаеше, че само гордостта ѝ пречеше да се освободи от него. Като размачка врата ѝ още веднъж, той отпусна ръце върху раменете ѝ и тя като че ли потръпна.

Докато със силни пръсти той разтриваше топлата ѝ стегната плът, започна да си спомня подробности, които беше прогонил от паметта си преди много време — усещането за стройното ѝ тяло, което се движеше под неговото, за дългите ѝ крака, обвити около него, за ръцете ѝ върху задните му части, които го приканваха.

Оливия не се остави на грижите му, но все пак реагира на докосването.

По дяволите, той също! Опитва се да си наложи самоконтрол, като се смърми наум, но една много съществено част от тялото му очевидно изобщо не го чуваше. Всъщност той явно бе престанал да се владее от кръста надолу.

Ако имаше нещо, на което винаги можеше да разчита, това беше самоконтролът. Не че се налагаше да прибегва до него чак толкова често естествено, но беше железен в това отношение. Можеше да се закълне.

Сега той беше този, който отстъпи крачка назад, като внимателно се отдалечи от Оливия, преди да е усетила физическото свидетелство от съприкосновението му с нея. Никога нямаше да ѝ позволи да го използва като оръжие срещу него, макар че самият той планираше да го използва срещу нея.

Обърна Оливия с лице към себе си и видя как очите ѝ се присвиха с подозрение.

— Какво правиш?

— Просто се опитвам да ти помогна да се отпуснеш.

— Искаш да ми помогнеш да се отпусна?

— Аха. — „Отпусната, беззащитна и загубила контрол би било почти идеално. Стига самият той да не се намираше в същото състояние.“ Той посочи с глава към дивана. — Разбира се, по-лесно е, когато си легнала.

— Господи, какво изкушение. Винаги съм си мечтала да се появя гола пред националната аудитория.

— Тук съм, Ливи. Готов и в състояние да сбъдна мечтата ти.

— Много щедро предложение, Мат. Само дето не мисля, че имам нужда от чак такова отпускане. Други идеи?

— Да ти се иска да удариш някого?

Тя наклони глава и повдигна вежди.

— Позна. Да не се предлагаш за доброволец?

— Донякъде. — Той издърпа боксовата круша в пространството между кърта за хранене и дневната.

— Не е така ефикасно като секса, но ще освободи малко от същата, ааа, енергия.

Карикатурата на лицето му ги гледаше нагло от страничната част на боксовата круша. Под нея имаше надпис „МЯСТО ЗА ЮМРУКА“.

Оливия се усмихна.

— Страхотна цел. Много мотивираща.

Мат сложи ръкавиците на ръцете ѝ, като внимаваше да стои по-надалече, докато ги завързваше.

— Точно така. — Той я заведе до крушата и нагласи ръцете ѝ пред лицето, дясната леко повдигната над лявата в класическата поза на боксьор. — Надявам се, че няма да е прекалено сложно за теб.

— Защо не ми обясниш с прости думи, каквито използваш в предаването си, а аз много ще внимавам? Може пък да успеем.

— Добре. Първо ще удряш с дясната, докато държиш лявата вдигната в отбранителна позиция.

Оливия замахна с дясната ръка и уцели боксовата круша.

— Не е зле, но трябва да си по-целеустремена. Светкавично замахване и силен удар, преди да се прибереш назад.

Тя замахна по-силно и фрасна картинката с неговия образ.

— Олеле! Много внушително.

Тя се усмихна и се поклони театрално.

— Добре, шампионе. Защо сега не опиташ с лявата? Прицели се от този ъгъл — той ѝ показа, хванал ръката ѝ — и удари силно.

Оливия изпълни инструкциите и уцели карикатурния му образ отстрани.

Мат знаеше, че по-лесно щеше да му бъде, ако застане зад нея и направлява крошетата ѝ, но нямаше желание отново да се подложи на изкушение. Нямаше да пропусне да използва физиката си, за да я изкара от равновесие, ако собственото му тяло не го предаваше по този начин.

Мат остана на мястото си, когато тя започна да пружинира на пръсти. Нещо в стойката ѝ му подсказваше, че не ѝ беше за пръв път.

— Какво ще кажеш за това?

Тя започна да бърчи боксовата круша със серия удари с двата юмрука. Дясната след лявата, после две бързи леви крошета и едно дясно.

— Чувствам се като стария съсухрен треньор в „Роки“. — Той си затананика мелодията от филма, докато тя се целеше в боксовата круша, и бе възнаграден с ослепителна усмивка.

Ръцете ѝ бяха загорели, с фино оформени мускули, а закръглените ѝ гърди подскачаха под излязлата от шортите ѝ фланелка без ръкави. Харесваше му да наблюдава движенията на тялото ѝ.

Независимо дали подскачаше, или нанасяше удар, тя го правеше с естествена грация, която привличаше погледа и определено приковаваше вниманието.

Мат застана по-близо и се приведе леко напред, заинтригуван от въртеливото движение на бедрата ѝ, докато пристъпваше от крак на крак. Коремът и беше плосък, а на моменти фланелката ѝ се повдигаше и се откриваше гладката кожа на корема ѝ. Начинът, по който подскачаше и замахваше докосна някаква струна дълбоко в съзнанието му.

— Е, това беше. Твой ред е да готвиш.

Той забрави всякакви планове, както и нейните летящи крошета, когато косата ѝ се измъкна от шнолата и се разпиля съблазнително по раменете. Всъщност той се бе привел на нивото на гърдите ѝ и имаше с какво да си изплакне очите, когато видя как тялото ѝ се завърта рязко и чу началото на задъханото ѝ предупреждение:

— Мат, внимавай...

Останалото не чу, само глух звук от съприкосновението на крака ѝ отстрани с челюстта му, последван от тупването на тялото му на пода.

Настана тишина, последвана от милостив мрак, който го обгърна.

— Никой от екипа ти не е споменавал за предишната ти кариера като наемен убиец.

Мат легеше на пода, където го бе изпратил ритникът на Оливия.

— Добре ли си?

Той обърна глава към нея и бавно отвори очи.

— С какво, по дяволите, ме удари?

— Недей да говориш. — Оливия клекна до него и допря до челюстта му една от кухненските кърпи, в която бе сложила лед.

Мат бутна ръката ѝ настрани и с мъка седна, после внимателно опипа челюстта си. Когато докосна натъртеното място, примижа от болка.

— Господи, Оливия. Какво стана?

— Ето. Дръж това тук. — Тя постави в ръката му импровизираната торба с лед и я насочи към челюстта му, забелязвайки гримасата му, когато студеното докосна пулсиращото място. — Това беше въртеливо странично ритане с крак. Не видях, че си се навел.

— Тренираш кикбокс?

— Е, не съм професионалист или нещо от сорта. — Тя протегна ръка, за да му попречи да махне леда. — Дръж леда върху удареното място, Мат! Ще стане голяма синина, която ще носиш дълго време.

Тя се изправи и отстъпи крачка назад.

— Откога тренираш кикбокс?

— Бях в аматьорската лига няколко години.

— Така значи. Вероятно благодарение на това все още съм жив. — Той се облегна назад, така че подпря раменете си на дивана и седна, като вдигна прибраните си колене към брадичката. — Колко време бях в безсъзнание?

Оливия потрепна. Той затвори очи и въздъхна:

— Няма нужда да щадиш чувствата ми, Оливия. Радиостанцията записва с камерата по двайсет и четири часа в денонощието. Вероятно

вече превъртат запис на забавен каданс.

— Беше в безсъзнание само за около минута. Много малко време.

— О, много добре. Боях се, че ще се изложи или нещо такова.

— Искаш ли да извикам лекар?

— Не, не искам. — Той понечи да стане, но явно размисли. — Мислех, че се занимаваш с бягане.

— Занимавах се, докато не стана твърде трудно да излизам и да се потя пред очите на хората. Ще се изненадаш какви ограничения ми налагат моите слушатели. Налага се да се съобразявам с мнението им.

— Да. Обзалагам се, че им става наистина много драго от способността ти само с един ритник да изпращаш мъжете в страната на сънищата. Нали се предполагаше, че професионалистите, призвани да помагат на хората, не трябва да си служат с насилие? Искам да кажа, какво се получава? Защиатаваш докторат по психология и магистърска степен по бойни изкуства?

Телефонът звънна и моментът за отговор отмина. Оливия го остави облегнат на дивана и стана да вдигне слушалката.

— О, здравей, Чарлс. — Тя се върна с безжичната слушалка при Мат. — Не, добре е. Не, не се налага да се обаждаш на 911. — Тя покри долния край на слушалката с длан и погледна към Мат. — Искан да ти изпрати „Бърза помощ“. Казали му, че може да си издейства епизод в телевизия „Риалити“.

Тя му подаде телефона и застана до него, за да подслуша разговора.

— Не, Чарлс. Не се обаждай на никого. Добре съм. Оливия просто ми размаза физиономията. Не е голяма работа. — Устните му се извиха в широка усмивка, която се превърна в болезнена гримаса. Той премести леда на друго място върху челюстта си. — Да, ако някой отново реши да нарани някого, ще се погрижим първо на теб да се обадим. — Мат многозначително завъртя очи, движение, което не изискваше употребата на челюстта. — Да, обещавам. Да, веднага ще стана от пода. Дочуване, Чарлс.

Мат изключи телефона и бавно се надигна.

— Не му стана много приятно, че няма да може да си направи реклама с нашия сблъсък и не иска да ме гледат как седя на пода. Явно болката и страданията ми не се виждат на екрана.

Той заобиколи и се плъосна на дивана, като помахна жизнерадостно, минавайки пред камерата.

— Чарлс се е превърнал в голяма пиявица, нали?

Оливия седна на ръба на канапето и притисна леда към челюстта на Мат.

— Че защо не? Накара ни да изпълняваме номера като дресирани шимпанзета, докато си седи отвън и ни ръчка с пръчка през решетката на клетката.

— Е, едната маймуна е жадна. Какво ще кажеш за по едно студено питие от хладилника?

— Май съм те наранила повече, отколкото предполагам. Можеш ли да си движиш ръцете и краката?

— Раните ми не са само физически. Ти ме нокаутира пред очите на хиляди зрители. Помисли си само за наранената ми мъжка гордост. Става дума за неизмерима емоционална болка и страдание. — Изражението му остана трагично, но в очите му имаше някаква нечестива искрица. — Бих казал, че ми дължиш специално внимание.

Оливия отиде до хладилника и извади „Нюкасл“, като му я поднесе с поклон.

— За Вас, Ваше наранено височество.

Мат отпи голяма глътка от бирата.

— Ааа, чувствам как раните ми вече започнаха да заздравяват. — Той отпи втора глътка и остави бутилката на масичката до него, когато Оливия понечи да се оттегли. — Обаче чувам как стомахът ми се бунтува. Щях да правя фетучини с миден сос, но не съм сигурен, че ще мога в това състояние.

Оливия се обърна с лице към Мат.

— Молиш ме да ти приготвя вечеря?

— Ами, имам нужда да събера сили за предаването довечера и трябва да се нахраня добре, за да имам енергия да издържа на няколко часовото говорене.

— В момента като че ли нямаш проблем с говоренето.

— Знам, че изпитваш поне мъничко вина под маската на безразличие. — Той се наведе напред, за да може тя да подложи възглавница под главата му, после се облегна с доволна въздишка.

— Благодаря. Нали не възразяваш да погледам малко бейзбол по телевизията, докато забъркаш нещо набързо? Мачът е много

интересен.

Без да дочака отговор, Мат насочи дистанционното към телевизора и го включи на спортния канал. След това наложи с лед челюстта си и взе бирата със свободната си ръка. Оливия го видя как се усмихна, кръстосвайки дългите си крака.

Без да каже дума, тя се отправи към кухнята. Наистина изпитваше вина, задето го просна с ритник на пода, но ако той си въобразяваше, че ще му готви спагети с каквото и да било, разочарованието му бе в кърпа вързано.

Докато Мат се излягаше на канапето, Оливия претършува кухнята. След десет минути тя сервира подноса с вечерята на ниската масичка.

Мат огледа храната с интерес.

— Боже, не съм ял сирене на скара и доматена супа от началното училище. Може ли за десерт да получа бисквити и мляко?

— Ако се държиш прилично, може да се разделя с няколко от моите бисквити с шоколадови парченца. Но това е само защото си пострадал.

— Предполагам, че в такъв случай трябва да внимавам за обноските си, нали? — Той вдигна златисто-кафявия триъгълник и отхапа една голяма хапка. После отпи дълга глътка от бирата. — Ред е на питчъра. Остават две топки, един удар.

Оливия не би имала нищо против да погледа играта, но не ѝ се удаде възможност да подгъне крак. Първо трябваше да изпече още една порция сирене на скара — този път с домашен хляб и дебел резен домати по желание на Мат. После му донесе аспирин и вода, за да облекчи пулсирането в челюстта, което каза, че чувствал, въпреки че то не му попречи да изрежда нескончаемия си списък с изисквания.

Докато обмисляше дали да не му залепи устата с лепенка, под предлог че му дава първа помощ, той погълна лакомо цял ред с шоколадови бисквити и начена втора бутилка бира.

Оливия тъкмо бе отхапала първия залък от отдавна изстиналия си сандвич, когато Мат вдигна кърпата с леда и я размаха към нея.

— Ако не си твърде заета? — връчи ѝ я той. — Ледът май се е разтопил.

— Чудно какво може да направи топлото време. — Оливия грабна торбичката от Мат и отиде до фризера, за да я напълни с лед.

— О, след като така и така си станала, мислех си, защо...

— Не! — Затръшва вратата на фризера тя. — Нищо повече. Никаква храна или пиене. Никакви молби.

— Защо, Оливия? Къде отиде милосърдието ти? Ще се наложи да се оплача в сестринския съюз от отношението ти.

Оливия се върна при канапето.

— Ще ти донеса телефона, ако искаш да повикаш линейка или такси, но няма да ти донеса нито едно глупаво нещо повече.

Застанала над него, тя вдигна торбичката с лед, прицели се и когато прикова вниманието му, я пусна право върху чатала му.

— Слушате „Мъжки разговор“. В ефир сте.

— Какво става в апартамента, Мат? Как можа да допуснеш докторката да те повали по този начин?

— Дрън, дрън, дрън, дрън. Ти си хилядният слушател, който се обажда и задава този въпрос. След малко говорителят ни ще обяви каква е наградата ти. През това време ще ти задам един въпрос: каква работа имаше да ни гледаш по интернет в ранния следобед? Шефът ти знае ли, че посещаваш уебсайтове, които нямат никаква връзка с преките ти служебни задължения?

— Трябва да те разочаровам, Рансъм, но хванах предаването по телевизия „Атланта“. Пуснаха го на забавен кадър около дванайсет пъти преди новините в шест.

Мат сложи леда върху челюстта си.

— Върхът! Значи цяла Атланта го е видяла, а?

— Нещо повече, вашата станция го рекламира, та пара се вдига. Говорят за плакат с доктор О, как ви рита в челюстта. Имате ли представа как мога да се сдобия с него?

— Не и в този живот. — Мат прекъсна връзката и натисна копчето за следващия слушател.

— Слушате „Мъжки разговор“. В ефир сте.

— Мат, не ми изглеждаш много добре в момента, приятел.

— Добре съм.

— Сигурно, но създаваш лош имидж на мъжете. Не можах да повярвам на очите си, когато те видях проснат на пода. Дарявам кутия със зърнена закуска за теб. И шест консерви спанак.

— Боже, благодаря ти.

— Моля. Ако приемаш безплатни съвети, ще ти кажа, че трябва да махнеш боксовата круша, докато тя спи. Боксовите ръкавици също определено са за в коша.

— Да. Страхотен план. Може би също така трябва да залепя стъпалата ѝ за пода, за да си дам малко преднина, а? — Мат прекъсна разговора тъкмо когато Оливия излезе от спалнята си и се запъти към кухнята. — Лигльовци, това сте вие — заключи той. — Понякога човек просто трябва да поеме мъжки удара в ченето или... челюстта.

Без да продума, Оливия взе слушалките си, включи ги в пулта и отиде в кухнята, за да сложи чайника с водата на котлона. Мат тъкмо щеше да си отвори устата, за да изкоментира, когато забеляза ново съобщение на монитора. Вместо името на слушателя и мнението му, продуцентът му беше написал само „та-да-да-да“. Мат включи загадъчния слушател в ефир.

— Вие сте в „Мъжки разговор“. Но ако се обаждате, за да ми се подигравате, задето целунах килима, тогава не проявявам интерес.

— О, не бих го направила. — Гласът беше дълбок и сладен — необичаен за типа редовни слушатели на предаването. — Всъщност се обаждам, за да изразя съчувствието си.

Мат седна изправен на стола.

— Съчувствие? Тази вечер се чувства недостиг от него.

— Наистина се надявам челюстта ви да е по-добре, Мат. Ще ви кажа и още нещо, Мат. Ако бях затворена с такъв голям и силен мъж като вас, нямаше да си пилея енергията в бърхане на боксовата круша.

Той погледна за момент към кухнята и зърна Оливия застанала съвсем неподвижно с протегната към чайника ръка.

— Точно това казвах на докторката, преди да ме свали на земята. — Той се приведе към микрофона и заговори по-интимно в отговор на тона на слушателката. — Никога не бихте съборили на пода мъж по този начин, нали?

— О, не. Предпочитам да ги изтощавам иначе.

Мат задържа погледа си върху Оливия, която продължаваше да се прави на статуя, въпреки че чайникът вече свиреше.

— Радвам се да чуя, че още има представителки на нежния пол, които не са забравили, че са жени.

Той се усмихна на Оливия, която стисна зъби.

— Благодаря ти. Горда съм със себе си, защото знам как да се отнасям с един мъж. — Гласът на слушателката почти премина в мъркане.

Ако Мат не грешеше, Оливия всеки момент щеше да заръмжи.

— Обзалагам се, че не се налага да ви карат насила да сготвите вечеря на някой мъж или да го поглезите малко?

— Прав сте. Мисля, че мъжете заслужават цялото ни внимание. И ако излезете невредим от този апартамент, бих искала да ви даря с малко... хъм, внимание. Да?

Оливия грабна чайника от печката и свиренето секна. Мат не откъсваше очи от Оливия — и чайника с вряща вода в ръката ѝ, — докато приключваше разговора.

— Е, на такова предложение не би отказал никой мъж, който е с всичкия си. Можете да ми се обадите по всяко време, стига да решите.

В погледа на Оливия се четеше гняв, докато Мат стана от стола и се наведе към микрофона.

— Слушате „Мъжки разговор“, където мъжът може да бъде мъж. Обадете ми се.

Мат щракна ключа на микрофона и заобиколи пулта.

— Като че ли си готова да проснеш някой... отново. Надявам се, че не очакваш да ти подам и другата си буза?

— Не мога да понасям, когато жените говорят така, сякаш едничката мисия в живота им е да направят някой мъж щастлив. А ти, разбира се, го прие като дар божи.

— Това беше само един невинен флирт, Ливи. Мъжете и жените си говорят по този начин от край време, още откакто Ева е съблазнила Адам. Мисля, че тя, както и аз, не влагаше нищо в това. Просто игра на думи.

— Хмм. По-скоро любовна игра.

Той се приближи, нарочно навлизайки в личното ѝ пространство.

— Ревнуваш, а, Ливи? Разполагам с богат запас от игри на думи. По дяволите, може да убием малко време, като потърсим някои нови дефиниции в речника.

— Можеш ли изобщо да се държиш сериозно?

— А ти винаги ли си сериозна?

Двамата се гледаха, без да мигат. Очите на Оливия искряха от гняв, бяха се променили до злачно зелено, което го навеждаше на

мисълта за вековни гори.

— Трябва да се отпуснеш, Оливия. От опит знам, че животът е твърде кратък, за да го пилеем за дреболии. И накрая разбираш, че всичко е било толкова незначително.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си и вирна брадичка.

— Щом всичко е толкова незначително за теб, защо просто не се откажеш още сега, Мат? Спри този цирк и премести предаването си в друга радиостанция. В Чикаго бяха луди по теб, доколкото си спомням.

— Нямам намерение да се отказвам, но съм силно изкушен да те науча как да се наслаждаваш на мига. Без способността да се отпускат и да се радваш на живота, всичките успехи на света няма да ти донесат нищо.

— Много ви благодаря, професор Рансъм за запознаването с основите на „Забавления и игри“. Сигурна съм, че сте достатъчно квалифициран, за да преподавате на бакалаври.

Мат се вгледа в лицето ѝ. Очите ѝ блестяха предизвикателно, а тонът ѝ бе нескрито саркастичен. Той нарочно говореше с неангажиращ тон, защото знаеше колко ще я вбеси.

— Не познавам човек, който да се нуждае от уроци по предмета така, както ти, Оливия — усмихна се само с ъгълчетата на устните си той и за капак ѝ намигна нахално. — Обмислям дали да не организирам ускорен курс.

Оливия не видя Мат чак до следващия следобед. Беше се загледала през френските прозорци към градинката до паркинга на сградата, когато чу шум зад гърба си.

Челюстта му беше леко подута, но иначе нямаше други следи от срещата с крака ѝ. Той вдигна една кутия с кока-кола към нея в знак на поздрав.

— Добро утро.

— Отдавна вече не е утро.

— Така да бъде. — Мат явно не се вълнуваше от точността.

— Как е челюстта ти?

Той прокара длан по гладко избръснатата си страна и опипа удареното място.

— Ще оцелея, стига да не размахваш крака повече.

Погледът на Мат се спря на буркана с фъстъчено масло на плота.

— Виждам, че си вечеряла.

— Имаш ли нещо против фъстъченото масло и конфитюра?

— Не. Просто не ми е приятно да те гледам зле нахранена — прозя се той и се почеса по кръста. — Имаш ли нещо против да пусна телевизора?

— Телевизора? — Оливия погледна часовника си. — Но по това време няма нищо, освен...

— Сериали. — Той провери часовника си. — „Всички мои деца“ е свършил, но след малко започва „Един живот“, а в три — „Окръжна болница“.

Оливия не можа да прикрие учудването си. Нямаше начин Мат Рансъм да гледа сапунени сериали. Той пусна телевизора.

— Гледаш сапунки?!

— Защо не.

— Сапунени опери, като „Майка ми спа с баща ти, ти си ми доведен брат и не е редно да имаме любовна връзка“?

— Не помня точно сюжета, но основната идея е тази.

— Кога започна да гледаш сериали?

Мат се засмя:

— Това не е заболяване, Оливия, нито знак за умствена изостаналост. Гледам „Окръжна болница“ откакто ние... от дианайсетгодишен. По-късно започнах да гледам и някои други. Работя до два през нощта, лягам си в четири и се събуждам по обяд — сви рамене той. — След обяд гледам сериали.

Той се премести на дивана и за сетен път седна по средата на мястото, което тя бе определила за себе си, и взе дистанционното.

— До началото на „Болницата“ има около час, но можем да гледаме „Един живот“ и „Докато свят светува“ — обърна се той към нея все едно питаше нещо съвсем обикновено като например как предпочита кафето си. — Кой избираш?

Мат качи крака на малката масичка и се настани на канапето, като потупа мястото до себе си.

— Ела, седни. Ако ми оставиш дистанционното, можем да гледаме и двата.

Оливия го изгледа с подозрение:

— Шегуваш се, нали?

— Не. Хайде.

Оливия очакваше, че ще я напръска с нещо или ще намери начин да я zlepостави, защото това просто не можеше да бъде истина.

— Казваш ми, че сто пъти номинираният за „Ерген на годината“ на Атланта, господин „Мачо — мъжки разговор“ е таен любител на сапунките?

— Няма нищо потайно, Оливия. Пристрастен съм, откакто гледах първата си серия през седемдесет и осма. Когато Боби Спенсър доведе по-големия си брат Люк в Порт Чарлс, за да се опита да прати Лора в изправително училище.

Оливия седна, но не на мястото, което ѝ предложи Мат.

— Започнал си да гледаш „Окръжна болница“ на дванайсет години?

— Горедолу.

— Защо?

— Защото по-голямата ни сестра се прибираше петнайсет минути след началото на сериала и ми плащаше по един долар, за да гледам началото и после да ѝ го разказвам.

— Сигурно вече си натрупал малко състояние.

Мат отметна глава и се разсмя, а Оливия се хвана, че ѝ се иска да се присъедини. Толкова невероятно абсурдно беше всичко, което се случваше.

— И защо продължаваш да го гледаш?

— Защото на петнайсет открих какво мощно средство за сваляне са сериалите. Аз и момичетата, обсъждайки кой кого мами. — Мат изглеждаше невероятно доволен от себе си.

— Още ли имаш нужда от подобно средство?

Усмивката му бе ленива и чувствена, кафявите му очи се стоплиха като чаша с отлежало уиски. Изведнъж сякаш някой бе изсмукал целия въздух от апартамента.

— Обикновено не. Сега са средство за разтоварване. След дългите часове разговори ми е приятно да изключа за малко.

— Не подозирах, че си натоварваш мозъка в работата чак толкова.

Мат не реагира на язвителната ѝ забележка, а се наведе съвсем близо до нея и тя усети топлия му дъх, който погъделичка бузата ѝ.

— Не ти ли се иска понякога да изключиш претоварения си мозък, Оливия? Нали разбираш, да щракнеш копчето и да се позабавляваш?

Сигурно се поддаде на силата на внушението. Или на близостта му и дрезгавия тембър на гласа му, който сякаш бе натежал от сладост, но Оливия почувства как обикновено пъргавата ѝ мисъл се забави до скоростта на пълзене. После периферното ѝ зрение се замъгли и атмосферата се нажежи от нещо, което не желаше да идентифицира.

— Не мисли, Оливия. Просто чувствай.

Той се наведе и я целуна — леко, нежно докосване, което я свари напълно неподготвена. Дъхът ѝ секна, а пулсът ѝ запърха като крилата на колибри.

Обви тила ѝ с дланта си, привлече я към себе си и задълбочи целувката, а нежността му отстъпи на нещо по-настойчиво.

Оливия искаше да се подчини на думите му, да се остави на докосванията му, да му позволи да я люби още веднъж и да забрави глупавото съперничество помежду им.

Съперничество. Тялото ѝ се вкамени, само че този път не от желание, а от ужас. Седеше на канапето пред лицето на всички зрители

и Мат Рансъм я целуваше. Още малко и тя щеше да му отвърне. Имаше съвсем ясна представа каква щеше да бъде реакцията на наблюдаващата ги група.

— Оливия?

— Защо, ти...

Стресната, тя се отдръпна. Умът ѝ, който продължаваше да се мъчи да влезе отново в ритъм, не можа да измисли нищо достатъчно обидно, с което да го нарече.

Мат я погледна развеселен.

— Само се опитвах да ти помогна да се отпуснеш.

— Ако имах нужда от отпускане, щях да практикувам йога.

Прииска ѝ се да зашлеви надменното му красиво лице с всичка сила. Пред целия свят. Така че никой да не разбере колко много ѝ се искаше да го целуне. Ръката я сърбеше, но през последното денонощие бе упражнила достатъчно насилие и не желаше да си спечели ефирно време, като осакати опонента си — без значение, че си го бе заслужил. Оливия се оттегли на другото канапе.

— Не знам какво си намислил, но няма да стане.

— Нищо не съм намислил. Изглеждаше така, сякаш се нуждаеше от целувка, затова те целунах. Хайде да не го правим на въпрос.

— Няма да го правим на никакъв въпрос. И за в бъдеще аз ще решавам кога имам нужда да бъде целуната. И от кого. — Оливия скръсти ръце пред гърдите си и изгледа намръщено Мат.

От мястото си на срещуположното канапе той ѝ намигна и ѝ отдаде подигравателно чест.

— Добре тогава. Обади ми се, когато си готова да бъдеш целуната. От двайсет години чакам развързката на „Окръжна болница“, мисля, че мога да почакам ден-два, когато ще започнеш да ме молиш да те целуна.

Оливия взе телефона и набра радиостанцията. Въпреки че с Мат имаха свободен достъп до продуцентите си, досега се бе обаждала на Даян само по работа. В момента обаче служебните ѝ проблеми минаха на второ място след нуждата за общуване с друго човешко същество, освен с Мат Рансъм. Някой от истинския свят. Някой, на когото имаше доверие.

— Здравсти, Ди.

— О, здрасти, Оливия. Страхотно предаване стана тази сутрин.

— Благодаря.

Настъпи неловка пауза, през която Оливия напрегна мозъка си да измисли тема за разговор.

— Как върви новата диета?

Даян въздъхна:

— Свалила съм около пет грама и ако изям още едно парче сурова риба, ще се наложи да кандидатствам за работа в „Морски свят“. За басейна.

— Знаеш, че ако се откажеш от тези откачени диети и ми позволиш да ти помогна да разбереш за какво служи храната...

— Знам, шефе, знам. Просто не се отказвам от мисълта, че някоя от тях наистина ще помогне — тъжно се засмя тя. — Е, какво мога да направя за теб?

— Да ме измъкнеш от затвора, например.

— Хей, ако искаш, призори ще те чакам с два коня.

Идеята за бягство беше твърде примамлива. Тя забарабани с пръсти по масата, без да е готова да затвори, както и да измисли основателна причина да продължи разговора.

— Е, хмм, има ли нещо по-конкретно, за което искаш да поговорим? — попита Даян.

Оливия се почувства като алпинист, увиснал на ръба на скала. Ако затвореше телефона, щеше ли да полети в пропастта?

— Нали знаеш, че ако наистина не можеш да издържаш повече там, вътре, трябва само да...

— Не. Дори не го споменавай, Ди. Отказването не фигурира в списъка с възможности.

— Добре тогава. За какво искаш да поговорим? За предаването? За времето? За целувката с Мат Рансъм?

Оливия изстена.

— Надявах се никой да не я е забелязал.

— Мога да измисля куп прилагателни, които да определят тази целувка, но „незабелязана“ не е сред тях.

Любопитството на Даян беше осезателно и изведнъж свободното падане в пропастта изглеждаше по-безопасно от разговора в момента.

— Да, хубаво. Мисля, че трябва да приключваме, Ди.

— Ще затвориш, без да ми кажеш как беше?

— Опасявам се, че да. — Тя вдигна ръка и помахаше към камерата.

— Дори без няколко описателни думи за онези от нас, които винаги са се чудели?

— Съжалявам.

— Предполагам, че няма да искаш да опишеш и телешкото с марсала?

Мат поръси разтопеното масло с лимонов сок върху филето от щука и го зави с пергаментова хартия. Върху котлона къкреше жълт ориз, а на плота имаше отворена бутилка шардоне. Дискът на Анита Бейкър допринасяше за интимната атмосфера в стаята.

Часът беше седем вечерта, три часа след края на „Окръжна болница“, който Оливия изглежда като омагьосана, правейки се, че не ѝ харесва. Той се подготви за предаването, потренира на боксовата круша и си взе студен душ — благословено облекчение, след като прекара по-голямата част от следобеда в неочаквано и нежелано състояние на възбуда.

Разбра грешката си още в мига, когато устните му докоснаха тези на Оливия. Само за минути, онова, което започна като ход, целящ да извади Оливия от равновесие и да прикове вниманието на зрителите, се бе превърнало в отрезвяваща борба за запазване на самоконтрола. Заслужаваше да бъде даден на съд за укриване на необузdana страст под хладна и недостъпна външност. Налагаше се да бъде непрекъснато нащрек, за да разпали огъня, без да се опари.

Като се обърна с гръб към хладилника, Мат забеляза, че Оливия го гледа от другата страна на плота. Усмивката ѝ беше предпазлива, но тя помириша одобрително уханието от печката.

— Готвя задушена в пергамент щука. Има достатъчно за двама, ако си гладна.

Усмивката ѝ стана по-топла.

— О, не знам. Наистина очаквах с нетърпение обичайните си филии с фъстъчено масло и конфитюр.

— Нямам намерение да те връзвам за стола и да те храня насила, но ако имаш желание да сложиш масата, каня те да вечеряш с мен.

— Добре.

Като внимаваше да запази възможно най-голяма дистанция помежду им, Оливия подреди масата и седна на срещуположния край на плота.

Мат плъзна чаша с вино към нея и двамата отпиха в мълчание. Оливия седеше на ръба на високото столче все едно очакваше всеки момент той да прескочи плота и да я грабне в прегръдките си. Дали тази идея ѝ допаднаше, или я ужасяваше, Мат не можеше да отгатне, но това го накара да си припомни за откраднатата по-рано целувка.

Той разбърка ориза и направи салатата, докато опресняваше в паметта си усещането за устните ѝ. Наложи се да упражни насилие над волята си, за да поддържа разговора с Оливия.

— Още колко време остана в Зет Ен Ей след напускането ми?

Мат извади рибата от фурната.

— Още две години водих следобедния блок, после поех сутрешния.

— Господарят на мрака е бърлил и пускал музика в шест сутринта?

— Не беше особено приятно. Едва изкарах година и половина, преди биологичният ми часовник да откаже.

— А после?

Той се изправи и повдигна рамене.

— После спрях да се боря с майката природа и започнах да водя нощно предаване.

— Не е било печеливш ход.

— Не. — Той се опита да върне мислите си към избора, който направи в Чикаго. — Когато излязох пред програмния директор с предложение за предаване, насочено единствено към мъжката аудитория, той не можа да повярва, че искам да се откажа от сутрешния блок в името на нещо, което според него щеше да ме обрече на вечно забвение.

Оливия занесе чашите им на масата и двамата се заеха със салатите си.

— „Мъжки разговор“ тутакси набра скорост, ако не ме лъже паметта. — Тя си взе от салатата и сдъвка хапката с наслада. — Не вдигна ли рейтинга си с шейсет процента през първите шест месеца?

— Да. — Мат си бодна парче маруля. — Както се оказа, пряката комуникация със слушателите много ми допадна.

Той прибра празната ѝ чиния от салатата и я замени с порция риба с ориз, като разряза пергаментовата хартия под погледа на Оливия.

Тя затвори очи и вдиша дълбоко аромата.

— Господи, Мат! Мирише божествено.

Първата ѝ хапка риба с ориз бе последвана от въздишка на екстаз. Тя лапна още една хапка, после трета и Мат си помисли, че Оливия едва ли вече щеше да погледне на фъстъченото масло с конфитюр по същия начин.

Той я остави да преглътне храната с вино, преди да продължи разговора.

— Ти самата също се прочу немалко.

Тя се засмя горчиво.

— Е, да, най-вече защото се омъжих за човек, който не можеше да държи ципа на панталоните си вдигнат. Предполага се, че терапевтите би трябвало да разпознават този тип мъже. — Тя го погледна остро и тонът ѝ стана сух. — Явно имам слабост към мъже, напомнящи ми за баща ми.

Мат разрязаха пергаментовата хартия на собствената си порция, но не взе вилцата си.

— Не съм ти изневерявал, Ливи, Няма изневяра, ако няма обвързване.

— Ааа, позоваваме се на формалното определение за верността. Предполагам, че през всичките тези години съм тълкувала спомените си погрешно.

— Ти току-що беше завършила колеж. И двамата не бяхме готови да се обвържем.

— Не. Един от нас не беше готов. Другият така и не получи шанс да изрази мнението си.

Мат опита рибата с ориза, но вече беше загубил апетит. Осени го мисълта, че никога не бяха водили този разговор и сега също не гореше от ентусиазъм. Оливия почти беше влязла под кожата му, но той бе продължил напред. Край на историята... освен че през последните осем години се бе опитвал да я изтрие от паметта си. За първи път си позволи да се запита колко ли време ѝ бе отнело на нея да го забрави.

— Оливия, ти беше момиченце. Трябваше да продължиш образованието си и да защитиш докторантура, а не да се мотаеш из Чикаго с тип като мен.

— И тогава каза същото. Многократно. Очевидно обаче не желаш да се обвързваш изобщо.

Той забеляза как на лицето ѝ се изписа някакво чувство, което тя много бързо прикри.

— Но защо продължаваш да чукаш и да бягаш, Мат? Какво в интимността толкова те плаши?

— Мисля, че си готова да се пробваш да ме анализираш.

Тя отпи още веднъж от виното и в продължение на няколко минути продължи да се храни в мълчание. Когато проговори, тонът ѝ бе преднамерено непринуден:

— Виж, разполагаме с много време. Ако си решил да потърсиш помощ, аз съм насреща. — Тя набодде последната хапка от рибата с вилицата и го удостои с дръзка усмивка. — Ако продължиш да готвиш все така, няма да ти взема пари за терапията. Сделката не е за пренебрегване, като се има предвид, че вземам по двеста долара на час за консултация.

— Съгласен. Значи имаш намерение да ме обелиш като глава лук и да изложиш на показ най-съкровениите ми чувства пред слушателите в замяна на домашно приготвена храна три пъти дневно?

— Господи, след като поставяш въпроса така, нямам търпение да започнем.

Мат стана и занесе чинията си в кухнята. Оливия последва примера му. Заедно напълниха мивката с мръсни тенджери, тигани и чинии, а Мат потърси в шкафовете препарат за миене.

— Поразен съм от щедрото ти предложение, Оливия. Не знам как не ми беше хрумвало досега. — Той ѝ подхвърли гумените ръкавици и я завъртя с лице към купа с мръсни чинии. — Но това е единствената експертна помощ, от която се нуждая в момента.

„Чинкапин Лейнс“ се пукаше по шевовите в сряда вечер. С капацитет, колкото да поеме ежеседмичното състезание по двойки, боулинг залата от петдесетте се тресеше по начин, непознат за модерните ѝ конкуренти. Топките се търкаляха с гръм по дървените пътеки, кеглите се удряха лудо една в друга, а от остарялата музикална уредба, която вибрираше, дрънчеше и се тресеше, се разнасяше гръмка музика. Въпреки врявата, а може би именно заради нея, мъжете и жените продължаваха да посещават „Чинкапин“. Говореше се, че има отбори, състезаващи се в сряда вечер, които са надживели много бракове.

Тази сряда беше първата от три години, в която Доуг Ролинс пристигна в „Чинкапин“ за играта по двойки сам. Липсваше му идването тук с Джо-Бет, липсваше му бърбенето ѝ за станалото през деня и интереса ѝ за подробностите от неговия ден. Беше дошъл порано и както обикновено, си поръча обичайната пица и бира и пяхна сака си за боулинг под стола, но без Джо-Бет вечерта не беше същата.

Ако беше дошла с него, вече щеше да прави забавни коментари кой с кого се сваля и да му разказва странни случки от вестника. Вместо това Доуг си бърбеше тихо с капитана на противниковия отбор, докато чакаше другите от неговия отбор да дойдат. И докато бърбеше, се чудеше как беше минал денят на Джо-Бет и дали тя се питаше същото за неговия.

— Здравсти, Пол. Здравсти, Емили.

— Здравей, красавецо. — Емили му намигна, прегърна го и добави съвсем нов елемент на въртене в походката си. Докато Доуг и Пол я наблюдаваха, тя се обърна с гръб към тях и се наведе с изпънати колене, за да извади топката си от сака. Доуг се хвана, че затаява дъх, когато панталоните ѝ на цветя се опънаха по пицните ѝ задни части, поставяйки на изпитание еластичността на плата, което им предостави забележителна гледка на флорални мотиви.

— Да му се прииска на човек да е пчеличка, нали? — Замечтаният поглед на Пол не се откъсваше от задника на Емили.

— Сега разбирам откъде е тръгнала идеята за опрашването — добави Доуг.

— Разбира се, на някои от нас им е позволено да си мечтаят за птички и пчелички — потупа се Пол по гърдите и погледна със съчувствие Доуг. — Други просто си търсят белята.

— Вярно ли е?

— Продължавай да зяпаш задните части на Емили по този начин и Джо-Бет ще свърши в килия за осъдени на смърт за убийство първа степен. Не съм сигурен кой от двамата ще гръмне по-първо.

Доуг потърка брадичката си.

— Джо-Бет си пада малко ревнива, нали?

— Все едно да кажеш, че „Титаник“ се е сблъскал с кубче лед. — Пол остави топката и измъкна обувките си от сака. — Тази жена не обича никоя друга да припарва до теб — присви очи той. — Изражението ти е много странно, Доуг. Надявам се, че не се каниш да извършиш някоя глупост.

— Аз? Да направя някоя глупост?

Пол се огледа и смръщи вежди.

— Кажи, къде е Джо-Бет?

— Реши да дойде с нейната кола тази вечер. Всеки момент ще се появи. — Той избегна погледа на Пол, като се наведе да завърже отново връзките на обувките си за боулинг.

— Споменавал ли съм колко горчиво се разкайвам, че съсипах непоправимо връзката си с Дори?

Доуг въздъхна.

— Не и през последните две минути.

— Добре. Искам да кажа, че съм доволен, че Джо-Бет доведе Емили, за да попълним отбора и така нататък, но предпочитах да играя боулинг с Дори. — Тонът му стана по-тих. — Липсва ми дяволски много.

— Така ли? — Доуг нямаше намерение да споделя с приятеля си, че на свой ред е съсипал връзката си. Също така все още нямаше намерение да се отказва от Джо-Бет Нейми.

Думите на Пол рикошираха в ума му.

— Да. — Пол забарабани с пръсти по масата, после милостиво смени темата: — Поръча ли бирата?

— Всеки момент ще я донесат.

— Хубаво, слава на бога. — Двамата заедно отново се загледаха как Емили си върти задника. — Днес имах ужасен ден.

Доуг откъсна мислите си от задните части на Емили и мястото му в неговите планове. Пол беше електротехник, чиито клиенти включваха обитателите на богатите предградия в северната част на окръг Фултън.

— Какво стана?

— Помниш ли клиентката от Алфарета, за която ти разказвах?

— Онази, която все се показва на вратата, облечена в прозрачна нощница?

— Същата. — Пол се премести на пейката до Доуг и се наведе по-близо, като почти зашепна: — Днес отидох там в десет сутринта, за да монтирам осветление в мазето.

— И?

— И тя не само носеше прозрачна нощница, но настоя да се качи на стълбата, за да ми покаже, къде да инсталирам лампата. — Той направи драматична пауза. — Отдолу нямаше нищо.

— Шегуваш се.

— Не. Мислех, че ще си глътна езика.

— Как не те е срам, Пол Уилард!

И двамата вдигнаха глави, когато чуха гласа на Джо-Бет. Пол силно почервения, а Доуг подозираше, че и той имаше не по-малко виновен вид.

— Господи, Джо-Бет, защо ни стряскаш така? Можехме да получим инфаркт.

— Изненадана съм, че не си го получил по-рано, оглеждайки клиентката си по този начин. — Тя размаха пръст пред двамата. — Горката жена, да няма пари за бельо...

Пол се разтресе от смях, докато Доуг наблюдаваше как Джо-Бет изважда топката от сака със същите премерени точни движения, с които вършеше всичко. Той запази преднамерено лек тон като нейния и отговори:

— Може би трябва да й направиш някаква отстъпка в цената, за да си купи бельо преди следващото ти посещение.

— Или Пол да престане да си гълта езика и да предприеме някакви действия. — Тонът на Джо-Бет беше все така игрив, но си личеше, че нямаше предвид клиентката на Пол.

Доуг се обърна към Джо-Бет в момента, в който и тя го погледна. Дватамата останаха така, втренчени един в друг, докато Пол се люлееше напред-назад между тях.

— Да, Джо-Бет, сигурно. И какво, ако реша да стана инструмент за забавления на тази жена? Какво ще кажеш за това?

Джо-Бет не се обърна, а продължи да гледа Доуг право в очите.

— Страхотно! Бирите ни пристигнаха — продължи Пол. Никаква реакция.

— Другият отбор е готов да започне.

Нито на Доуг, нито на Джо-Бет помръдна и едно мускулче.

— Хубаво. Аз, въъ, ще отида да инструктирам малко Емили. Струва ми се, че досега не се е сблъсквала с отбора на Тод. — Пол се отдалечи бавно с недоумяващо изражение на лицето.

— Наистина ли смяташ, че Пол трябва да оправи онази непозната жена? — попита Доуг.

— Не. Той обаче е свободен и очевидно жената го желае, но по някаква причина не може да си поиска открито.

— За разлика от теб.

— Винаги съм била пряма. Откога това те притеснява?

Доуг сви рамене. Не беше в настроение да разисква отново ултиматума ѝ, но беше готов да ѝ демонстрира фаталния недостатък на плана ѝ.

— Какво точно мислиш, че се случва сега?

— Ами, мисля, че двамата излизаме и се срещаме с нови хора.

— Добре — сви отново рамене Доуг, като внимаваше да запази непукисткото си изражение.

— Какво добре?

— Добре, готов съм да започваме, ако и ти си готова. — Той не си позволи да се усмихне на смаяното ѝ изражение. Вместо това се загледа неприкрито към задните части на Емили и плъзна поглед по тялото на блондинката, задържайки го на гърдите ѝ. После се обърна към Джо-Бет, която явно си бе прехапала езика. — Нищо не може да се сравни с настоящето.

Докъм средата на втората игра Джо-Бет не можеше да реши кое я дразнеше повече — дали начинът, по който Емили успяваше да друса и върти при всяка възможност невероятно големия си задник, или фактът, че Доуг очевидно се наслаждаваше на шоуто.

Ако Доуг преди винаги беше забелязвал твърде очебийните прелести на Емили, то е бил достатъчно умен да го прикрива. До тази вечер. Сега явно оглавяваше фен клуба на Емили и непрекъснато подвикваше реплики от сорта „Добра стойка, Ем. Опитай се за плъзнеш топката, както ти показах.“

По средата на първата игра Доуг беше започнал да инструктира Емили. По време на почивката, когато всички присъстващи ги наблюдаваха, той я придърпа през кръста пред себе си и заедно търкулнаха топката — не веднъж, а няколко пъти. Нито корекцията на стойката ѝ, нито словесните наставления от негова страна спомогнаха много за играта на Емили, но имаха решаващо въздействие върху Джо-Бет.

По време на третата или четвъртата игра тя започна да си представя лицето на Емили върху централната кегла. Сега всеки път, когато хващаше топка, се опитваше да уцели. Последните две топки ѝ бяха успешни и явно не се задоволяваше с нищо по-малко от това, да събори всичките кегли с първите две топки.

Слабо казано раздразнена, Джо-Бет изчака да мине редът на Емили. На блондинката с буйните коси ѝ трябваха два опита, за да събори пет кегли, но човек можеше да си помисли, че е спечелила професионалния шампионат заради начина, по който Доуг ѝ се хилеше.

— Точно така, Емили! Кълна се, че си роден талант — извика той.

Емили излезе извън пътеката с тържествуваща усмивка и мина покрай Джо-Бет. Също като Мерлин Монро тя изпъчи бюст и вирна дупе, докато отиваше към Доуг.

Джо-Бет погледна ръцете си. Сви пръсти, представяйки си усещането да ги стисне около дебелия врат на Доуг. Вдигна очи, срещна многозначителния му поглед и реши, че би се задоволила с още един ягодов пай с ревен, стига в тестото да имаше малокалибрен пистолет.

На масата, където се записваха точките, Емили се усука около Доуг, като нагласи лявото му рамо между втасалите си гърди като сандвич с шунка между две филии хляб.

— Как беше, Доуги? — Гласът ѝ беше също а ла Мерилин Монро — задъхан и подканващ.

На Джо-Бет ѝ се доповръща.

— Идеално, Ем. Играта ти определено се подобрява.

Доуг отпусна ръката си надолу и я сложи върху задника ѝ — онзи, който Джо-Бет искаше да рита до второ пришествие. Емили се наслаждаваше на вниманието му като котка на припек и внимателно отбягваше погледа на Джо-Бет. После Пол се приближи зад нея и нежно я обърна с лице към пътеката.

— Мисля, че сега е моментът, когато трябва да ти кажа нещо трогателно и важно, като „Да ги разбием“ или „Не позволявай да те разиграват“, но мога да измисля единствено „Дай им да разберат на тези кегли, Джо-Бет“. Този мъж не е решил на сериозно да те замени с тази напompана руса кукла.

Джо-Бет кимна, прехапа устни и се съсредоточи върху кеглите. Представяше си прегърнатите Доуг и Емили върху централната кегла, голямата му ръка върху пищния ѝ задник.

Беше десетият рунд. Ако събореше всички кегли с първата топка, имаше голям шанс да направи двеста точки. Дори да ги събореше с две топки, пак щеше да спечели.

Джо-Бет се изключи за околния свят. Отпусна топката близо до земята, докато се приближаваше към пътеката, после я пусна във въздуха. Топката се завъртя лудо към центъра на пътеката и удари централната кегла. Останалите се разхвърчаха, удряйки се една в друга и паднаха. Когато всичко утихна, само десетата кегла стоеше изправена.

— Уха, Джо-Бет! Браво на теб, момиче. Продължавай в същия дух.

Един поглед върху съотборниците ѝ показва, че Пол направо танцуваше от вълнение, докато Доуг продължаваше да се прави на шунка между филиите на Емили.

— Ей, Джо-Бет. Тази вечер си огън! — Тод Милър, капитанът на другия отбор, повдигна вежди, но ръката на Доуг все още лежеше върху трътката на Емили.

— Не ме разсейвай сега, Тод. На десетата кегла ѝ е време.

Тонът на Джо-Бет беше шеговит, а усмивката ѝ широка, но цялото лице я болеше. Усилието да държи мускулите на устата си в усмивка, когато те искаха да се отпуснат надолу, и дори да заплаче, започваше да ѝ личи. Чувстваше как сълзите ѝ напират и примигна няколко пъти, за да ги спре.

Джо-Бет вдигна топката до гърдите си, застина за миг, после зае удобна позиция. С прикован към самотната кегла поглед, тя пристъпи напред с десния крак и се приготви. След три бързи стъпки напред, тя замахна с ръка и освободи топката. Около нея настъпи тишина, когато топката първоначално тръгна надясно, мина по ръба отстрани, после се плъзна наляво. Мина на косъм от кеглата и тя чу как всички ахнаха, когато кеглата се заклати, но остана на място както ѝ се стори, цяла вечност.

— Мамка му!

Джо-Бет се загледа невярващо в самотната кегла, която все още се полюляваше подигравателно. Стоеше си там, твърде упорита, за да падне, докато накрая, механичната ръка се спусна и я помете.

Разговорите се възобновиха, а Пол се приближи и я потупа по рамото.

— Сто деветдесет и пет точки са достоен резултат, нали знаеш? Искаш ли аз да бия Доуг вместо теб?

Беше толкова близо, че предвкушаше победата. Толкова близо, колкото бе и с Доуг. „Близо — обичаше да казва баща ѝ, — но не достатъчно.“

Тя се усмихна вяло на Пол и поклати глава.

— Благодаря, но ако ти позволя да го направиш сега, няма да има какво повече да очаквам.

Джо-Бет напусна пътеката и отиде до масата.

— Почти успя, Джо-Бет. — Гласът на Емили беше загубил от тембъра на Мерилин Монро и тя изглеждаше леко притеснена.

Доуг хвана погледа ѝ и го задържа.

— Тази вечер играеш наистина много добре.

— Благодаря. Твоята игра също е много добра.

Той сви рамене, а от движението месестото му рамо се плъзна нагоре-надолу между гърдите на Емили.

— Ти определи правилата. Аз само ги спазвам.

— Виждам.

Какво можеше да каже? „Свали си ръцете от мацката или аз... какво?“ Вече беше размазала пай в лицето му. Трябваше ли да се унижи напълно, като започне женски бой на пътеката за боулинг?

Да каже на Доуг да си намери някоя беше едно, но да го гледа — съвсем друго. Фактът, че беше избрал Емили, за да парадирва с нея, правеше положението несравнимо по-лошо. Огънят, който я бе поддържал на крак цяла вечер, се бе превърнал в студено лепкаво чувство на ужас.

— Отивам в дамската тоалетна. Ще се върна преди последната игра, но помислете за заместник за следващата седмица.

— Идвам с теб. — Емили се наведе, за да вземе чантата си и махна ръката на Доуг от пазвата си. — Трябва да си напудря носа.

Двете изминаха разстоянието до тоалетната в мълчание, но щом влязоха вътре, Емили спря с ръка Джо-Бет.

— Приключила ли си с Доуг, Джо-Бет?

Тя събра смелост да погледне Емили право в очите. Видя блясъка в тях, забеляза руменината по страните на блондинката — и всичко това, предизвикано от мъжа, за който искаше да се омъжи. Не желаше да се замисля за Емили или за която и да е друга жена, канеща се да заеме мястото ѝ.

Джо-Бет изпъна рамене. Освободи се от ръката на другата жена и се насили да покаже някакво отношение.

— Той не е като огризките по масите, Емили. Нямам намерение да го опаковам и да го пратя у вас, ако за това питаш.

— Знаеш какво имам предвид. Питам те дали си приключила с него. Свободен ли е този мъж?

Джо-Бет затвори за миг очи, ужасена от думите, които се канеше да изрече. Ако имаше и най-малката идея как да спре това, което бе започнала, или да се отдалечи от ръба, на който бе стъпила, щеше да го направи. Но вече гледаше към движението долу и бе дошло време за последния скок.

— Той не е мой, за да ти го дам, Емили. Доуг Ролинс има свой собствен мозък и воля — за които май съм се заблуждавала, че функционират както трябва. Ако искаш да се пробваш с него, давай. Мисля, че направих каквото можах.

— Слушате „Лив на живо“. Днес е четвъртък сутринта, четвъртият ми ден в плен и аз все още ритам. Най-хубавото е, че даренията от храни продължават да ваят. — Оливия пусна силно звуковия ефект от ръкопляскания, стана и се поклони пред камерата. — Продължаваме, дами.

Като зае мястото си, тя понижи глас и се опита да даде тон за останалата част от предаването.

— Досега сутринта беше много интересна, получих много обаждания, но ми се струва, че отделихме достатъчно време на Мат Рансъм. Хайде да продължим напред, става ли? Тук съм, за да разговаряме за вас — споделете вашите мисли, вашите проблеми. Продължавайте да ми звъните.

Оливия провери името на следващия слушател на монитора.

— Здравсти, Мишел.

— Здравейте, доктор Мур.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Всъщност, малко съм загрижена за Матю Рансъм.

— Но Мишел, не мислиш ли...

— Мисля, че има нужда от една от моите визитки.

Оливия въздъхна:

— Защо?

— Защото разбрах, че е бил зашеметен.

— Мисля, че искаш да кажеш „в безсъзнание“. Вече беше зашеметен, преди да изпадне в безсъзнание. — Даян пусна предварително записан смях, а Оливия добави звуков ефект като за начало на цирково представление. — Беше в безсъзнание за около минута-две. Сигурна съм, че е добре.

— Понякога хората изглеждат все едно, че нищо им няма, но всъщност не е така. Могат да се получат забавени реакции и дълготрайни увреждания. Бих препоръчала пълен преглед. Вероятно не е лошо да му се направи и рентгеново изследване.

— Предполагам, че би искала лично да извършиш прегледа?

— Не, но имаме хора, които могат да го направят. Аз работя в „Брат, Мериуедър и Ходжсън“. Адвокатската ни кантора се занимава с индивидуални искове при наранявания.

— Дообре... — Оливия я прекъсна, без да се замисли. — Много ти благодаря за загрижеността. Ще се погрижа да предам предложението ти.

Тя успя да се сдържи да не завърши с „когато адът замръзне“ и се задоволи да напише язвителна бележка на Даян, която се предполагаше, че пресява обажданията. После включи другата линия.

— В ефир си, Аманда. Какво мога да направя за теб?

— Извинете, но искам само да попитам за Мат Рансъм, доктор О. Когато влязох в сайта той лежеше на пода явно на косъм от смъртта.

— Така става, когато си тикаш лицето в крака на някого. — Оливия трябваше да потисне усмивката си при спомена за случката.

— Той добре ли е? Не изглежда ли някак особено?

— Не повече от обичайното. — Оливия изимитира няколко джазови движения, но не си направи труда да пусне звуков ефект. Господи, вече й омръзна да говори за Мат.

— Работата е там, че съм медицинска сестра и мога да ви кажа, че всеки удар в лицето или главата е повод за притеснение.

— Не бих се притеснявала за Мат Рансъм. Досаден е точно толкова, колкото и преди — което ме навежда на мисълта, че можем да изключим трайно мозъчно увреждане.

— Добре. Днес съм дежурна в „Сейнт Джо“ и съм на разположение в случай на нужда.

— Господи, Аманда, да не би да предлагаш помощ на врага? Има строги глоби за това.

— Като храненето с домашно приготвени ястия и гледането на сериали?

— Ами, аз...

— Или за целувка от ергена на годината на Атланта? Сигурно не ви е било леко.

— Чакай малко.

— В случай, че не сте забелязали, доктор О, не са ви затворили за една седмица с Ханибал Лектър. Половината сестри от моята смяна биха дали мило и драго да са на ваше място.

— И аз бих дала цяло състояние, за да им го отстъпя. — Оливия прекъсна разговора и прегледа набързо списъка с чакащи включване слушателки. Повечето се интересуваха от Мат Рансъм по един или друг начин. Изглежда, никоя нямаше проблем за обсъждане. Освен самата Оливия... което означаваше, че трябва да обсъжда единствения човек, за когото не искаше да говори.

Оливия замълча малко, като изключи всички обаждания, освен едно, което нямаше за основна тема „Мат Рансъм“. Според компютърния екран жена на име Ребека чакаше да обсъди... боксов мач?

Оливия се взря в монитора, опитвайки се да разбере какво означаваха думите, написани от Даян, но „боксер“, „шорти“ и „обзалагане“ не изясняваха проблема на слушателката.

Имаше кошмарното подозрение, че Мат Рансъм беше започнал да ѝ влияе. Твърде лесно губеше самообладание и бързо се отказваше от хора, търсеци съвета ѝ, които с нищо не бяха заслужили отношението ѝ — дори когато обаждането беше свързано с настоящия ѝ съквартирант и тази нелепа промоция.

— Добре, Ребека от Атланта чака да я включим. Ако имате проблем, който искате да обсъдим или храна, която искате да дарите, започнете да набирате сега. Времето ни почти изтича.

Оливия се облегна назад и скръсти ръце на масата. Беше готова да използва всичките си професионални умения. Например по някой сочен любовен проблем, който да обърне хода на разговора и да разпали слушателите.

— Здравей, Ребека. В ефир си.

В ефира прозвуча гласът на двацет и няколко годишна жена.

— Привет, доктор О. Как сте тази сутрин?

— Вече по-добре, благодаря. Готова съм да се заловя за работа. Кажи ми какъв е проблемът.

— Ами, не съм сигурна как да задам въпроса си.

Оливия погледна още веднъж думите, които Даян бе използвала, за да представи обаждането на Ребека.

— Да не е свързан с приятеля ти, боксьора?

— Приятелят ми какво?

— Приятелят ти не е ли боксьор?

— Моля?

— Продуцентката ми е отбелязала, че въпросът ти е за боксьор. Да не би да работиш в боксова зала?

За момент настана тишина. После Ребека започна да се кикоти. Отначало смехът беше въздържан, но бързо премина в хълцане и смях до сълзи. Когато се поуспокои, за да може да говори, в гласа ѝ все още се долавяше смях.

— Не знам откъде се взе това с бокса, доктор Мур. Честно! Дори нямам приятел.

Стомахът на Оливия се сви. Също като адвокат, който задава въпрос на свидетеля, без да знае предварително отговора, тя си бе направила изводи за слушателката, които всеки момент щяха да я обърнат срещу...

— Въпросът ми е за бельото. Нали разбирате, боксерки или слипове? Обзаложих се с една приятелка, че знаете какво бельо носи Мат Рансъм. Той е такова невероятно парче.

Оливия затвори примирено очи. Тя беше квалифициран психотерапевт. Трябваша ѝ години, за да получи докторска степен, да си спечели клиенти и да си създаде име. А сега всичко се свеждаше до въпроса с какво Мат Рансъм си покрива задните части.

— Хайде, доктор О. Кое от двете? Приятелката ми Мелъди се басира, че той носи копиринени боксерки. Обаче на мен ми прилича на мъж, който си пада по слипове.

Мат завари Оливия, седнала на канапето, стиснала дистанционното, правейки се, че не гледа „Окръжна болница“. На скута ѝ имаше дебел зелен учебник по психология, а върху коляното ѝ — жълт тефтер, но погледът ѝ бе вторачен в телевизионния екран.

Той се отпусна на канапето до нея.

Явно изненадана, тя понечи да изключи телевизора, но ръката му я спря.

— Съмнявам се, че в този учебник по психология има правило да не се наслаждаваш на сериалите. Очевидно ти е интересно, така че защо се криеш зад тези неща?

Той издърпа книгата от скута ѝ, сложи жълтия бележник отгоре и ги постави на масичката за кафе.

— Кой ще ме възприеме на сериозно, ако прекарвам половината си ден в обсъждане на предпочитаното от теб бельо, а другата

половина във въздишки по сериали?

— От няколко дни си затворена в този апартамент само с мен заради тази дяволска рекламна кампания. Така или иначе никой няма да те вземе на сериозно. Защо не се отпуснеш и не се позабавляваш?

— Винаги имаш готов отговор, нали? Не искам да се забавлявам и нямам желание да се отпускам повече от това. Харесвам се такава, каквата съм. Това ми позволява да си върша работата, да постигам целите си и да поддържам определено ниво на самоуважение. Ти може и да си в състояние да провалиш идеята за предаване, насочено към конкретна група, но моите слушатели имат ясни очаквания.

Тя се обърна с лице към него, когато започна тирадата си, но към края й Мат забеляза, че с периферното си зрение се опитва да следи екрана на телевизора. Хвана с две ръце главата й и я обърна към телевизора.

— Признай си! Станало ти е интересно и сега искаш да видиш какво ще се случи.

— Не съм пристрастена към някаква глупава програма. Почти не разбирам какво става.

— Да бе! — Той се облегна на възглавничките, качи крака на малката масичка и опъна едната си ръка на облегалката на дивана. — Е, какво пропуснах?

— Никога не се отказваш, нали? — тъжно се засмя Оливия. — Добре, един, когото всички търсят, си лежи гол в леглото, докато една, чието име не знам, се грижи за нуждите му. Съпругата му току-що откри окървавеното му дипломатическо куфарче в гроба на друга жена, но всъщност не разбирам какво означава това. Единственото, което със сигурност знам, е, че тя — Оливия посочи към жената, навела се над легналия гол мъж — не е това, за което се представя.

— Основно правило в жанра. Това му е забавното. Трябва ти време, докато разбереш кой какъв е. Затова интригата се развива бавно. Виждаш ли този тип? Той е беглец.

— Беглец? От правосъдието?

— Да. — Сцената се смени. — А този тип е алкохолик, но се опитва да спечели попечителство над сина си.

— Мили Боже!

— Понякога става много заплетено.

Пуснаха рекламите и Мат зачака смяна на канала, но това не стана.

— Не искаш ли да видиш какво има по другите програми?

— Хмм?

— Дистанционното е в теб. Няма ли да провериш другите канали? Може би ще хванеш малко от „Пътеводна светлина“ по Си Би Ес. Или няколко удара на „Брейвс“. Мисля, че днес играят с „Метс“.

— „Окръжна болница“ продължава само след няколко минути. Защо да си правя труда?

В продължение на две минути и половина гледаха реклама на прах за пране, последвана от реклама за дамски превръзки. Когато се чуха началните нотки на рекламата за котешка храна, той не издържа:

— Нарочно ли го правиш?

— Какво?

— Да ме измъчваш.

— Да те измъчвам? Аз само си седя.

— Именно. Връщаш си заради бельото от „Виктория Сикрет“, нали?

Оливия поклати глава.

— Заради телешкото с марсала, което ядох пред теб?

— Разбира се, че не.

— Ксена, принцесата воин?

— Не мислиш ли, че го приемаш твърде навътре?

— Да не би да е, задето се обзаложих с Бен, че ще вдигнеш скандал още първия път, когато оставя капака на тоалетната чиния вдигнат?

— Заложил си пари?!

Мат протегна ръка.

— Дай ми дистанционното или ще ме принудиш да покажа на слушателките ти точно какво бельо съм обул днес.

Оливия го погледна все едно току-що му бе пораснала втора глава.

— Виж, просто ми дай дистанционното и ще ти покажа как се работи с него.

— Ще ме учиш как да използвам дистанционно?

— Да се надяваме, че ще завърши по-добре, отколкото урокът по бокс. Използвала ли си дистанционното, за да сърфираш?

— Това е нелепо.

— Дай го насам.

След кратко колебание, тя отстъпи.

— Добре. Първо, дистанционното е, за да бъде използвано. Какъв е смисълът от толкова много канали, ако не можеш да видиш какво дават по тях във всеки един момент?

— Добре.

— Добре. Държиш го свободно с водещата си ръка. При мен е дясната, но става и с лявата. Просто го слагаш в дланта си, за да можеш да натискаш копчетата с палец.

— И...?

— После превключваш бързо през всички избрани от теб канали, хвърляш по един поглед и продължаваш — започна демонстрацията си той.

— Но... я почакай. Не мога да разбера кои са тези програми. Как разбираш кое искаш да гледаш и кое не, като превключваш толкова бързо?

— Превъзхождащите ви мъжки мисловни способности. И интелект.

— О, нима?

— Абсолютно. Например... — Той превключи на друг канал, като обясняваше системата си в движение. — Добре. Това очевидно е реклама. От пръв поглед виждам, че е на дамски хигиенен продукт. Освен ако не съм имал гадже от три години, продължавам нататък.

— Ами...

— Същото важи за чорапогащниците, почистващите препарати за тоалетна и праховете за пране.

— Кога се спираш?

Мат изведнъж се спря на играта на „Брейвс“.

— Добър въпрос. На спортните състезания отделям цели две секунди. — Той погледа играта, после прегледа още няколко канала, преди да се върне. — Изчаквам пет секунди, ако е ред на „Мадъкс“ да хвърлят, като се има предвид, че още не съм решил дали да гледам цялата игра.

— За колко се задържаш най-много?

— Ами, то си е изкуство, не наука, така че няма правило. Най-продължителното ми задържане обикновено е десет до петнайсет

секунди максимум.

— И тези задържания са предназначени за...

— Мацки. Оскъдно облечени жени. Жени, които бих искал да видя оскъдно облечени.

Той се върна на „Окръжна болница“ и двамата загледаха сцена, в която някакви тийнейджъри се целуваха. После той отново започна да сърфира по програмите.

— Схвана ли идеята?

— О, схванах я и още как. Тук говорим за дефицит на вниманието при гледане на телевизия. Префучаваш, добиваш обща представа и се прехвърляш на следващото. Нещо като стратегията ти за общуване с противоположния пол.

— И ти май не хабиш ударите си на вятъра.

Той се спря на „Окръжна болница“ достатъчно дълго, за да види края на целувката и надписите накрая, преди да препусне през каналите още веднъж.

— Не, не си хабя ударите на вятъра и не мога да кажа, че съм особено възхитена от подхода ти към телевизията. Не гледам много телевизия, но когато следя нещо, му отделям цялото си внимание.

Мат се усмихна.

— На някои хора им липсва находчивост. Предполагам, че или се раждаш с нея, или не.

— Някои хора не само са родени с нея, тя е и в основата на характера им.

— Хубаво. Не казвай обаче, че не съм се опитал да те обуча. — Мат се засмя и ѝ връчи дистанционното. — Трябва да прегледам някои неща за довечера, а после да видя какво ще приготвя за вечеря. Готова ли си да измиеш чиниите в замяна на вкусна вечеря?

— И като добавка да те анализирам. Само ми кажи кога да сложа масата.

Десет минути по-късно, когато вдигна поглед от листата, тя вече бе оставила дистанционното на масичката за кафе.

Но сега не се криеше зад книги и записки, а се бе опънала на дивана и вниманието ѝ бе изцяло погълнато от „Опра“. И ако силният смях беше показателен, тя явно наистина се забавляваше.

Изглеждаше, че красивата доктор Мур беше много по-отворена за нови преживявания, отколкото Мат очакваше. Което означаваше, че

бе време за урок номер две.

Оливия се преоблече преди вечеря. Освен това си освежи грима, оправи косата си и си сложи парфюм на всички възможни места — действия, породени от отявлена суета, които я развеселиха и ужасиха. За жалост, веселието и ужасът не бяха единствените противоречиви реакции, които се бореха да вземат връх.

Изпитваше странно спокойствие и в същото време беше на ръба на нервна криза. В един миг бе чувствена и отпусната и парализирана от несигурност в следващия. Във всеки следващ момент я завладяваха крайни усещания, от които определено не се чувстваше... на себе си.

Иначе доктор Оливия Мур водеше умерен начин на живот. Крепеше лодката си в равновесие. В редките моменти, когато животът накланяше лодката на едната или на другата страна — връзката ѝ с Мат и разводът ѝ с Джеймс бяха най-красноречивите примери, — тя намираше начини да я закрепи или поне да се преструва, че всичко е наред.

Да бъде затворена с Мат Рансъм, беше като да се намира в окото на урагана, без да може да мръдне оттам. До безкрайност. Носеща се с луда скорост с опънати от вятъра платна.

Имаше право да се страхува от този експеримент. Твърде много от старите ѝ чувства към Мат не бяха безвъзвратно погребани, за да излезе невредима в края на седмицата. Трябваше да държи лодката си в пристана и да откаже плаването в открито море.

Оливия си пое дълбоко дъх, отвори вратата на спалнята и излезе. Завари Мат в кухнята да реже домати и забеляза, че и той се бе издокарал за вечерята. Косата му все още беше мокра след душа, а джинсите му „Ливайс“, макар и изтъркани, бяха идеално чисти.

Когато се приближи, Мат вдигна очи и се усмихна лениво.

— Идваш тъкмо навреме.

Пулсът ѝ заби по-силно при звука на гласа му — не съвсем желана реакция за жена, която се нуждаеше от спокойни води. Когато отново се приведе над дъската за рязане, тя използва възможността да

го понаблюдава. Погледът ѝ се плъзна по гъстата тъмна коса, прошарена тук-там, надолу по изпъкналите скули и четвъртитата брадичка. Имаше широки рамене, мускулести ръце, които майсторски и уверено си служеха с ножа.

Беше цяло удоволствие да гледаш Мат Рансъм. Но докато го наблюдаваше как разрязва един злочест домати, Оливия си призна, че външния му вид на холивудска звезда беше само част от привлекателността му.

Привличаше я непринудената му самоувереност и остър ум, който подхранваше хапливото му чувство за хумор. Караше я да се смее и да подскача от негодувание. И макар че често я изкарваше извън нерви, никога не я отегчаваше.

— Ще стоиш там и само ще зяпаш или ще дойдеш да сложиш масата?

Той добави нарязания домати към останалите съставки в голяма дървена купа и сипа отгоре олио и оцет.

Оливия вдъхна богатия аромат, който се излъчваше от тенджерата на печката.

— Спагети ли ще вечеряме?

— Да. Обичаш ли италианската кухня?

— Няма нещо италианско, което да не харесвам.

— Умна жена.

Той заобиколи плота, за да напълни две чаши с тъмночервено вино, а сърцето на Оливия направи двойно салто в гърдите.

Преструвайки се на безразлична, Оливия отиде до чекмеджето с приборите. Опитваше се да създаде дистанция в ограниченото пространство, с което разполагаше, но се залепи до плота само за да открие, че отварянето на чекмеджето я поставяше директно на пътя на Мат.

— Извини ме — протегна се Мат през нея, за да провери къкрещия на котлона сос.

Оливия задържа дъха си, когато предната част на тялото му докосна задните ѝ части.

— Боже, чувствам се като сардина в консерва.

— Напротив. — В очите му проблесна весела искрица и трапчинките му се показаха. Той вдигна ръце нагоре в знак на

извинение, докато се разминаваха, но нямаше вид да съжaliaва особено. — Можеш ли да ми подадеш една чиния?

Оливия му даде едната от двете извадени и проследи как той я напълни с купчина спагети, а в центъра сипа от соса с месо. Когато понечи да вземе чесновия хляб, увит във фолио, пръстът му се докосна до все още горещата дюза на котлона.

— Проклятие!

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

С бързи и премерени движения той изключи печката и лапна пръста си.

— Да го намажа ли с олио?

Напуши я смях от изненаданото му изражение.

— Пръстът ти, Мат. Да го намажа ли с олио?

— О — разочаровано погледна той. — Пръстът ми си е добре.

— Сега казваш така, но утре сутрин ще завалят обаждания от адвокати и сестри. Позволи ми да погледна.

— Пръстът ми си е съвсем добре.

Нямаше вид на измъчван от болка, но гласът му звучеше леко напрегнат.

Достатъчно заинтригувана от реакцията му, за да престане да се тревожи за собствената си, тя го последва до хладилника, откъдето Мат извади буца пармезан и се спря едва когато, лавирайки на заден ход, задните му части се притиснаха до нея.

И двамата замръзнаха.

Щеше да е комично, ако сърцето ѝ не биеше толкова силно. Мат се обърна с лице срещу нея — което не забави сърцебиенето ѝ и на йота, — после се протегна, за да остави сиренето на плота, като я приклепна леко между ръцете си.

Притисната от гърдите му до стената, тя усети дъха му. И когато отпусна ръце надолу, за да я хване отзад и да я привлече плътно към себе си, тя усети силното туптене на неговото сърце до своето.

Нервните ѝ окончания зазвъняха, когато прошепна в ухото ѝ:

— Пръстът ми е добре, но някои други части имат нужда от внимание.

Оливия облиза устни, но в устата ѝ бе твърде сухо, за да преглътне. Нещо твърдо и настойчиво бе изникнало помежду им.

— Не думай.

Мат зарови лице в шията ѝ и ухапа меката част на ухото ѝ.

— Влюбих се в идеята за олиото, Ливи. Защо не зарежем вечерята за известно време и не се оттеглим в стаята ми, за да ми окажеш първа помощ?

Оливия преглътна.

— Можем да седнем на масата, да си изядем спагетите и да продължим този маскарад. Или може да пропуснем вечерята и да се заловим направо с десерта.

Погледът му не оставяше съмнение кой кого щеше да консумира.

Желанието прониза тялото ѝ, когато погледна Мат в очите и се опита да проумее въздействието му върху себе си. Можеха да я затворят в стая с бившия ѝ съпруг, наполовина колкото тази и нямаше да има проблем да избегне интимността помежду им. Бидейки на една и съща планета с Мат обаче, тя ставаше наложителна.

Ами Мат? Дали това не бе стандартната му реакция в близост до достъпен член на противоположния пол? Или удобно средство, за да я zlepостави пред публиката ѝ? Докъде би стигнал, за да я отстрани като съперник?

Когато Оливия възвърна гласа си, тя запази неутрален и преднамерено неангажиращ тон. Струваше ѝ големи усилия, но успя.

— Не бих пропуснала спагетите ти за нищо на света.

След като се отдалечи от него, тя взе чиниите.

— Защо не донесеш салатата? Също и останалото вино. Мисля, че се нуждая от пиtie.

Без да каже и дума, Мат я последва на масата. Когато седна, той вдигна чаша и я чукна в нейната.

— За надмощието на разума.

Тя наклони глава в съгласие и потисна чувството на леко разочарование. После хапна от спагетите и започна да дъвче колкото се може по-спокойно, опитвайки се да се наслади на идеалното съчетание на вкусове върху езика си.

Едва когато почувства, че се владее напълно, тя си позволи да срещне погледа му.

— Кажи ми как започна да готвиш, Мат.

За миг си помисли, че той няма да я остави да води разговора, но накрая угълчетата на устните му потрепнаха и той каза:

— Отчаяние. Глад. Обичайните неща, които те принуждават да влезеш в кухнята. Понякога човек трябва просто да се научи сам да се грижи за себе си.

— Слабо би било да се нарече грижа.

— Благодаря.

— Майка ти добре ли готвеше?

Усмивката му изчезна и тялото му се скова.

— Някога.

Оливия разбра, че темата не му е приятна, но в работата ѝ това обикновено беше знак, че трябва да продължи.

— Но...

— Но когато бях на тринайсет, преживяхме семейна криза и тя спря.

— Да готви?

— Всичко.

Оливия забеляза сянка на съжаление заради откровеността му. Вдигна вилцата си и започна да се храни, като го наблюдаваше през масата. Странно, че бе смятала, че е влюбена в него и все пак го познаваше толкова слабо.

— Каква точно криза я накара да престане да готви?

Мат спря да яде и Оливия си помисли, че ако можеше да се махне, той веднага щеше да си намери извинение, за да си тръгне. Той остави вилцата на ръба на чинията и я погледна.

— Почина член от семейството.

Погледът му я предупреждаваше да не любопитства повече.

— Кой почина, Мат?

— Тази вечер не ми трябва двестадоларовата ти терапия, Оливия. Защо просто не измиеш чиниите и не ме оставиш на мира?

— Не, докато не ми кажеш кой е починал.

Той се облегна на стола си и скръсти ръце. Нямаше нужда от дипломиран психолог, за да се разчете езикът на тялото му. Все пак Оливия не съжеляваше за образованието си.

— Кой почина, Мат?

Той протегна ръка и взе чашата с вино. След няколко големи глътки я остави и погледна Оливия в очите.

— Брат ми. Адам.

— По-малък или по-голям беше от теб?

— Бяхме близнаци.

— О, Мат. — Прониза я жалост към момчето, което бе загубило всичко на такава крехка възраст, но се стегна, за да продължи разговора, като внимаваше да говори с професионален тон. — Кажи ми как се случи.

Мат прокара пръсти през косата си в знак на раздразнение — жест, който вече ѝ беше познат.

— Случи се толкова отдавна, Оливия. Не виждам смисъл да го обсъждаме сега.

Тя се запита дали изобщо някога е виждал смисъл в това и се надяваше, че някой възрастен е бил достатъчно разумен, че да го накара да сподели болката си, когато раните са били все още незаздравели.

— Не е необходимо да има бог знае какъв смисъл. Защо просто не ми кажеш какво се случи?

Гласът му стана по-тих и тя се наведе, за да чуе думите му.

— Плувахме в езерото близо до къщата и той си удари главата в един голям камък.

Изглежда, очакваше тя да каже нещо, но Оливия само си седеше тихо и го чакаше да продължи.

— Никой не разбра какво е станало до момента, в който вече бе твърде късно. Мислех си, че просто лудува във водата.

— А родителите ти...

— Обвинявах се. Загубиха желание за живот. Не знам, но като че ли вече не изпитвах никакъв интерес към останалите си живи деца — към мен и сестра ми.

— Ти как приемаше това отношение?

Той замълча, сякаш за първи път се опитваше да си отговори на този въпрос и Оливия потръпна при мисълта за тринайсетгодишното момче, трупачо в себе си толкова болка и объркване.

— Виновен. Уплашен. И вбесен.

— И какво направи?

Мат повдигна отново рамене.

— Какво да направя? Продължих да живея. Чувствах се отвратително, но продължих. А когато със сестра ми ни омръзна да си поръчваме пица всяка вечер, започнахме да се учим да готвим.

— Станал си изкусен готвач на тринайсет?!

Развеселен, Мат се засмя.

— Едва ли. Имах леля, която за една Коледа подари на мен и на сестра ми готварска книга за деца. Научихме се как да правим питка с месо и картофено пюре — много си вървяха със задушено свинско — такива неща. Редувахме се.

— Не готвеше така, докато бяхме заедно в Чикаго. Откъде си научил тези завързани ястия?

— От телевизията.

— А, не го спомена по време на урока по използване на дистанционното. Значи гледаш и...

— Джулия Чайлд, когато имаше кулинарно шоу. Марио Батали, Пол Прудам, Емерил, Джъстин Уилсън, преди да почине, почти всички, които се подвизаваха в кухня и даваха вид, че знаят какво правят.

— Наистина си пълен с изненади.

— О, аз съм един загадъчен мъж — облегна се на стола си той и я загледа изпитателно, тя него — също. Усмивката му бе малко побезгрижна, а погледът — по-доверчив.

Мат стана от масата и занесе чиниите в мивката, а отстрани подреди мръсните тенджери и тигани.

— Оценявам заинтересоваността ти към миналото ми и всичко останало. Следващия път, когато ми се прииска да разровя кирливите ризи на семейство Рансъм, първо на теб ще кажа.

Той се върна до масата, помогна ѝ кавалерски със стола и я съпроводи до кухнята.

— Междувременно можеш да се заемеш с тези чинии. Аз трябва да се подготвя за предаването.

От мястото си в контролната зала на Ти Ел Кей Чарлс Кранкоуър гледаше как Оливия Мур мие чинии. Изглеждаше почти също толкова добре отзад, колкото и отпред. Освен това му бе интересно да наблюдава колко всеотдайно се бе посветила на измиването на тенджерите и тиганите.

Погледът му се прехвърли на Мат Рансъм, който също наблюдаваше докторката, въпреки че се преструваше на погълнат от материала пред себе си. След като няколко дни наблюдава напредъка му, Чарлс трябваше да признае, че влиянието му над жените никак не беше преувеличено.

Доктор Мур може и да не ядеше още от ръката на съквартиранта си, но се хранеше на една маса с него и явно ѝ харесваше. Езикът на тялото ѝ и начинът, по който се гледаха, когато си мислеха, че другият не забелязва, бяха основната причина, която накара Чарлс да отиде в „Личен състав“, за да проучи биографиите на Мат и Оливия. Там откри нещо пикантно, което досега не беше известно: Оливия Мур беше карала стажа си в същата радиостанция в Чикаго, където Мат Рансъм бе водил следобедния блок. И въпреки словесните препирни напоследък и борбата за надмощие, никой от двамата дори не го бе споменал.

Чарлс още не беше сигурен как да използва тази информация за собствена облага или в полза на радиостанцията, но оцени значимостта на пропуска. Ако прекараното време заедно в Чикаго не означаваше нищо за тях, целият свят вече щеше да е научил.

Видя целувката им на канапето и начина, по който се докосваха уж случайно в кухнята. Докато се настаняваше, за да гледа вечерното предаване, Чарлс се опита да си представи какво освен секс, можеха да имат помежду си двама души, толкова различни като характери. Той кръстоса дългите си крака, за да се настани по-удобно на тесния стол и си напомни, че хубавите неща се случват на хората, които умеят да чакат.

Мат се отпусна назад на стола и освободи място на пулта, за да качи краката си. Липсваше му баскетболният кош в студиото и свободата да се разхожда, без някой да наблюдава всяко негово движение. И въпреки че никога нямаше да си го признае, би дал колкото пари му поискат за пет минути извън твърде тесния апартамент.

Вечерята с Оливия не му излизаше от главата, както и безпрецедентният разговор за Адам и смъртта му. Обикновено не говореше с никого на тази тема и не бе въодушевен от лекотата, с която Оливия измъкна подробностите от него. Нито за това, колко по-добре се бе почувствал след това. Оливия си имаше начин да заобиколи защитата му, което беше твърде обезпокоително.

Доуг Ролинс чакаше на телефона да го включат, за да говори отново за провалената си връзка и неспособността си да продължи живота си по-нататък без Джо-Бет. Мат поклати глава с отвращение.

Да забравиш и да продължиш, бе негов специалитет. Всъщност той можеше да си опакова нещата и да поеме по нов път по-бързо, отколкото някои мъже можеха да доядат кюфтето и пържените си картопки. Както при повечето начинания, всичко опираше да практиката.

— Здравсти, Мат.

— Здравсти, Доуг. Как вървят нещата?

— Добре, предполагам. Искам обаче да ти задам един въпрос.

— В такъв случай вероятно знам отговора. Но не забравяй, че не съм ти нито училищният психолог в гимназията, нито „Скъпата Аби“. Мога да говоря само за типично мъжки работи.

Гласът на Доуг, и без това дрезгав, придоби объркан тон.

— Добре тогава. Какво правиш, когато някоя жена те сваля, а ти не се интересуваш от нея?

— Боже! — Мат се почеса по главата и се насили да помисли. — Не си спомням да ми се е случвало. Грозна ли е?

— Не.

— Мъжемелачка?

— Не.

— С лош дъх?

— Не.

— Държи се грубо с приятелите ти?

— Ами не.

— Искан да те промени?

— Не, не. Гледа ме като манна небесна.

Мат примигна.

— И проблемът е...

— Не знам. Просто ми е безразлична, ако ме разбираш.

— Не съвсем. — Споменът за първите шест месеца, след като се раздели с Оливия, напираше да изплува, но Мат отказваше да го допусне. — Да не би още да въздишаш по онази, която искаше да се жените?

— Не въздишам по Джо-Бет. Само ми липсва, това е всичко.

— Добре, ще ти кажа нещо, Доуг. Налага се да го преодолееш. Има една стара песен по въпроса, в която се пее: „Обичай човека, с когото си.“ Чувал ли си я?

— Май не.

— Е, това е моята философия. Ако не можеш да си с човека, когото обичаш — а ти явно не можеш, освен ако не искаш да се ожениш — тогава обичай жената до теб.

— Но...

— Губиш си времето, като мислиш постоянно за онова, което е било, човече. Трябва да продължиш напред и да започнеш да мислиш за бъдещето. Повярвай ми, всички жени си приличат и не си заслужават да се измъчваш толкова.

— Ти никога ли не си срещал жена, която да те накара да преосмислиш философията си?

Още веднъж Мат потисна спомена за Оливия — толкова млада и всеотдайна, готова да се разкрие изцяло пред него.

— Не, не съм — излъга той. — Но съм готов да премина на по-интересна за мъжете тема. Като ужасния край на последната победна серия на „Брейвс“ или как да познаеш, че ти пробутват скапан автомобил.

— Добре — примири се Доуг. — Давай. Обаче не бъди толкова сигурен, че няма да ти се случи и на теб, Рансъм. Понякога любовта сякаш се промъква крадешком и те изненадва в гръб. След това нищо вече не е същото.

В петък сутринта Оливия се изправи пред неоспоримата истина, че да си на трийсет, е гадно. Днес беше рожденият ѝ ден и въпреки че бе будна едва от пет и половина минути, кръглата годишнина вече ѝ се отразяваше.

Твърде стара и уморена, за да стане от леглото, Оливия се протегна, изрита измачканите завивки и се загледа в тавана. Направен с пръскана мазилка, често срещана в блоковете и апартаментите, той не се отличаваше с нищо особено. Оливия изпитваше странно родство с пъпчивата бетонна плоча и с ужасната летаргия, в която ѝ се искаше да потъне.

В банята претършува козметичната си чантичка, докато не изрови древна тубичка — тестер на крем против бръчки. След като намаза обилно крема около очите си, тя се погледна в огледалото и направи опит да се усмихне. Все още нямаше нито един загубен зъб, но колкото по-дълго се вглеждаше, толкова по-явни ѝ се виждаха белезите на възрастта.

Смъкна бързо пижамата, като стискаше клепачи, за да не види някоя отпусната част от тялото или варикозни вени, после влезе под горещата струя на душа, като нарочно застана с гръб към огледалото, докато се сапунисваше и плакнеше.

Чиста, но все още на трийсет, тя се облече набързо и се отправи към кухнята за сутрешната чаша кафе, което силно се надяваше да избистри мислите ѝ. Само след няколко минути вече беше пред компютъра с голяма чаша кафе в ръка. Поздравленията на Даян за рождения иден я чакаха на монитора.

„Благодаря“, написа Оливия, без да е в състояние да бъде многословна.

Даян ѝ даде справката от гласуването. За пореден път даренията и гласовете бяха почти по равно. Оливия предчувстваше, че ѝ трябва нещо наистина голямо, за да остави Мат зад гърба си, но не искаше и

да си помисли за външен консултант и безкрайните му въпроси. Да бъде на трийсет, беше достатъчно лошо.

„Спагетите снощи изглеждаха много вкусни — написа Даян. — Дебелея само като ви гледам как се храните.“

Оливия отговори: „Когато изляза оттук, ще опитаме с хипноза. Само че днес съм твърде стара, за да мисля за храна.“

Следващото послание на Даян гласеше: „Човек е на толкова години, на колкото се чувства.“

Оливия отпи от кафето. „Тогава сигурно съм навършила сто и две.“

„Нещо не ми харесваш. Да събудя ли Мат?“ Оливия сякаш чуваше загрижения глас на Даян.

„НЕ“ — написа Оливия. — „Възнамерявам да обиколя старческите домове веднага щом изляза оттук. Дотогава предпочитам да си водя предаването на спокойствие.“

„Добре.“

„Нали не си казала на никого, че днес е трийсетият ми рожден ден?“

Настъпи компютърното съответствие на мъртвешка тишина, докато Оливия чакаше потвърждение.

„Даян — написа тя, — кажи ми, че не си казала нищо на...“

Входният звънец и телефонът звъннаха едновременно. Само десет минути преди ефир, Оливия вдигна безжичния телефон, прилепи слушалката до ухото си и отиде да отвори входната врата.

— Оливия, обаждат се Чарлс.

Тя се стегна.

— Кранкоуър — поясни той, като че ли имаше и друг Чарлс. — Искан само да знаеш, че...

— Изчакай малко, Чарлс. Някой звънна на вратата. Предполагам, че мога да я отворя?

— Да, да. Разбира се.

Оливия превъртя секретния ключ и отвори входната врата — действие, от което се почувства несравнимо по-добре.

Разносвачът имаше вид на бейзболист. Носеше огромен букет, а над главата му висеше облак от черни балони.

— Имам доставка за някоя си доктор Оливия Мур.

— Аз съм.

— Хубаво. Мога ли да внеса това нещо?

— Предполагам, че може — отстъпи тя, за му направи път и изведнъж ѝ хрумна една тревожна мисъл. — Нали не са ви платили, за да си свалите дрехите или нещо такова?

Той я погледна сякаш беше малоумна.

— Вижте, госпожо, искам само да оставя това нещо. Ако искате да се съблека, ще трябва да се обадите на шефа ми.

Оливия приближи слушалката към ухото си.

— Чарлс, какво става тук?

— Днес е трийсетият ти рожден ден, Оливия. Радиото иска да ти помогне да го отпразнуваш.

Разносвачът я гледаше изпод вежди, като че ли очакваше да се окаже точно такъв тип жена, която да го накара да направи стриптийз, а после да се обади в службата му, за да се оплаче.

— Оставил съм още няколко неща до асансьора. Може ли да задържите вратата?

След кимването ѝ той се промъкна внимателно покрай нея и отиде в дъното на коридора, като я остави на телефона през оставащите пет минути до началото на предаването. Оливия се загледа с копнеж към коридора.

— Чарлс, това е нелепо! Не искам...

Разносвачът се върна с още цветя, бастун с огледало за обратно виждане със закрепен клаксон и два кашона, надписани за Мат. Той я изглежда, както беше застанала на прага.

— Имам да свърша някои неща тук. Ще затворите ли вратата?

Оливия остави вратата да се затръшне зад нея.

— Чарлс, трябва да започна предаването. Веднага трябва да сложиш край на всичко това.

— Съжалявам, Оливия, но не мога. Всичко е задвижено. Само исках да ти пожелаая честит рожден ден.

— Чарлс, нямам желание да...

— Има голям интерес към трийсетата ти годишнина, затова днес ще разпращам купища записи от интернет камерата.

— Имам някои добри новини, Чарлс. Аз...

— Трябва да вървя, Оливия. Приятен ден.

Тя прекара оставащите до ефир минути, наблюдавайки как разносвачът украсява апартамента. Той окичи стаята надлъж и нашир с

черни гирлянди и закрепил снопчета черни балони към облегалката на стола, докато тя го гледала с нарастващ смут.

Когато започнала да закрепва плакат „Отвъд хълма“ на стената, и се прииска да се върне в стаята си и да пропълзи под завивките. Вместо това приел първото обаждане.

— Слушате „Лив на живо“. В случай че някой все още не е разбрал, днес е трийсетият ми рожден ден. Здравей, Уонда. В ефир си.

— Честит рожден ден, доктор О. Надявам се да го прекараш чудесно.

Гласът на Уонда беше на около дванайсетгодишно момиче, което вероятно все още приемаше рождените дни като повод за радост и веселие. Оливия се опита да не се настройва против нея, но се хвана, че слуша с половин ухо, докато наблюдаваше как разносвачът декоратор си събира нещата и си тръгва.

Досега единственото радостно нещо беше отсъствието на Мат Рансъм. И макар че погледът ѝ все се отклоняваше в посока към спалнята му, тя си казваше, че изпитва облекчение, защото го няма.

Като пристъпи към приключване на разговора с Уонда, Оливия включи следващата слушателка:

— Джо-Бет. Дойде ли му умът в главата на твоя Доуг?

— Не, доктор О. Всъщност последния път, когато го видях, друга жена се опитваше да се докопа до него.

— И какво стана?

— Казах ѝ, че ѝ го оставям на тепсия и си тръгнах. Само че ми се стори, че се мъти нещо сериозно...

— Да — прекъсна я Оливия. — Знам какво имаш предвид.

— Така ли, доктор О?

— Да. Знам, че е трудно, Джо-Бет, но ти постъпваш правилно. Поела си контрола над живота си в свои ръце и си готова да продължиш напред, ако се наложи. Но знаеш ли, чух твоя Доуг в предаването на Мат снощи и започвам да се чудя дали няма да можеш да усъвършенстваш дресировката му.

— Не знам, доктор Оливия. Доуг не дава признаци, че ще подвие опашка и ще се предаде. А аз със сигурност нямам намерение да се унижавам и да моля.

За първи път от сутринта Оливия се усмихна от сърце. Явно и старите хора притежаваха чувство за хумор.

— Джо-Бет, ако продължим в този дух, можем да кажем, че ще поживеем и ще видим кой кого. Сега трябва да решиш дали да му дадеш основание да си вири опашката или да се изяде от яд.

— О!

— Нали знаеш, овчарско куче или ограда с електрически ток. Имаш свобода на избор, само трябва да решиш каква точно тактика ще предприемеш.

— Тъъ, добре, доктор О. Благодаря. И честит рожден ден.

— Благодаря, Джо-Бет. Дръж ме в течение. Кой знае, може пък Доуг да намери пътя към дома.

Оливия премина към рекламната пауза с думите:

— Не забравяйте да дарявате храна. Слушате „Лив на живо“, която ви напомня да живеете живота си... на живо.

Оливия изключи микрофона си и се протегна, за да се раздвижи. Стана и отиде в кухнята, после са завъртя на сто и осемдесет градуса и отиде да надникне през балконската врата. Навън една жена и малко момиченце вървяха хванати за ръка към детската площадка в градинката отсреща. Кучешкият дрян покрай тротоара цъфтеше, а около сводестата порта на градинката се бяха увили жълти рози. На Оливия ѝ се прииска да бъде там при тях и лекият ветрец да роши косата ѝ.

Беше на трийсет и бе затворена в тази кутийка с Мат Ран-съм. Двата неоспорими факта надвиснаха зловещо над главата ѝ, неизбежни и неотменими. Тя се обърна и седна зад пулта тъкмо навреме преди края на рекламите.

— Слушате „Лив на живо“, предаването от трийсетата ми годишнина. Имахме обаждане от Джо-Бет, която продължава опитите си да разреши проблемите с нейния Доуг, а аз съм готова за следващото предизвикателство. Обадете ми се и кажете какво ви вълнува. Ще говоря на всякакви теми, стига да не ми се налага да мисля за възрастта си.

Когато погледна надолу към монитора, Оливия прочете думите „вечеря“, „рожден ден“ и „съжалявам“. Без да има време да получи повече информация, Оливия прие обаждането. Въпреки писмените предупреждения, гласът на Мат я свари неподготвена.

— Честит рожден ден, Ливи.

Погледът ѝ се прехвърли към врата на спалнята му, но тя остана затворена. Оливия се облегна, скръсти ръце пред гърдите си и реши да запази спокойствие:

— Здравей, Мат. Колко мило да се обадиш.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Добре — запази равен и професионален тон тя, защото не желаше никой да се досети, че обаждането на Мат я бе развълнувало неимоверно. — Защо не продължиш и не кажеш какво те вълнува?

— Защото ти ме вълнуваш, разбира се.

Оливия примигна.

— Остаряването може да бъде наистина мъчително, особено за една жена.

— И ти се обаждаш... за да ме утестиш?

— Обаждам се, тъй като имам подарък за теб и реших, че е вероятно да го приемеш в присъствието на слушателите ти.

— За какъв точно подарък говорим?

— Вечеря по случай рождения ти ден. В чест на остаряването ти и така нататък.

— Какво неустойимо предложение! Някакъв шанс да вечеряме навън?

— Нее.

— В такъв случай не ме вълнува.

Мат се разсмя, силно развеселен.

— Виж, стигнахме до момента, заради който обаждането ми наистина си струваше.

— Нима?

— Да, защото знам, че не искаш слушателите ти да си помислят, че се боиш да вечеряш с мен на рождения си ден.

— От четири дни сме сами и вече сме се хранили няколко пъти заедно. Защо да ме е страх днес?

Почти го виждаше как свива рамене.

— Защото сега си по-стара, по-зряла? И вероятно по-... отчаяна? — замълча той и Оливия се представи трапчинката на бузата му. — Освен това никога не си опитвала моята патица а ла Рансъм. Направо подлудява жените.

— Сега ти ме подлудяваш, Мат, като ме дразниш. Само че аз не се страхувам от теб. И не съм чак толкова стара.

— Добре. В такъв случай срещата е уговорена. Първо ще изпием по едно питие, а вечерята е в осем. Предполагам, че адрес не ти е нужен.

Доуг Ролинс отвори вратата на закусвалня „Магнолия“. В пет следобед заведението беше препълнено с ранни птици, които поглъщаха достатъчно пържена храна, за да се задръстят артериите на всеки мъж, жена и дете в Джорджия. Застанал на входа, той вдиша познатата миризма на южняшката кухня и се огледа за Джо-Бет.

— Ей, Доуг. — Норийн Питс, която сервираше по-дълго, отколкото той бе живял на този свят, мушна молив зад ухото си и прибра една къдрица от побелялата си коса. — На бара или сепаре?

— Настани ме в дъното на сектора на Джо-Бет, Норийн.

— Не знам, Доуг. Днес Ина е направила шоколадов сладкиш от разбити белтъци. Почти е невъзможно да извадиш петната от него.

— Готов съм да рискувам. Само ми дай сепарето в ъгъла, става ли?

Той се запъти решително натам, като повлече със себе си побелялата жена, докато не стигнаха до желаното от него място. Когато тя не помръдна, той взе менюто от ръцете ѝ, седна на мястото и се плъзна към ъгъла на червената пластмасова пейка.

— Благодаря, Норийн. Оценявам жеста ти.

— Надявам се да се чувстваш по същия начин, когато Джо-Бет приключи с теб — поклати глава тя. — Не знам каква муха е влязла в главата на това момиче, но напоследък каквото ѝ е на душата, това ѝ е на устата.

— Така ли?

Джо-Бет и преди не беше от типа жени, на които им викат срамежлива мимоза, но същото така не беше и жена, която хвърля пайове в лицето на мъжете. Дори когато боледуването на родителите ѝ и грижите ѝ по тях я притискаха, винаги беше с висок дух, винаги се опитваше да гледа на нещата откъм добрата им страна.

Той прегледа менюто, въпреки че хиляди пъти се бе хранил в „Магнолия“. Когато вдигна очи, Джо-Бет стоеше пред него с тефтер в

ръка и дежурна усмивка. Обикновено дружелюбните ѝ сиви очи този път гледаха малко студено.

— Какво ще обичаш?

— Искам само да поговорим, Джо-Бет.

— Заемаш мястото — кимна тя към входа, където няколко клиенти се оглеждаха за свободно място. — Хората чакат на опашка, за да седнат.

— Искях само да ти обясня за онова с Емили. Нали разбираш, че само се опитвах да...

— Не е моя работа с кого си прекарваш времето и защо. Поръчай или освобождавай масата, Доуг.

— Добре тогава. Ще започна с чаша подсладен чай.

— И? — Джо-Бет продължаваше да стои в очакване с молив в ръка.

— Каза ми, че трябва да поръчам и аз поръчах. Да не би да има минимум? — погледна я невинно той.

Тя мушна молива зад ухото си и понечи да вземе менюто, но той го дръпна.

— Мисля, че ще ми трябва. Ще поостана тук и може да искам да поръчам още нещо.

— Хубаво — обърна се тя и направи няколко крачки към бара, грабна една кана с чай и се върна, за да му налее.

Доуг я наблюдаваше как налива кехлибарената течност.

— Знаеш ли какво, сега като си помислих, май ще си поръчам нещо за ядене. Какъв е специалитетът днес?

Джо-Бет стисна устни в невъзможно тънка линия и Доуг се почуди как ще процеди думите през тях.

— Имаме пържено пиле, пържен бифтек, дроб и лук. Сервират се с картофено пюре и сос грейви плюс два вида зеленчуци по избор.

Джо-Бет измъкна отново молива иззад ухото си и се подготви да записва.

— Какво ще бъде?

— Мисля да започна със салата. О, и малко царевичен хляб. Може да поръчам основното ястие по-късно.

— Добре. — Джо-Бет се завъртя на пети и си тръгна.

Доуг я наблюдаваше как обслужва масите, без да пропуска възможността да следи всяко нейно движение, докато работи. Тя беше

дребна и добре сложена с много интересни извивки, на които бе отделял часове в изследване. Гледаше наперената ѝ усмивка, с която дари възрастното семейство Маколи и чу как смехът ѝ се разнесе в салона, докато приемаше поръчката на други клиенти. В нея имаше толкова много живец и ентусиазъм, но очевидно никакво желание да ги сподели с него в момента.

Доуг отпи голяма глътка от чая и се замисли как целият му живот беше опустял, откакто тя се изнесе. Нищо вече не беше същото.

Джо-Бет сервира салатата му и плъзна към средата на масата панер с царевичен хляб, а до него купичка с масло. След миг вече щеше да е изчезнала.

— Ники и момчетата ме помолиха да те поздравя — изстреля бързо той.

— О. — Тъкмо беше понечила да се отдалечи, но се спря при споменаването на градския бейзболен отбор, чийто треньор беше Доуг. — Тренирахте ли?

— Да. Потренирахме на батерската клетка около час, а вчера следобед играхме приятелски мач с отбора на Рон Паркър.

— Как завърши мачът?

— Разбиха ни. Сравниха ни със земята.

Джо-Бет се усмихна. Фактът, че очевидно искаше да потисне усмивката си, я направи още по-сладка.

— Джамаал отбеляза ли точка?

— Почти. Просто не мога да убедя хлапето да спазва инструкциите ми.

Тя отново се усмихна и погледът ѝ се стопли с няколко градуса.

— Обзалагам се, че съжалява, че треньорът му е играл за „Орлите“ вместо за „Брейвс“. Взе ли си подложката за коляното, която ти купих, за да коленичиш в неговата зона на удар?

Доуг поздрави себе си, че намери тема, която да прикове вниманието на Джо-Бет. Неофициална майка на отбора и запаянко номер едно, Джо-Бет рядко пропускаше игра на „Фулър Парк Торнадос“.

— Момчето има около трийсетсантиметрова зона на удар. Той е като теб, Джо-Бет, дребен и наперен. Харесвам тези качества у една жена.

— Хмм. Не изглеждаше да имаш проблем с едри и руси онзи ден вечерта.

С това се сложи край на затоплянето на отношенията и Джо-Бет се завъртя да си ходи.

Коленете на Доуг може и да не бяха наред, но с рефлексите беше добре. Ръката му светкавично се обви около кръста ѝ и я завъртя с лице към него.

— Знаеш, че само исках да те накарам да ревнуваш.

Тя вирна брадичка и го изчака мълчаливо да продължи.

— Естествено, ти не се върза. Иначе нямаше да ни оставиш живи.

Джо-Бет потропа нетърпеливо с крак, но Доуг знаеше, че бе привлякъл вниманието ѝ.

— По дяволите, Джо-Бет! Не се интересувам от Емили, нито от която и да било друга. Знаеш го, нали?

— Хмм — беше всичко, което промърмори тя, но си личеше, че ѝ стана приятно. Тя се отскубна и отиде на съседната маса, но движенията ѝ бяха забележимо по-отпуснати, а раменете ѝ не изглеждаха толкова сковани.

Той взе една питка от топлия царевичен хляб, разчупи я на две и я намаза обилно с масло. Докато дъвчеше от салатата, отвори менюто пред себе си и започна да разглежда възможностите. Добре, че днес не беше ял. Ако имаше намерение да седи на масата до затваряне на заведението, чакаше го дяволски много храна за поглъщане.

Мат се движеше из кухнята, подготвяйки празничното угощение за рождения ден на Оливия, докато тя се бе изтегнала на дивана. Цупи се около час и нещо след предаването си, но накрая се присъедини към него, за да гледа „Всички мои деца“, „Един живот“ и „Окръжна болница“, с което покачи рекордно рейтинга на Ей Би Си.

— Харесвам Опра.

— Хмм? — Мат вдигна поглед от медальона от патешки гърди, който приготвяше, за да срещне нейния.

— Преди винаги вземах на подбив дневната програма на телевизията. Никога не съм имала време да гледам телевизия през деня, а водещите и гостите на токшоутата имат за задача единствено да забавляват аудиторията, нали така?

— Коего те притеснява.

Тя пренебрегна заяждането му и продължи да разсъждава разпалено на глас:

— Тя обаче има сърце. Личи си, че иска да помогне на хората и да промени живота им към по-добро.

— Също като теб.

Комплиментът я изненада, сякаш Мат можеше да я наблюдава през цялото време и да не забележи, че тя бе искрено мотивирана да помага.

— Ами... да.

— Убеден съм, че приемат нови членове във фен клуба на Опра. Може би трябва да помислиш за членство.

— Дръж се сериозно.

— Не, няма. Ти си сериозна и за двама ни. Освен това днес е рожденият ти ден. От теб се иска да се забавляваш.

Мат извади от хладилника бели аспержи и започна да ги мие.

— Ако имаше избор какво да правиш днес, какво щеше да ето?

Видя как погледът ѝ се отклони към входната врата.

— Освен да се махнеш оттук?

— Е, това определено ограничава избора.

Той я погледна похотливо и вдигна вежди за по-силен ефект.

— Има много неща, които бихме могли да правим тук.

— Вярвам ти! И колко от тях не включват свалянето на дрехи?

— О, добре. Щом ще се правиш на претенциозна.

Оливия го прониза с поглед и отново се загледа в шоуто на Опра. Наблюдавайки я, Мат със задоволство установи, че бе постигнал успех и Оливия изглеждаше много по-отпусната и спокойна. Докато преди седеше изправена, а гърбът ѝ едва докосваше облегалката на дивана, сега се беше излегнала с дистанционното в ръка. Въпреки че не го използваше съвсем задоволително, вече не го третираше като чуждо тяло. И това не беше единствената промяна под негово въздействие.

Беше оказал влияние също на начина ѝ на обличане. В началото на седмицата дрехите ѝ бяха безупречно изгладени и съчетани. Днес русата ѝ коса беше прибрана на опашка, а изпод избелелите джинси се подаваха босите ѝ стъпала с лакирани в яркорозово нокти. На фланелката, която беше достатъчно тясна, че да очертава красиво оформените ѝ гърди, пишеше „Лив живее на живо в Ти Ел Кей“.

Мат обходи с поглед сладните извивки, припомняйки си тежестта и усещането от тях в ръцете си, докато тялото му не започна да откликва на спомените.

За известно време работи мълчаливо, заинтригуван от интервюто на Опра с един баща, който останал вкъщи, за да отглежда четиримата си близнаци, докато жена му ходела на работа — тема, която за секунди уби ерекцията му. Докато слушаше, се хвана, че размишлява дали четиризнаците са свързани също толкова силно, колкото близнаците, или връзката им е някак по-слаба, когато е разделена на по-голям брой братя и сестри.

Собствената му връзка с Адам беше толкова силна, че скъсването ѝ го бе парализирало за години. Дори сега някъде дълбоко в себе си чувстваше празнота и трябваше да полага големи усилия, за да защити тази уязвима точка.

Само Оливия отказваше да не закача спомените и чувството му за вина и колкото повече бъркаше в раната и не го оставяше на мира, толкова по-голяма възможност имаше да открие тази празнота дълбоко в него — нещо, което не бе позволявал да бъде видяно от друг досега.

Беше започнал да се съмнява дали може да съблазни Оливия, да я извади от равновесие, да се възползва от объркването ѝ, без да навреди на себе си. Слабостта му към нея го тревожеше, както и възможната реакция на аудиторията му. Консултантите нямаше да разглеждат под лупа само Оливия.

Мат обели картофите и ги сложи да се варят. Няколко минути по-късно Оливия загаси телевизора и дойде в кухнята с небрежна походка, каквато досега Мат не бе виждал у нея.

Мат се усмихна вътрешно. Още няколко дни под неговото влияние и Оливия щеше да започне да спи до обяд и да се разхожда из апартамента по пижама — за предпочитане онази с овчиците, която прикриваше всичко и го докарваше до ръба на лудостта.

Оливия седна на високото столче от другата страна на плота точно срещу него. Без да попита, той отвори бутилка шампанско и наля за двамата.

— Честит рожден ден, Оливия. Пожелавам ти следващите трийсет години да са още по-добри от първите.

Тя изсумтя, съвсем не изискано, но вдигна чаша, за да се чукне с него.

— За моята напреднала възраст. Дано да ме направи по-мъдра във всичко — погледна го в очите тя. — Дано да се поуча от грешките си... и да не ги повтарям.

— Мисля, че ще се задоволя само с „честит рожден ден“ — приближи чашата до устните си Мат и отпи голяма глътка. Оливия стори същото. — Имаш ли планове за остатъка от следобеда?

Ръката ѝ с чашата увисна във въздуха.

— Обмислям нещо съвсем необичайно — като да се размотавам и да си убивам времето.

— Защо не подремнеш? Имаш нужда от всичките си сили, за да хапнеш от ястието, което приготвям.

— Да подремна?

— Аха. А после една гореща вана.

— Мат, вече ти казах...

— Разполагай с банята както си искаш. Дори можеш да не се събличаш, ако настояваш — усмихна се той. — Разбира се, много по-отпускащо е, ако си гола, а и измиването е по-ефикасно.

Тя се засмя и очите ѝ придобиха оттенъка на пищно зелено кадифе. Той се присъедини към смеха ѝ, когато си представи как Оливия излиза от ваната, а от дрехите ѝ се стича сапунена вода. После настана неловко мълчание, когато си я представи как излиза от същата тази вана съвсем гола с малки капчици вода по тялото...

— Мат? Добре ли си?

— О, хмм... да. Разбира се — прокашля се той и доля шампанско в чашите им. — Просто си мислех за някои неща, които трябва да обсъдим отново с Бен. Искам да подготвя предаването си, преди да седнем да вечеряме.

— Добре.

— Защо не преспиш за около час, Ливи? Ще ти приготвя ваната около шест и половина, за да си хубава и отпочинала на вечерята по случай рождения ти ден.

Тя се изправи и се подпря с едната ръка на високото столче.

— Ще ми приготвиш ваната?

— Разбира се, скъпа моя — отвърна той на френски, както си въобразяваше, с най-доброто си произношение. — За мен ще бъде удоволствие.

Като продължи с представлението, той мушна дланта си под тази на Оливия, за да може да положи целувка върху вътрешната страна на китката ѝ.

— До шест и половина, малка моя — прошепна той, отново на френски.

Оливия разпознаваше бедата още щом я видеше. В случая може да беше предрешена като гореща вана, пълна с ароматни мехурчета, но въпреки това ѝ намирисваше на неприятности. Невероятно, но спа повече от отпуснатия ѝ един час и вероятно щеше да продължи, ако не бе се появил Мат.

Беше чукал на вратата ѝ, докато не бе станала неохотно да я отвори, а после с финес, който говореше за голям опит, я заведе до банята, където я очакваше обещаната ароматизирана вана.

И ето я, потопена в горещата вода с вдигната коса, да похапва пресни ягоди и да отпива от студеното шампанско. Никога досега не беше се чувствала толкова глезена и изпълнена с толкова много подозрения.

Оливия прокара пръсти през водата, лениво наблюдавайки как мехурчетата се плъзгаха по кожата ѝ. Те се разделяха и съединяваха около нея, а топлината я галеше и обгръщаше. Знаеше, че Мат е замислил нещо, несъмнено подклаждано от даренията, които тя получаваше, и скока в гласовете след сутрешното ѝ предаване, но бе трудно да не сваля гарда, когато я бе обзела такава прекрасна летаргия като тази в момента.

Сокът от една особено сочна ягода се стече в ъгълчето на устата ѝ и Оливия го облиза, наслаждавайки се на лепкавата сладост.

Тя прокара леко кесията по тялото си, надолу по единия крак и нагоре по корема, за да мине през втвърденото зърно, отдадена на мисли какво би било да сподели горещата вана с Мат. В безтегловност, с изтръпнало тяло, тя се предаде на топлината. Много бавно прекара кесията по гърдите си и почувства надигането на също толкова силен копнеж някъде дълбоко в нея.

Като затвори очи, Оливия потопи цялото си тяло под водата, сви крака и плъзна леко кесията между бедрата си. Подгизналият от водата плат докосна плътта ѝ и тя се отдаде на усещането, представяйки си Мат във ваната с нея..

На вратата се чу леко почукване.

— Как си, Ливи?

Оливия пусна кесията и седна във ваната.

— Добре.

Тя си представи реакцията на публиката, ако отвореше вратата на банята, протегнеше ръка и придърпаше Мат вътре, за да се отдаде на желанията си.

— Искаш ли още шампанско? Ще да ти сипя още, ако желаеш.

Прииска ѝ се да извика „Напълни я догоре“, при това със съзнанието, че молбата ѝ не се отнася до чашата. Да лежи във ваната гола, само на една врата разстояние от Мат, се отразяваше много странно на вътрешностите ѝ. И на ума ѝ. Това не беше добре.

— Хмм, не, благодаря. След малко излизам.

Водата се стичаше от нея, когато се изправи и се загърна с кърпата.

— Цялата съм гъбясала — оплака се гръмогласно тя. Когато той не отговори, Оливия дръпна тапата на ваната с пръстите на крака си и излезе от нея. Като отвори вратата на банята, тя надникна навън, за да се увери, че теренът е чист, и като видя, че в коридорът е пуст, притича на пръсти до спалнята.

Облече се бързо, но грижливо — вдигна отново косата си в гладък френски кок, сложи си очна линия и спирала и подчерта с руж високите си скули. После оцвети устните си с наситенорозово червило и нахлузи през глава черната рокля с набор на шията, очертаваща съблазнително извивките на тялото ѝ.

Тъкмо се протегна към чекмеджето с бельото, когато погледът ѝ попадна на нощното шкафче и преди изобщо да помисли, тя вече бе взела торбичката на „Виктория Сикрет“, за да се напъха в черните сатенени прашки. О-о!

Като пусна подгъва на роклята, Оливия застана пред огледалата и се завъртя, за да се огледа отзад. Външно нямаше никаква разлика. Отвън изглеждаше като спокойната и съсредоточена доктор Оливия Мур, но отвътре, под черните сатенени прашки се чувстваше секси, палава и съвсем друга личност — опасно съчетание, което едва ли щеше да работи в нейна полза.

Оливия се намръщи на трийсетгодишното си отражение. Кротостта и благоприличието щяха да я преведат през вечерта далеч

по-безопасно, отколкото необузданото и невъздържано поведение и ако тя знаеше кое е добро за нея, Мат никога нямаше да заподозре какво носеше под гънките на роклята.

Щом я зърна, очите на Мат грейнаха и той подсвири одобрително.

— Леле. Тази пяна във ваната прави чудеса.

Оливия се изчерви, като си помисли какви точно чудеса беше сътворила пяната.

— Много беше приятно, Мат. Никога не бих го направила сама.

Той изглеждаше изненадан от признанието, но после се усмихна, очевидно доволен.

— Ето, пийни си още шампанско, докато си взема душ и се преоблека. Попил съм малко повече от миризмата на вечерята, отколкото възнамерявах — погледна я дръзко и ѝ намигна многозначително той. — Не искам да се объркаш кое да сдъвчеш първо.

Оливия му отвърна също с усмивка и се опита да не се главозамайва от начина, по който я гледаше. „Кротост и благоприличие“, повтори си тя, когато галещият плат на роклята докосна голата ѝ кожа отзад. Устните ѝ потръпнаха при тази мисъл.

— Отивай. Трябва ли да разбърквам нещо, докато те няма?

— Не, но можеш да пуснеш музика, ако искаш. Веднага се връщам.

— Добре. Да знаеш, че умирам от глад и не съм сигурна докога ще издържа.

„Не беше ли това самата истина?“

— Разбрано. Няма да се върна преди таймерът да се изключи, а през това време ордъврите са на твое разположение.

Оливия отпи от шампанското и се разходи из стаята. Като махна на камерата, тя коленичи до уредбата и прегледа компакт дисковете, които Мат беше донесъл със себе си, учудена до каква степен вкусът му съвпаднаше с нейния.

Снопчетата от черни балони и транспарантът „Отвъд хълма“ все още привличаха погледа ѝ, но с малко повече усилия тя успя да съсредоточи вниманието си върху цветята. Мат беше преместил един от букетите в средата на кухненската маса, подредена за двама.

Останалата част от времето прекара, крачейки напред-назад в опити да пропъди представата как голият Мат сапунисва мускулестото си тяло в съседното помещение. Или изплаква пяната под силните струи на горещата вода. Или как прокарва кърпата по всеки сантиметър от страхотното си тяло. Олеле!

Оливия застана пред малкото огледало във фойейто и се загледа намръщено в отражението си.

— Добре. Хей, ти, повтаряй след мен — нареди си тя. — При никакви обстоятелства не докосвай готвача. Не се доближавай до него повече от необходимото. И каквото и да правиш, не прекалявай с алкохола.

Оливия взе чашата с вино и отпи още една голяма успокоителна глътка. Нервите вибрираха под кожата ѝ и единственото нещо, което спираше треперенето, беше приемането на вино — много временно облекчение, което налагаше често повтаряне, и което провали напълно плана ѝ да запази дистанция.

Досега беше поддържала максимално разстояние помежду им, като се има предвид теснотията, но на няколко пъти беше улавяла развеселеното изражение на Мат, за да заподозре, че той много добре знаеше колко усилия ѝ коства да спазва това положение. Още по-зле, започваше да ѝ става все по-трудно да помни защо точно беше толкова важно да запази дистанцията.

Вече бяха допили втората бутилка шампанско и наченали бургундското, което според Мат щеше да върви отлично с основното ястие. Като приглади ръба на роклята върху коленете си, Оливия седна с изправен гръб на високото столче и започна разговор:

— Това банички със спанак ли са?

Мат си взе едно триъгълниче от многолистното тесто и го лапна.

— Аха. Подарък за рождения ти ден от гръцкия деликатесен магазин до радиото. Всъщност много от рекаламодателите искат ефирно време точно на рождения ти ден.

— Не мога да кажа какъв е ефектът от остаряването пред такава голяма аудитория върху женското его.

— Мисли за себе си като за отлежало вино, Оливия. Ставаш попивка, с по-силен букет от аромати.

Странно как гласът му съвсем неочаквано можеше да придобие страстен секси тембър. Оливия вдигна чашата си, пресуши я на една

гълтка и почувства последвалата топлина да преминава като вълна през цялото ѝ тяло.

— И? — настоя тя.

— Какво и?

Опитваше се да разбере в какво се криеше чарът му, но задачата беше непосилна за ума ѝ.

— Никакви реплики? Никакви шеги за годините ми? Само „Ти си като отлежало вино“?

— Аз? Да се шегувам с възрастта ти? — усмихна се Мат. — Просто ми хрумна, че аналогията с виното е подходяща за случая. На двайсет и една години ти беше много сладка, Оливия, но и трийсетте ти отиват. — Погледът му се плъзна по нея, а тялото ѝ реагира все едно бе прокарал пръсти по него.

В търсене на спасителен изход, Оливия все бутилката от плота и си наля още една чаша.

Омагьосана, тя наблюдаваше как големите му сръчни ръце подреждат платото с медальон от патешки гърди. Пръстите му бяха издължени и фини и за миг тя си позволи да си припомни усещането от ласките им по кожата си, които я принуждаваха да открива непознати за нея територии. Тя отпи от виното, докато го гледаше как гарнира месото с картофи и бланширани бели аспержи.

— Мили боже! — възкликна тя. — Чувствам се като в петзвезден ресторант.

— Само най-доброто за рожденицата — намигна ѝ той и кимна към масата. — Ако донесеш виното и чашите, можем да започваме.

Оливия взе полупразната бутилка в едната си ръка и своята незнайно как празна чаша в другата. Чувстваше се чудесно и все комфортно от топлината, която я обгръщаше. Навършването на трийсет години изобщо не изглеждаше така травмиращо, както ѝ се бе сторило тази сутрин.

Тя разгъна салфетката, положи я в скута си и придърпа стола поблизо до масата. Когато погледна към нея, чашата ѝ вече беше пълна, а Мат ѝ подаваше кошница с хлебчета.

— Добър апетит — пожелай той на френски. Тъмните му очи я гледаха топло. Много топло.

Тъй като устата ѝ беше пресъхнала, Оливия отпи едва-едва от виното, за да може да преглътне, а когато той продължи да не сваля

поглед от нея, отпи още веднъж.

— Добър апетит и на теб — успя да изрече тя.

Оливия откъсна очи от него и съсредоточи вниманието си върху чинията. Ножът ѝ преминаваше с лекота през крехките патешки гърди и тя приближи към устата си вилицата с набучено парченце месо под погледа на Мат. Изящното съчетание от сос с порто и пушена патица завладя вкусовите ѝ рецептори и за миг тя забрави за Мат, отдадена на усещането.

— Мммм. — Със затворени очи Оливия преглътна идеалното съчетание от аромати, наслаждавайки се на вкуса, който остана в устата ѝ, след като преглътна хапката. — Боже, това беше много вкусно!

После отвори очи, за да го види как грейва от комплимента и не можа да не забележи как пламъкът на свещта добавя дълбочина и светлосенки към и без това поразителните форми и очертания на лицето му.

— Радвам се, че ти харесва. Винаги съм бил пристрастен към патешкото, въпреки че приготвянето му крие рискове.

— Този път със сигурност ти се е удало — отпи още една глътка от виното тя и продължи да го гледа неприкрито.

Очите му бяха с цвят на отлежало уиски, кехлибаренокафяви и бездънни. Оливия усети как коремът ѝ се сви — което нямаше нищо общо с храносмилането — и почувства как неясният пламък се разширява до степен, в която можеше да ги погълне и двамата.

За известно време се храниха в дружеско мълчание, ако не броеше токовите удари, които бушуваха в корема ѝ.

Мат вдигна чаша и отпи. Неговата чаша не се изпразваше толкова често, колкото нейната, и Оливия се запита дали неговият пламък е в синхрон с нейния.

— Какво стана с теб и Джо? — попита той.

— Джеймс.

— Какво?

— Казваше се... имах предвид, че се казва Джеймс.

Тя погледна с копнеж чашата си с вино и недокоснатата кана с леденостудена вода, без да може да избере.

— Добре. Та какво стана с Джеймс?

Оливия посегна към виното.

— От пет дни живеем заедно, Мат. Знам, че четеш вестниците. Със сигурност знаеш цялата долна история.

— Чета предимно новините, не клюкарските колонки. Защо ти не ми разкажеш какво стана?

Тя отпи от виното и дояде картофите си, преди да избърше угълчетата на устните си със салфетката.

— Не беше нищо особено. Само обичайната неприятна среща с изневярата.

Наблюдаваше го как я гледа и с изненада не откри и капчица самодоволство по лицето му, нито подигравка в очите му.

— Значи всичко вървеше много добре и изведнъж, бум, той започва да спи с друга?

Интересно, но никой досега не ѝ беше задавал точно този въпрос. Дори тя беше избягвала да се вглежда твърде отблизо в онова, което беше преди неизбежното узнаване за изневярата. Добрият, стар, сигурен, обикновен Джеймс, избран единствено поради факта, че представляваше пълна противоположност на баща ѝ и на Мат, бе излъгал очакванията ѝ.

— Не, аз просто не му обръщах внимание. — Защото беше твърде заета да се затрупва с работа и да не мисли, че предполагаемата безопасна и солидна връзка се оказа еднообразна и отегчителна. — Аз съм терапевт. Помагам на другите да намерят отговорите, но аз самата явно не съм в състояние да сторя същото за себе си.

Тя отпи пак от виното и си каза, че топлотата в очите на Мат е предизвикана до голяма степен от виното. Въпреки всичко, тя чувстваше някаква тръпка помежду им.

— Оказва се, че някак си аз не съм достатъчна на мъжете в живота ми.

— Ах, Ливи. Ти си повече от достатъчна за всеки мъж. Просто имаш нещастieto да привличаш към себе си егоистични глупаци, които не те оставят на мира дори когато знаят, че трябва.

— Хмм. — Изведнъж някаква летаргия обзе крайниците ѝ и тя като че ли не можеше да откъсне поглед от лицето му. То беше хубаво лице — добро, открито и силно. И в момента напълно съсредоточено в нея. — Майка ми не е достатъчна на баща ми от почти трийсет години, което ме навежда на мисълта, че може да е наследствено.

Тя примигна и погледна към чашата си, вбесена от истините, които се изплъзнаха от устата ѝ. Освен това не можеше да проумее как чашата ѝ се бе оказала отново празна. Посегна към бутилката, решена да поддържа приятната мъгла, която уютно ги обгръщаше, но Мат сложи ръка върху нейните.

— Не мога да повярвам, че го казвам, Оливия, но може би трябва да я караш по-полека с виното.

Тя пламна при докосването му.

— Мислиш, че прекалих с пиенето?

— Знам, че изпи повече, отколкото си свикнала.

— Никога не съм имала по-голям контрол над себе си — заяви тя. Опита се да му намигне, но лицевите ѝ мускули като че ли вече не работеха независимо. — Трябва да си помислиш дали да не започнеш да се занимаваш с терапия. Приятно е да се говори с теб.

— Сега вече съм сигурен, че си прекарила с алкохола. — Усмивката му накара сърцето ѝ да изпълни задно салто. Чувстваше крайниците си твърде тежки за тялото си, ушите ѝ бучаха, явно кръвта препускаше през мозъка ѝ.

— С изключение на приятеля на Джо-Бет. Голяма каша забърка.

— Така ли? — Мат не изглеждаше разстроен от критиката. Всъщност гласът му беше топъл и приятен като милувка. Оливия взе празната си чаша и започна да си играе с нея, докато се оглеждаше за нещо за пиене. Погледна с разочарование малкото останало вино в бутилката.

— Искаш ли го? — присви очи тя, опитвайки се да изключи от ползрението си втория Мат, който се люшкаше пред очите ѝ, докато бученето в ушите ѝ се засилваше.

Когато вдигна салфетката, за да си избърше устните, тя някак си се оказа отстрани на носа ѝ и Оливия се загледа объркано в нея, а салфетката се изплъзна от пръстите ѝ и затанцува към пода.

— Опа. — Изключено беше този кикот да идва от нея, защото тя мразеше жени, които се кикотят. Като наблюдаваше внимателно на всяка дума в опит да запази някакво подобие на достойнство, тя каза: — Ще ме извиниш ли за малко? Май изпуснах нещо?

После костите ѝ омекнаха и без предупреждение, тя се хлъзна надолу по стола и се свлече в краката на Мат.

Мат я изгледа как изчезва под масата и за минута-две остана да седи и да дъвче, като предполагаше, че тя ще се появи щом намери салфетката. Когато преглътна и последната си хапка картофи, му хрумна, че може да се е наранила я да не е в състояние да стане.

Тъй като така и така седеше с гръб към камерата, той бутна стола си назад и се мушна под масата, извън обхвата на камерата, за да открие Оливия седнала под масата със салфетка в скута.

— Добре ли си?

— Абсолютно — помаха му със салфетката тя, но не направи опит да стане.

— Оливия?

— Тъм-хмм?

— Седим на пода под масата.

Тя кимна важно с ококорени очи.

— Нали осъзнаваш, че това не е обичайното поведение след вечеря?

— Няма н'що. Не се чувствам необичайно. — Усмивката ѝ го парна право в сърцето.

Докато успее да анализира изненадващото усещане, тя вече бе на четири крака и пропълзя, за да седне до него. Седна толкова близо, че той почувства учестеното ѝ дишане и в замъглените ѝ от виното зелени очи прочете намерението ѝ още преди тя да поднесе устни към неговите.

Тя го целуна и цялото му тяло се стегна. Без да мисли, той се пресегна и я привлече.

Преметнала ръце през врата му, Оливия пропълзя в скута му и притисна гърдите си към неговите.

— Боже, Ливи.

Тя хвана ръката му и я насочи под роклята си, където Мат откри колко малко го делеше от мястото, където изгаряше от желание да бъде.

— Кажи ми, че не носиш прашките — простена той.

— Съжалявам — прошепна в ухото му тя, макар да бе ясно, че не го мисли. — Нямах намерение да научаващ.

Той прокара ръце по гладките ѝ заоблени задни части, надолу по копчинените бедра и отново нагоре до триъгълника между краката ѝ. Започна да гали с палеца си сатененото триъгълниче, докато Оливия не простена и лентата не се овлажни.

Възбуден и готов, Мат застана на колене, за да я притисне още по-близо до тялото си и удари главата си в масата, което вля разум в замъгления му от страст мозък.

— Оливия... — Със залепени до нейните устни гласът му прозвуча глухо и трябваше да отвори по-широко уста, за да опита отново.

Точно в този момент тя пъкна езика си и затърси неговия.

— Това не е добра идея. — Сигурно бе ударил главата си по-силно, отколкото мислеше, защото май неговият глас изричаше тези отрезвяващи думи.

Оливия не си направи труда да му отговори, но невербалният ѝ отговор не можеше да бъде по-ясен. Палецът ѝ проследи извивката на ухото му, докато езикът ѝ не намери и не се съедини с неговия. Гърдите ѝ бяха надвесени над него, втвърдените им зърна интимно се притискаха към тялото му, докато Мат вече не можеше да мисли за нищо друго, освен да я повали по гръб и да проникне в нея. Под масата. В средата на кухнята. С цялата публика по интернет, която се чудеше къде, по дяволите, бяха изчезнали.

Мат прекъсна целувката. Обгърна лицето ѝ с длани и го повдигна към себе си. Това беше всичко, към което се бе стремил през тази седмица: Оливия — замаяна, объркана и луда по него. Защо тогава изпитваше такава неохота да се възползва от възможността?

Той се вгледа в доверчивите зелени очи и простена вътрешно:

— Оливия, трябва да престанем веднага!

— Но аз те желая — промълви тя, а думите ѝ прозвучаха някак си по-скоро тъжно, отколкото изненадано. — Винаги съм те желала.

Мат видя как очите ѝ загубиха фокуса си и главата ѝ се наклони настрана. После тя се прозя, сгуши глава в гърдите му като коте, търсещо сигурност и се отпусна напълно в ръцете му.

Част от енергията му също изчезна. Ударите на сърцето му се забавиха, разгорещеността се охлади, а пулсирането в слабините му премина в тъпа болка. Мат я погали по косата и положи целувка върху копирената повърхност. Тя се сгуши още по-близо до него и той я подхвана отдолу.

После направи единственото нещо, което му хрумна в момента — измъкна я изпод масата и ѝ я плесна нежно по двете бузи, докато изричаше: „Оливия, добре ли си?“, по-скоро към зрителите от интернет. После я метна през рамо като чувал с картофи и я понесе към спалнята ѝ, където успя да я разбуди дотолкова, че да я накара да изпие два тиленола с малко вода, преди да я сложи да си легне.

Джо-Бет се спря до масата на Доуг. Бръкна в джоба на престилката си и попита:

— Какво да бъде? Имам „Зантак“, „Пепсид Ей Си“ или обикновеното — хвърли на масата опаковка „Алка-Зелцер“ тя.

— Мога ли да ги взема всичките?

— Не виждам защо не? Опита всичко останало от менюто.

Доуг сложи длан пред устата си и се оригна дискретно.

— Така е, скъпа. Трябва да призная, че съм се издул като тъпан.

— Доуг Ролинс, още преди два часа беше готов да се пръснеш. Не бях виждала някой да опустошава толкова храна за една вечер.

— До това довежда отчаянието човек. Слава богу, че смяната ти свърши. Не мисля, че бих издържал на тази маса и минута повече.

— Е, Ина ще се почуди какво става, но се съмнявам, че ще се оплаче от такава голяма сметка. Опаковала съм ти остатъците за вкъщи — усмихна се злорадо тя и тръсна в ръцете му книжната торба. — В случай, че огладнееш посред нощ.

Доуг изпъшка:

— Сега е посред нощ, а дори и да не беше, не мисля, че някога пак ще погледна храна.

Двамата излязоха заедно на празния паркинг и Джо-Бет се огледа притеснено. Колата ѝ беше под уличната лампа, където я паркираше винаги, когато беше вечерна смяна, а раздрънканият пикап на готвача беше паркиран на няколко места през нейното, обаче нямаше и следа от яркочервения джип на Доуг.

Тя го погледна с подозрение.

— Не ми приличаш на човек, на когото са му откраднали возилото? Какво става?

— Един приятел ме докара.

— Ами?

— Не се ядосвай сега, Джо-Бет. Знаех, че няма да си тръгна от закусвалнята без теб и не виждах защо трябва да разкарвам колата дотук.

— Много си самоуверен, Доуг. Ако си мислиш, че можеш си върнеш благоразположението ми с ядене, то тогава си сбъркал жестоко.

— Само се надявам да ми дадеш възможност да поговорим, Джо-Бет. Прекарах повече от шест часа в ядене. Не смяташ ли, че съм си заслужил правото да бъда изслушан?

Джо-Бет извади ключовете на дванайсетгодишния си кадилак.

— Хубаво. Ще те закарам и през това време кажи каквото имаш да казваш. Но не си въобразявай нищо повече.

— Не ставай смешна, жено. Шест часа само съм ял, така че дори не мога да си помисля за нещо друго.

Той поддържа вратата откъм шофьорското място, докато тя се качваше, както винаги правеше, и Джо-Бет се мушна покрай него. Отвън изглеждаше съвсем спокойна, но отвътре се бе размекнала. Човекът беше опустошил един хладилник храна само за да бъде близо до нея. Според представите ѝ едва ли имаше нещо по-романтично от това.

Кадилакът запали при втория опит и Джо-Бет форсира газта, преди да включи на скорост.

— Да не забравиш да закараш колата при Джо за ремонт. Той ми каза, че може да ти оправи стартера.

— Няма да забравя, Доуг.

Тя излезе от паркинга на „Магнолия“, зави наляво и се вля в трафика. Дори в този час на нощта жителите на Атланта бяха на крак. Тя пусна радиото на станцията на Ти Ел Кей и гласът на Мат Рансъм изведнъж изпълни колата. Намръщи се, когато Доуг не реагира, после загаси радиото. Последното нещо, което ѝ се слушаше сега, бяха глупостите на Рансъм.

Тя забарабани с пръсти по волана.

— Е, какво толкова искаш да ми кажеш, Доуг? Късно е и искам да си легна.

— Помислих си, че е време да поговорим за женитбата.

Сърцето на Джо-Бет подскочи в гърдите. Не беше ли чакала толкова време точно този разговор? Тя прибра косата си зад ушите и облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Нали знаеш, идеята за това и така нататък.

Джо-Бет издиша задържания дъх и почувства как раменете ѝ се прегърбват. Това не ѝ приличаше на начало на предложение за женитба.

— Никога не съм говорил много за брака си със Сузи. Дори не ми се мисли за него. Искam обаче да разбереш защо се чувствам по този начин.

Доуг не откъсваше очи от пътя пред тях. Когато тя погледна към него, видя само издадения профил на носа му и стиснатите му устни.

— Тъкмо бях завършил колежа, когато се ожених. Вече си бях създал име в университета в Джорджия и виждах живота си свързан единствено с футбола и бях сигурен, че ще натрупам повече милиони, отколкото бих могъл да преброя. С жената, която ме обичаше до рамото ми.

Джо-Бет долови мъката в гласа му и се запита от какво го болеше повече, от загубата на жената или на кариерата.

— В началото беше супер. Знаеш, че ме приеха в отбора на „Орлите“ тук, в Атланта. Вдигнахме голяма сватба. Оженихме се в църквата. Сузи намери къща и я обзаведе, посрещяхме много гости, пътуваше с мен. Харесваше ѝ да бъде съпруга на професионален футболист.

— И това те притесняваше?

— Не, разбира се. И на мен ми харесваше. Но разбираш ли, мислех си, че ме обича заради самия мен, че спортната ми кариера е само приятно допълнение.

Джо-Бет мълчеше и гледаше в пътя, но вниманието ѝ бе изцяло съсредоточено върху Доуг.

— После ми смазаха коляното по време на онзи мач в Маями. Знаех, че всичко е свършило още преди да ме изнесат на носилка от терена. — Той поклати глава при спомена. — Професионалната ми кариера продължи година и една седмица — сигурно е една от най-

кратките в историята на Националната футболна лига. А бракът ми не издържа и два месеца след това.

— Тя не можа да свикне с промяната в кариерата ти?

— Да свикне? — В гласът му прозвуча отвращение. — Тя никога не се опита да свикне. Беше се омъжила за професионален спортист, а аз вече не бях такъв. Остана с мен само за да се увери в становището на лекарите, че не мога повече да играя, после се лепна на друг играч.

Джо-Бет протегна ръка, за да стисне неговата. Искаше ѝ се да го привлече към гърдите си и да го гали по бедната глава, докато не му стане по-добре, но успя да се въздържа.

— Тогава се заклех, че никога няма да повтора грешката си. Казвал съм ти неведнъж, че те обичам, Джо-Бет. Казвал съм ти го повече пъти, отколкото на която и да е друга жена. Не може да не знаеш, че е вярно.

— Да, казвал си ми го. Не те обвинявам в лъжа. Само че вече не ми е достатъчно.

Тя отби пред къщата на Доуг и изключи колата от скорост, като остави двигателят да работи в утринния сумрак. Беше си мислила, че ще прекара остатъка от живота си в тази къща с Доуг, където щяха да отглеждат заедно децата си. Пребори се с напирещите сълзи и си пое дъх на пресекулки.

Когато той понечи да обхване с две ръце лицето ѝ, тя наклони глава и се отърка в задебелялата му длан, наслаждавайки се на нежната ѝ сила. Всичко у него ѝ липсваше — тихото му постоянство, пламенното му покровителство, начинът, по който тялото му допълваше нейното. Той изваждаше наяве най-доброто у нея, но тя повече не можеше да се задоволява с огризки.

— И аз те обичам, Доуг. Само че вече не мога да си губя времето и усилията, за да те убеждавам, че си струва да се ожениш за мен. Щом не можеш да видиш разликата между мен и Сузи, си е за твоя сметка.

Тя се отскубна от ръцете му и се обърна напред към предното стъкло, защото не можеше да понесе нито миг повече начина, по който я гледаха сините му очи.

Той протегна ръка, за да обърне лицето ѝ към себе си, и тя с мъка му се противопостави.

— Добре, тогава. Хайде да започнем отначало — каза той. — Да те взема след работа утре следобед? Може да поиграем на билиард и

после да хапнем пица при „Марио“ като на първата ни среща. Моля те само за още малко време.

Джо-Бет се обърна към него, като се насили да го погледне право в очите и извика цялото си самообладание, за да не се огъне пред бушуващите чувства, които прочете в тях. Тя събра всичките си сили, за да бъде твърда и да прогони и най-малката сянка на съжаление.

— Утре съм заета, Доуг. Имам среща с друг и мисля, че е най-добре да се сбогуваме още сега.

Видя как емоциите завладяха лицето му — изненада, последвана от гняв и накрая, почти комичен израз на неверие.

— Ще излизаш с друг?

— Да.

— С друг мъж? Ще излизаш с друг мъж?!

— Да. Мисля, че вече ти казах.

— Е, това вече бие всякакви рекорди. — Той отдръпна ръката си и я прекара през късо подстриганата си руса коса. — Аз ти разкривам душата си, за да те накарам да разбереш защо постъпвам така, а ти ще излизаш с друг мъж! — присви очи той. — Отмъщаваш си заради Емили, нали?

— Не, не си отмъщавам. Просто имам среща. Точка. Щом няма да сме вече заедно, трябва да си намерим подходящи партньори, които искат същото като нас.

— Как не! — Той се измъкна навън, като се наведе през отворения прозорец, след като бе затръшнал вратата. — Значи всичко е решено. Ти тръгваш по твоя път, аз по моя.

Звучеше логично и правилно. Защо тогава се чувстваше толкова кофти? И защо изражението на Доуг я караше да скочи от колата и да обвие ръце около едрото му тяло?

Той остана така почти цяла вечност и пак не беше достатъчно. После удари с юмрук върху капака на колата и се усмихна безрадостно:

— Тогава най-добре се прибирай, Джо-Бет. Защото ако останеш тук и минута повече, ще те занеса насила в къщата и после не отговарям за себе си. Знаеш го, нали?

Тя затвори очи и се опита за потуши чувствата, които думите му предизвикаха у нея. Не би могла да измисли нищо, което да желае повече от това, да почувства големите му ръце по тялото си по онзи

учудващо нежен негов начин. Жадуваше да усети онова съвършенство, когато той беше в дълбоко в нея и я караше да се чувства така цяла. Копнееше да се предаде и да почувства всичко това още веднъж. Знаеше обаче, че ако му позволише да я докосне дори с пръст, никога нямаше да намери сили да си тръгне.

Джо-Бет включи на първа, примигна, за да преглътне напиралите сълзи, и прошепна:

— Грижи се за себе си, Доуг. Чуваш ли?

После натисна газта и напусна живота на Доуг Ролинс.

— Не! — за стотен път каза Мат. — Просто празнуването дойде малко в повече на Оливия. Сигурен съм, че до сутринта ще се оправи.

Учудващо колко много се вълнуваха слушателите за Оливия. На практика почти всички, които се обаждаха, се интересуваха от здравето ѝ или се мъчеха да изкопчат повече интимни подробности. Всички бяха чули или видели по интернет как строгата доктор Мур „му отпуска края“ на кръглата си годишнина. Но докато достойнството ѝ бе пострадало леко, репутацията ѝ беше все така ненакърнена. И вината беше единствено негова.

Само той беше станал свидетел на решимостта, с която тя се качи в скута му, и на твърде успешните ѝ опити да го възбуди. И тогава, когато имаше възможността да обърне камерата към нея и да я смачка веднъж завинаги, какво направи? Прикри я. Престори се, че ѝ е лошо и я занесе в леглото, като при това почти веднага беше излязъл оттам, за да предотврати слуховете. Какво, по дяволите, му ставаше?

В продължение на четири дълги часа си разменяше остроумни реплики със слушателите, докато пропъждаше картината на Оливия в черни сатенени прашки. Най-после дойде краят на предаването и той можа да предаде щафетата на Бен.

Все още със слушалките, той започна си прибира нещата.

— Страхотно шоу, Мат — каза Бен. — Още не съм имал възможността да измъкна нищо във връзка с проучването нито от Ти Джей, нито от консултанта, но съм убеден, че това предаване отново ще ни издигне на върха.

— Благодаря, Бен. Всички тази вечер бяха определено доста разгорещени.

— Да — прокашля се Бен. — Като говорим за разгорещеност, наистина ли доктор О е добре?

— Сигурен съм, че на сутринта ще си бъде пак старата заядлива Оливия — понечи да си свали слушалките Мат.

— Но никой не я е зървал, откакто ти... от девет и половина. Няма ли да провериш как е?

Всъщност Мат планираше да направи точно това, въпреки че се съмняваше Оливия да иска някой да узнае за състоянието ѝ.

— Никой ли не ти е казал, че си твърде млад, за да се безпокоиш постоянно?

— Мисля, че един-двама са ми го споменавали. — Гласът на Бен придоби заговорнически тон. — Искаш ли да наглася камерата така, че да влезеш в стаята ѝ без никой да види?

— И как ще го направиш? — поинтересува се Мат.

— Дистанционното на камерата е тук, в контролната зала. Кранкоуър я наглежда през повечето време, а от продуцентите се иска да ви държат под око, докато траят смените им. При вас е само кабелът за тока.

Хмм. Кабелът. Старото включ-изключ. Мат поглади брадата си и се замисли за възможностите.

— Благодаря за офертата, човече, но съм сигурен, че Оливия е добре. Ще разпусна малко, а после вероятно ще си легна.

Мат погледна с най-невинното си изражение към камерата, докато си сваляше слушалките. После, за да откаже мераклиите да го наблюдават, се помота още малко.

Духна свещите, които продължаваха да горят на масата и се засуети в кухнята достатъчно дълго, че да отегчи до смърт всички, които го гледаха. После се опъна на канапето и чете в продължение на трийсетина минути, като от това едва не заспа.

В три през нощта, когато реши, че всички, които го наблюдават, ще са със замъглени от съня очи, за да забележат, Мат се запъти към уредбата, пристъпи напред и извади кабела от контакта.

За прикритие се препъна леко и се погрижи да не поглежда през рамо, за да провери дали мониторът е изгаснал. Беше важно да може по-късно да се закълне, че не е разбрал, макар да избягваше да си задава въпроса защо се чувства задължен да запази репутацията на Оливия.

Без да бъде наблюдаван за първи път от пет дни насам, Мат се запъти целеустремено към стаята на Оливия. Щом затвори вратата зад себе си, той се приближи до леглото, за да я погледне отблизо и веднага съжали.

Оливия лежеше на една страна, а роклята се бе усукала около кръста ѝ. Погледът му проследи изкусителната извивка от финия глезен, по елегантно очертания мускул на прасеца, през изваяното бедро до гладката бяла издатина на приятно закръгленото ѝ дупе.

Едната ѝ гола ръка беше мушната под възглавницата, докато другата висеше отпуснато през талията. Гърдите ѝ напираха изпод прилепналия черен плат на горната част на роклята, като я изпълваха докрай.

Оливия простена в съня си и се обърна по гръб, като разпери ръце и отвори широко очи. Мат затаи дъх и клекна до ръба на леглото.

Дори сънени, зелените очи на Оливия го гледаха по начин, който накара пулса му да се ускори с няколко удара. Когато седна до нея, завладялото ги объркване отстъпи на тревогата.

— Какво правиш тук?

— Искях да се уверя, че си добре.

— Мили боже, Мат... — Тя се подпря на лакти и погледна към вратата.

— Няма нищо — протегна ръка той, за да дръпне роклята ѝ надолу. — Камерата претърпя загадъчен инцидент. Никой не ме е видял, че влизам тук. И никой няма да ме види да излизам.

Тя се отпусна и Мат почти чу как мозъкът ѝ се опитва да заработи отново.

Собственият му мозък и всичките му сетива бяха отворени единствено за Оливия. Тя беше магнитът, който го привличаше безотказно и докато се вглеждаше в зелените дълбини на очите ѝ, осъзна, че няма начин да напусне тази стая, без да я накара да осъзнае една проста истина.

— Не знам какво има, но наистина изглеждаш... — опита се да намери точната дума и не успя — ... като част от мен. Знам, че и ти изпитваш същото.

Оливия замръзна.

— Искам да те любя. Тук и сега. — Той протегна ръка, за да погали ъгълчето на устата ѝ с палец. — Уморих се да съм толкова близо до теб и да не те имам.

Мат се наведе и докосна с устни нейните.

— Мисля, че и ти искаш да се любим по същата причина. Не защото си прекалила с пиенето и не можеш да се въздържиш, нито

защото си на трийсет, а защото го искаш.

Тя го гледаше мълчаливо.

— Топката е в теб, Ливи. Желая те, но какво ще се случи, зависи само от теб.

Оливия прогони и последните паяжини на съня и виното и се втренчи в оценяващите кафяви очи на Мат. Умът ѝ се бе прояснил достатъчно, за да разбере онова, което ѝ каза и сега чувстваше как кръвта ѝ кипва. Не защото той самоуверено твърдеше, че го желае — за нещастие той беше съвсем прав, — а защото се опитваше да я накара да го признае.

Седна и доближи лицето си на едно ниво с неговото.

— Принуждаваш ме да решавам?

Тя постави ръце на раменете му.

— Какво ти става? Да не би да си забравил как да напиеш една жена и да се възползваш от нея? Цял живот съм се държала отговорно. Винаги съм постъпвала както трябва, обмислено и разумно. А сега, след трийсет години придържане към правилата, ще ми откажеш единствената идеална възможност да се оправдая с алкохола и да се отдам на... на... сляпата страст? — Тя го разтърси. — Как смееш?

Мат се разсмя.

— Да не ми казваш, че предпочиташ натискането под кухненската маса пред шанса да получиш вниманието, което заслужаваш?

Оливия скочи от леглото, обърна му гръб и започна да кръстосва тясната стая.

— Невъзможен си!

Тя продължи да я кръстосва гневно. Беше мечтала за този мъж през по-голямата част от съзнателния си живот. От пет дни не спираше да си фантазира точно за тази възможност и какво ѝ казва той? „Уморих се да чакам, хайде да скокнем в сеното!“

Дори не ѝ даде време за терзания дали реалността можеше да се сравни със спомените, които пазеше. Или пък как, за бога, щеше да намери сили да се лиши от нещото, което желаше най-много.

Той стоеше в средата на стаята до леглото.

— Ела тук, госпожице „Не се шегувай с мен“.

Тя се обърна кръгом и измарширува до него.

— Времето ти изтича — напомни ѝ Мат.

Под разгневения ѝ поглед той съблече ризата си през глава и я хвърли на земята.

— О!

Погледът ѝ се спря на широките му рамене, добре развития му гръден кош и ивицата черни косми, спускащи се надолу. Докато го гледаше как си разкопчава колана, тя осъзна, че гневът вече не е причина за ускореното биене на пулса ѝ.

— Какво е решението ти, Оливия? — усмихна се лениво и сладно той, от което коленете ѝ се подкосиха. — Още ли искаш да ми откъснеш главата?

Боже, като че ли някога го беше искала! Освен това искаше да му направи още сума ти неща. Тя се приближи.

— Слушателките ми се чудят боксерки ли предпочиташ или слипове.

— Добре тогава — наведе глава той и свали ръце от колана на панталоните си. — Да проведем едно малко проучване.

Оливия Мур направи нещо, което никога преди не беше правила през живота си. Уморена от мислене, уморена винаги да постъпва правилно, уморена да се лишава от най-желаното нещо — тя мислено протегна ръка някъде в мозъка си и изключи проклетото нещо.

После протегна ръка към копчето на панталона му.

Мат и Оливия лежаха в поза лъжичка, голите им тела притиснати едно в друго, а дишането и сърдечният им ритъм — в странен синхрон. С гърба ѝ, прикlescен към предната част на тялото му, а темето ѝ пхнато под брадичката му, Мат можеше да усети как гръдният ѝ кош се повдига и спуска, тъй като тя се бе прилепила плътно към него.

Той погали с пръсти топлата копринена кожа на гърдите ѝ и вдиша мириса на мускус, който беше попил в кожата ѝ.

Оливия простена и се притисна още по-плътно към него, а Мат целуна сънено вдлъбнатинката на рамото ѝ.

Трябваше Оливия да навърши трийсет и да изпие впечатляващо количество алкохол, за да даде воля на страстта, скрита под хладната ѝ външност, но веднъж разкрепостена, нямаше втора като нея.

Мат прокара върховете на пръстите си по голото ѝ рамо и надолу по бедрото.

Беше се опитала да удави във вино химията помежду им, после се бе опитала да използва виното, за да ѝ даде път, и накрая се бе оказала под кухненската маса.

Мат се усмихна леко при мисълта за раздразнението в очите ѝ, когато я бе принудил да признае, че го желае. Но веднъж щом задръжките ѝ бяха паднали, двамата се любиха с часове, а телата им се бяха свързали отново като части на едно не съвсем забравено цяло. Дори сега двамата си пасваха, идеално, две лъжички, прибрани грижливо в чекмеджето. Удивително, колко естествено му се струваше да се събуди с Оливия в прегръдките си.

Мат ококори очи от една чужда и обезпокоителна мисъл. Секунда по-късно се чу пронизителното звънене на мобилен телефон до леглото.

Все още погълнат от мисли по Оливия, той го вдигна.

— Ало.

— Мат? — шокираният шепот на Даян Лоуи има въздействието на студен душ. — Защо ти отговаряш на мобилния телефон на Оливия?

Тя добре ли е? Какво стана с камерата?

— Чакай, чакай. — Мат седна в леглото, опитвайки се да си събере мислите. — Не затваряй. Ей сега пак ще ти се обадя.

Той покри слушалката с длан и използва другата да разтърси Оливия за рамото. Тя се прозя и се претърколи по гръб със плътно стиснати клепачи.

Мат освободи слушалката и приближи телефона до ухото си.

— В момента Оливия е малко неразположена. Сигурен съм, че след малко ще се оправи.

— Тя не разполага дори с малко време, Мат. След петнайсет минути е в ефир. Дай ми я да говоря с нея.

Мамка му! Мат погледна към Оливия. Русата ѝ коса беше разпиляна върху възглавницата, а тялото ѝ бе заело мястото, което току-що бе освободил. Прииска му се да целуне лявата ѝ гърда и после да си проправи път с целувки към бенката с форма на сърце от вътрешната страна на дясното ѝ бедро.

Вместо това той протегна ръка и я разтърси малко по-силно. Голото ѝ тяло направи няколко разкошни движения, но очите ѝ останаха затворени.

— Много съм изморена — измънка Оливия. — Спи ми се.

— Тя, ааа, не може да ти се обади точно сега, Ди.

— Какво си ѝ направил, Мат. Тя добре ли е?

— Ще се оправи. Защо просто не...

— О, ти защо просто не... — изсъска Даян. — Този път няма да ти се размине!

— Няма от какво да ми се разминава. Казах ти, че тя е малко...

— Хубаво.

Паниката в гласа на Даян беше явна, но не мислеше, че на Оливия щеше ѝ хареса, ако опишеше точно в какво състояние се намира в момента.

— В такъв случай, давам ти Чарлс. Той е до мен и се кикоти в ухото ми.

Мат въздъхна. Погледна към спящата до него жена, усмихваща се доволно в съня си — което беше негова заслуга.

— Да, Чарлс. Какъв е проблемът?

— Проблем? Няма проблем.

Радостният тон на Чарлс го отрезви и го накара да се замисли за вероятните последици от ситуацията много по-силно, отколкото паниката на Даян.

Мат за малко да се изсмее. Намираше се точно в това положение, към което се беше стремил през по-голямата част от седмицата, а сега мислеше единствено как да предпази Оливия... и да задържи усмивката на устните ѝ. Чувахе лукавия глас на Кранкоуър от другия край на линията и знаеше, че не може да я хвърли на вълците.

— Защо не включиш отново камерата, Мат, а после събуди жената в леглото до теб — изкиска се той. — Не трябваше да се съмнявам, че имаш скрит коз.

Мат притисна телефона между рамото и ухото си и се опита да вдигне Оливия, но тя се претърколи на една страна и се сви с прибрани до тялото колене. Погледът му се плъзна по изящната извивка на врата и голия ѝ гръб.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Кранкоуър. Нямам никакви козове. Просто малко повече алкохол и може би леко — от това щеше да го заболи — хранително отравяне.

Мат заобиколи леглото и клекна, за да погледне лицето на Оливия отблизо. Спеше здравия сън на бебе и изглеждаше толкова спокойна и умиротворена, че сърце не му даде да я измъкне от леглото.

— Значи тя има намерение да си проведе шоуто или греша?

— Не съм сигурен, Чарлс. — Мат вдигна роклята ѝ от пода и я метна на леглото. — Ще отида в стаята ѝ и ще видя какво е решила. Изчакай така, става ли?

Чувствайки се леко глупаво, той отиде до вратата и я затръшна. Като простена, Оливия се претърколи на другата страна и се зави презглава. Той направи няколко шумни крачки за по-голям ефект, после отново се опита лекичко да събуди Оливия.

— Хайде, Лив — прошепна той. — Можеш да го направиш. Ставай, за да си направиш предаването.

Изпод завивките се чу едно приглушено:

— Не мога. — Тя се сви на кълбо и простена: — Толкова съм изморена.

Мат седна отстрани на леглото до купчината завивки.

— Чарлс? Тя не се чувства добре. — Той прокара пръсти през косата си. — Затова, ааа, решихме днес да си разменим предаванията.

— Какво?!

— Да. Решихме, че е добър трик, нали разбираш, да дадем на слушателите възможност да погледнат на нещата и от друг ъгъл.

— Ще водиш „Лив на живо“?

— Ами да. Просто днес се успах, нищо повече. Не съм свикнал да ставам толкова рано.

— Шегуваш се, нали?

— Какво, да не би да се съмняваш, че мога да забавлявам няколко жени? — Направи се на обиден Мат.

Чарлс се засмя гръмогласно. Мат почти го виждаше как потрива ръце от задоволство при мисълта за високия рейтинг. Естествено, въпросът беше чий щеше да бъде той.

— О, не, Мат. Ако някой може да направи щастливи група жени, то това си ти. Само ми направи една услуга, обещавах ли?

— Разбира се, Чарлс.

— Да не забравиш да включиш отново камерата. Не искам да пропусна нито секунда.

— Добро утро на всички. Добре дошли в „Лив на живо“ или може би трябва да го нарека „Мат на живо“. Всъщност тази сутрин съм по-скоро полужив. Ще се наложи да ме изтърпите. С добрата докторка решихме днес да си разменим предаванията. Можете да я чуете довечера в „Мъжки разговор“.

Мат пусна сигнала на предаването, усили го, докато си събираше мислите, после намали музиката.

— Тази роля е нова за мен, но съм тук и съм готов — прокашля се той — да обсъдя с вас проблемите ви.

Той погледна към монитора, за да провери списъка от слушателки, очакващи включване, но там нямаше нито едно име.

— Добре. Никакво жалване засега — забарабани с пръсти по масата той, но нищо не се случи. Нито едно име. Нито мигване на екрана. Не знаеше дали мълчанието бе дело на Даян, или просто нито една жена не искаше да говори с него.

— Хубаво. Добре. — Е, аз нямам квалификацията на докторката, но разполагам с нещо по-добро. — Той замълча, докато се опитваше да измисли какво имаше, което Оливия да няма. Можда да се сети единствено за пениса.

— Аз съм мъж. Мога да ви кажа какво всъщност си мислят мъжете — отново замълча многозначително той. — Тук съм, за да отговоря на вашите въпроси. Откровено. Изчерпателно. Мога да ви кажа всичко, което искате да знаете за вашия мъж и за това, какво се върти в главата му. Можете да започнете да се обаждате сега.

Мат пусна рекламите и отиде да си сипе така необходимото му кафе. Когато се върна на мястото си, мониторът беше пълен с чакащи включване слушатели.

— Е, сега е много по-добре. Да започнем с първата обадила се слушателка. Рита М., в ефир си.

Рита говореше с южняшки акцент и звучеше притеснено.

— По-лесно ми е да говоря с доктор Мур за това.

— Добре, можеш да й се обадиш довечера между двацет и два и два часа или да продължиш и да се опиташ да изложиш проблема си пред мен. Толкова ли е зле?

— Съгласна. — Настъпи кратка пауза, а после: — Излязох с един мъж за първи път миналата седмица. Той ме накара да се почувствам наистина специална.

— И проблемът е...

— Ами... каза, че ще ми се обади, но още не го е направил. Ситуацията не изглеждаше чак толкова критична според Мат, но както се казва, клиентът винаги има право.

— Да, добре. Нека да го анализираме. Преди колко дни беше срещата?

— Пет. Минаха пет дни, но предполагам, че звукът на телефонния му секретар е изключен.

— Грешен отговор. Съжалявам, но ако е имал намерение да ти се обади, да го е направил досега.

— Откъде знаете?

— Знам, защото съм мъж. И защото в неписания кодекс на мъжете има определен срок за тези неща. Ако индивид от мъжки пол над петнайсет години не се е обадил до два-три дни след първата среща, изобщо няма да се обади.

— Но той ми каза, че ще се обади.

Мат сви рамене.

— Не ми е приятно аз да ти съобщавам лошата новина, Рита, но „ще ти се обади“ е като „приятен ден“. Всъщност на никого не му пука

дали ще ти е хубав денят. Това е само един израз.

— Все пак няма ли някаква възможност да се обади?

— След пет дни? — поклати глава Мат. — Не мисля.

Мат включи следващата слушателка.

— Добре, кой е наред? — изпука кокалчетата на пръстите си той и се настани удобно на стола със сключени над главната ръце ръце. — Аз съм Мат Рансъм. В ефир си, Марти.

— Здравсти, Мат — отвърна на поздрава слушателката с приповдигнатия тон на бивша мажоретка. — Как си тази сутрин?

— Просто чудесно, мила. Какво те мъчи?

— Приятелите на гаджето ми.

— Така ли?

— Да. Все го влачат по заведения и стриптийз барове.

— И той се оплаква?

— Не точно. — Тонът ѝ не беше вече толкова наперен.

— Да не би да предпочита да ходи... къде? На симфонично концерти?

— Ами...

— На откриване на изложби?

— Не мисля...

— На вечери с родителите ти?

Отсреща настъпи продължително мълчание.

— Марти, сладурче, събуди се. Освен ако не са вързали приятеля ти и не са му запушили устата, най-вероятно той ходи доброволно по тези заведения.

— Но...

— Мъжете обичат стриптийз клубовете. Това е в кръвта им. Сещаш се, голи жени, които клатят своите ц... в лицето ти? Мъжете обичат такива работи.

— Ама те ходят всяка седмица. Той им пъха пари в... Е, надявам се, че се ограничава само до жартиерите.

— Марти, това е само забавление, невинно вкушване от непознатото, шанс да изпуснеш парата. Мъжете ценят жените, които го разбират.

— Кога ще се върне доктор О?

— Довечера, сладурче. Повярвай ми все пак, знам какво говоря. Доктор О може би не разбира значението на мъжката дружба и

стриптийз клубовете, но аз си залагам главата. Остави момчето на мира.

Доволен от себе си, Мат пусна следващия рекламен блок — потвърждение за популярността на „Лив на живо“ — и отиде в кухненския бокс да си налее кафе.

От стаята на Оливия не се чуваше никакъв шум, което означаваше, че тя още спи. Не се съмняваше, че ако знае, че той води предаването ѝ, ще скочи от леглото и да се облече за отрицателно време. Истината беше, че на него започваше да му харесва. Боже, дори не ти се налага да се замисляш, просто си казваш мнението и минаваш на следващия слушател. На практика той служеше на обществото.

Мат занесе кафето си на пулта и зачака края на рекламния блок.

Когато жените започнаха да се обаждат една след друга, за да се оплакват от държанието на съпрузите, приятелите или любовниците си, той започна да се чуди как изобщо мъжете и жените намираха общ език. Жените очевидно не възприемаха нещата като мъжете и по негово скромно мнение, жените губеха ценно време в тревоги как се развива връзката им.

Като не броеше опитите си да помогне на гаджетата си да приемат разочарованието по-леко, Мат досега никога не се бе замислял какво чувстваха те. И със сигурност никога не се беше хващал на любовните им обяснения. Интересуваше го единствено да си прекара добре.

Следващата слушателка, която се обади, беше Джо-Бет, гаджетото на Доуг и от съдържания ѝ поздрав Мат усети, че не е особено щастлива да разговаря точно с него.

— Искам да знаете, че не ми харесват съветите, които давате на Доуг.

— Аз? До днес избягвах точно даването на съвети. Само му казах да спре да хленчи и да продължи нататък.

— Накарахте го да повярва, че няма смисъл човек да се обвързва.

— Хей, аз само назовавам нещата с истинските им имена. Не съм имал намерение да се набърквам в живота ви.

— Да, но така стана. Намесихте се точно в момента, когато не трябваше.

Мат прокара пръсти през косата си и разтърка врата си. Точно сега не би имал нищо против Оливия да се появи.

— Вие го посъветвахте да се покаже мъж и да не отстъпва, Мат, каквото и да значи това. Доуг Ролинс ме обича и аз го обичам, а сега не живеем заедно и след един час съм на барбекю с едно старо гадже. — Гласът на Джо-Бет секна.

— Боже, Джо-Бет! Не плачи.

— Не плача. Мразя да плача — издиха носа си тя. — Просто всичко е толкова объркано.

Нешастието ѝ се предаде по телефонната линия и само дето не го фрасна в лицето. Дали някога се бе замислял какво означаваха коментарите му към Доуг за тази жена? Не, разбира се, че не. Той се бе държал лекомислено, нехайно, като не желал да се занимава с личните им проблеми. А сега, в положението, в което се бе оказал, той трябваше да помисли за отношението си.

— Виж, ти трябва да се възползваш максимално от ситуацията. Доуг не иска да се жени, а ти искаш. Няма нищо лошо да излизаш и да се опиташ да получиш това, което искаш.

— Но, но... точно това каза и доктор О.

— Тогава, колкото и да ми е странно да го изрека, доктор О сигурно има право.

Настъпи продължително мълчание.

— Добре ли си, Джо-Бет?

— Да — подсмъркна тя и се засмя притеснено. — Извинявам се, че бях толкова сурова към вас. Просто... мисля, че е време да се приготвя за срещата.

Мат потъна в стола и погледна измъчено монитора. „Даян — написа с цялото самообладание, на което беше способен, — имам нужда от следващ слушател. Само се погрижи тя да не заплаче.“

Кевин Мидълтън беше значително по-нисък, отколкото го помнеше Джо-Бет. Когато той стана от масата за пикник в дъното на „Смоукхаус Барбекю“, не можеше да не забележи, че едва надвишаваше нейните сто шейсет и три сантиметра. Ръката, която протегна за поздрав, беше толкова малка, че на Джо-Бет ѝ хрумна обезпокоителната мисъл, че стига да решише, можеше да го победи на канадска борба. Тя прикри тази мисъл, като побърза да се усмихне.

— Здравей, Кевин. Радвам се да те видя.

— И аз, Джо-Бет. Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря. — Джо-Бет седна на пейката срещу него и отвори менюто, което сервитьорката ѝ подаде. Прехвърли набързо страниците и погледна над менюто към мъжа, който родителите ѝ бяха избрали за свой зет.

— Стана ми мъчно, когато чух за вашите. Все се канех да намина да ги видя, но просто не ми се струваше... — не се доизказа той и Джо-Бет се досети, че не е забравил неловкия край на връзката им и безкрайните месеци, през които Кевин и родителите ѝ се опитваха да я убедят да се ожени, докато тя се дърпаше, без сама да знае защо.

Дали някога щеше да седи на една маса срещу Доуг, опитвайки да се спомни какво беше видял в нея? Джо-Бет прогони тази мисъл.

— Говореха за теб до последно — каза тя. Това, разбира се, си беше слабо казано. През трите години с Доуг, родителите ѝ не пропускаха случай да я упрекнат, че сама се бе отказала от късмета си. — Смятаха, че ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

— Това показва само колко са били интелигентни.

Тя го погледна изненадано и с облекчение видя, че се усмихва.

— Бяха добри хора. — Кевин вдигна чашата с подсладен чай като за тост. — Съжалявам за загубата ти.

Двамата се изгледаха изпитателно. Джо-Бет видя един среден на ръст мъж със средностатистическа външност и съвсем обикновени кафяви очи. В него нямаше нищо забележително, но тя забеляза, че се

бе погрижил за външния си вид. Чистите и оформени нокти и изгладената риза показваха, че не е безразличен към външността си, както и наскоро подстриганата му коса, всеки кичур от която бе внимателно сресан.

Докато го наблюдаваше как разговаря със сервитьорката, Джо-Бет му даде няколко точки за начина, по който се държеше. Поведението му беше приятелско, без да прекрачва границата на флирта, също като държанието на Доуг. Личеше си, че е мъж, който знае какво иска.

Кевин отпи от чая и отново съсредоточи вниманието си върху нея. Вече не изглеждаше така неуверен като в началото на срещата и Джо-Бет си напомни, че и на него му е било неловко също като на нея.

— Не съм идвала в „Смоукхаус“ цяла вечност. Още ли е собственост на Ханк и Санди-Сю? — поинтересува се тя.

— Да. Аз още им водя счетоводството. Отвориха второ заведение в Снелвил и имат намерение да направят верига.

— Ти каза, че този бизнес ще потръгне и май си имал право. — Джо-Бет започна да си припомня и други неща. Много пъти бяха вечеряли тук в четвъртък вечер като гости на благодарните клиенти на Кевин. Неделните следобеди след църква прекарваха у родителите ѝ. — Имам намерение да продължа с образованието си, за да получа диплома.

— Чудесна идея, Джо-Бет. Винаги си имала глава на раменете си — усмихна се той и чертите му се изопнаха. — Освен, разбира се, когато ме зарязва.

Джо-Бет почувства как се изчервява. И той, и родителите ѝ бяха очаквали от нея да стане госпожа Кевин Мидълтън. Дори тя бе предполагала, че това ще се случи един ден.

— Никога не съм те зарязвала. Просто тогава не бях готова да се омъжа. — Боже, говореше като Доуг! — Мисля, че тогава не разбрах колко съм те наранила и съжалявам.

Когато чиниите им с няколко вида месо на скара пристигнаха, те започнаха да се хранят мълчаливо. По свой собствен методичен начин Кевин успя да изяде почти същото количество, което поглъщаше Доуг, макар че явно нямаше намерение да дояде остатъците в чинията ѝ, както правеше бившият ѝ приятел.

Докато ядяха, поддържаха неангажиращ разговор и макар че тя не изпитваше кой знае какво вълнение в присъствието на Кевин, си напомняше, че с Доуг го бе изпитвала в излишък и това доникъде не я беше довело.

Изучавайки Кевин над остатъците от пържолата в чинията си, Джо-Бет си мислеше колко странен може да бъде животът. Мъжът срещу нея не разтуптяваше сърцето ѝ, нито караше дланите ида се потят, но от начина, по който я гледаше, когато си мислеше, че тя не забелязва, си личеше, че все още се интересува от нея. И не само от ума ѝ.

След час от началото на „срещата“ им, те си поделиха парче шоколадов пай и си поръчаха по чаша кафе. Тя все още не беше впечатлена, но трябваше да признае, че Кевин Мидълтън беше мил, стабилен мъж, от когото щеше да излезе мил и стабилен съпруг. Както се оказа, мислите им явно бяха в една посока.

— Знаеш ли, не знаех какво да мисля, когато ми се обади. Водя активен живот, излизам на срещи. Животът ми не е лош — каза Кевин.

Джо-Бет лапна последното парче от пая, сдъвка го внимателно, печелейки време, докато се опитваше да разбере накъде бие.

Тъкмо покри с длан чашата си, за да не ѝ я допълнят с поредната доза кафе, когато Кевин най-после стигна до същността на въпроса.

— Ала никога не срещнах човек, с когото да поискам да свържа живота си, както беше с теб.

Джо-Бет се вгледа в лицето му.

— Мисля си, че повторната ни среща може да е дело на съдбата, която ни дава втори шанс.

Джо-Бет понечи да отвори уста, за да каже нещо. Знаеше, че трябва да възрази, да си каже мнението, да направи нещо. Ала Кевин Мидълтън вече бе взел думата и докато тя седеше с отворена уста, той бе поел топката и я бе вкарал във вратата.

— Не че веднага ще наема организатори за сватбеното тържество или нещо подобно. Смятам, че трябва да прекараме известно време заедно и да се опознаем отново.

Той ѝ се усмихна щастливо, доволен от себе си — пъргав младолик счетоводител, начертал практичен план за бъдещето.

— Защо утре не ми дойдеш на гости в къщата край езерото? Мога да поканя няколко съседни на вечеря. — Тонът му стана по-

приглушен и интимен, но сърцето ѝ не се разтуптя. — Или можем да решим да не бъдем толкова общителни и да прекараме деня сами.

Чарлс Кранкоуър седеше в контролната зала на Ти Ел Кей и гледаше как Мат Рансъм приготвя сандвич с пуешко.

В съботните дни в Ти Ел Кей като в повечето радия беше значително по-спокойно. Персоналът от отдел „Продажби“ и администрацията почиваха и освен промоциите и специалните мероприятия, само екипите от съботно-неделните предавания бяха на работа.

В главната контролна зала един инженер следеше за програмата, която вървеше в момента, но вниманието на Чарлс беше съсредоточено върху излъчваната картина от коридора между стаите на Оливия и Мат.

Без определена цел, той насочи камерата към кухнята, при което вече не се виждаше голяма част от дневната, но така виждаше по-ясно какво прави Мат.

Мат Рансъм намаза две филии хляб със специална майонеза, която ги оцвети в златист цвят. Върху едната филия сложи няколко парчета пуешко, добави още нещо, което приличаше на швейцарско сирене, а най-отгоре — резен домати и голям лист маруля.

След като сложи пържени картопки и една кисела краставичка за гарнитура, Мат си отвори бира. Без да си прави труда да прибира извадените продукти, той плъзна чинията и бутилката през плота и го заобиколи, за да седне от другата страна.

Чарлс наблюдаваше внимателно обекта през обектива на камерата и се усмихна сам на себе си. Мат Рансъм имаше вид и държание, което всеки мъж над дванайсет години би разпознал. В силен контраст с напрежението, което буквално извираше от него снощи, сега движенията му бяха отпуснати и спокойни, а на лицето му беше изписана дяволита усмивка.

Мат определено беше правил секс и предвид факта, че си тананикаше под носа, вероятно не беше само веднъж.

Чарлс се замисли по този повод за известно време, представяйки си Мат Рансъм и пуритански настроената доктор О заедно. Почти му се зави свят. Уникалната възможност за реклама, която се случваше един път в живота на човек, чукаше на вратата му и той трябваше само да стане и да ѝ отвори.

Излагането на показ на сексуалните взаимоотношения между Мат и Оливия щеше да накърни репутацията ѝ, но вниманието, което щеше да привлече към себе си и радиото, не можеше да се измери.

Отначало хората щяха да включват станцията само заради тръпката от сензацията. После щяха да я включват, за да разберат какво беше накарало такъв уважаван терапевт с твърди фениминстки виждания като доктор Мур да си падне по ергена на годината на Атланта. Фактът, че са се познавали отпреди и го бяха скрили, правеше цялата история още по-пикантна.

Чарлс видя как Мат обърна гръб на камерата, като седна накрай плота. Явно се бе настанил удобно и нямаше намерение скоро да стане, затова Чарлс използва дистанционното, за да насочи обектива и да настрои камерата, променяйки ъгъла и обхвата, любопитен да види какво още можеше да покаже тя.

Интересно, можеше да я движи встрани вдясно, да насочва обектива надолу и да покрие ъгъла от стаята близо до френските прозорци. Чарлс предположи, че тази част от помещението беше извън обхват, защото обективът трябваше да бъде насочен в другата посока, за да показва по-голямата част от стаята. Подозираше, че обитателите на клетката без съмнение си мислеха, че мястото е ненаблюдавано, но камерата имаше кръгъл обектив и на теория при необходимост можеше да покрива триста и шейсет градуса.

Чарлс скъта тази информация в паметта си за в бъдеще и насочи обектива в другата посока, за да провери дали може да види кое точно списание чете Мат.

Продуцентът на Рансъм влезе в контролната зала тъкмо когато Чарлс се отказа. Двамата се изгледаха с подозрение.

— Чух, че довечера ще работиш за доктор Мур.

— Да — потвърди Бен.

— Изненада ли се, когато Мат води предаването на доктор О сутринта?

— Ами... донякъде. — Бен като че ли се канеше да каже нещо, но явно се въздържа.

— Имаш ли представа какви са ѝ планове за предаването тази вечер? — поинтересува се Чарлс.

— Не. Мат каза, че не се чувствала много добре. Мисля, че ще отговаря на обажданията и ще се остави на течението.

— Хайде, Бен. И двамата знаем, че неразположението ѝ се казва Мат Рансъм.

Продуцентът се засмя неохотно, но бързо спря, прехапа устна и отмести поглед.

— Не разбирам само защо шефът ти я защитава. Можеше да остави камерата включена и да спечели с едно щракване на пръстите.

— Може би в него има повече класа, отколкото си предполагал.

— Нима? Мат Рансъм ли е най-дискретният човек? О, моля те! Говорим за кариера и за много пари. Мат е един от най-амбициозните водещи в радиосредите. Нещо не се връзва.

— Може би смята, че може да я победи честно и открито. Пред мен е справка с гласовете и след снощното предаване на Мат и гостуването му в сутрешния блок, преднината на докторката почти се е стопила. Довечера трябва да застане на глава, и то гола, за да поведе отново.

Чарлс насочи обектива към вратата на доктор О, опитвайки се да си представи какво би било тя да прибегне до подобно средство. Ако беше преспала с Мат, да застане на глава не би било чак толкова скандално. Разбира се, гласовете по интернет нямаха силата на консултантския доклад.

Още не бяха получили заключителния доклад, но Чарлс знаеше, че цифрите бяха феноменални още от първия ден на дистанционното излъчване. Пресата поглъщаше всичко, което ѝ предоставяха, и дори консултантът ходеше усмихнат из радиото.

Компанията беше доволна, Ти Джей беше доволен и Чарлс знаеше, че това го поставя в благоприятна светлина. Но да станеше герой, би било още по-хубаво — и би свалило контрола на големите шефове от плещите му за в бъдеще.

За него нямаше значение дали Мат или Оливия ще спечели битката за рейтинга. Радиото беше големият победител, без значение кого предпочитаха слушателите. Но ако успееше да извади от шапката си нещо съвсем неочаквано, нещо по-голямо от словесните пререкания в ефир между Мат и Оливия, кариерата му беше в кърпа вързана. Което естествено означаваше пост номер едно.

Чарлс погледна отново към ъгълчето от стаята и се опита да измисли как би могъл да го използва. Насочи обектива към кърта с мебелите и отново към балкона, но нищо конкретно не му хрумна. Той

се загледа в монитора, после премести обектива към широкообхватния кадър.

Не биваше да се отчайва. Разполагаше с ден и половина, които да използва за своите цели, и първата крачка беше да поеме контрола над камерата и да следи денонощно апартамента. После, също като паяк, който плете мрежата си, за да хване двете сочни мухи, щеше да е готов, когато едната от тях попаднеше в мрежата му.

Човек на трийсет бе твърде стар за махмурлук. Оливия зарови лице във възглавницата и сви краката си в поза на зародиш. Когато се протегна, за да се завие презглава, видя гола плът и се спря изненадана. Със затворени очи затърси опипом пижамата си и откри, че не я носи. Нито каквото и да е друго. По дяволите! Споменът за трийсетия ѝ рожден ден се върна с ярки подробности и тя потръпна. Човек на трийсет би трябвало да е твърде стар за глупости. Но очевидно действителността я опровергаваше.

За щастие явно беше сама. От другата страна на леглото не се чуваше хъркане, нито беше затоплено от друго човешко тяло, което означаваше, че Мат си бе отишъл.

С пулсираща от болка глава, Оливия отлепи клепачи и смело се опита да фокусира стаята. Забеляза затворената врата, черната рокля на топка в края на леглото (изруга отново) и накрая погледна часовника.

Тя присви очи, опитвайки се да разбере какво ѝ показват римските цифри. Нямахше как да беше толкова часът!

— По дяволите! — примигна отново, но голямата и малката стрелка продължаваха да сочат четири и половина.

Оливия се претърколи по гръб и обърна лице към прозореца, откъдето през завесите проникваше ярка слънчева светлина. Ако беше четири часът следобед, ругатнята ѝ едва ли беше достатъчно силна.

Опитвайки се да не изпада в паника, Оливия напипа мобилния телефон до леглото и натисна копчето за бързо набиране. Устата ѝ беше суха като Сахара, а главата ѝ пулсираше като бетон под въздушен чук, но преди да потърси аспирин и най-голямата чаша с вода, която можеше да намери, трябваше да узнае най-лошото.

— Даян?

— Мммм. — Чу се преглъщане, последвано от шума от смачкване на целофан — всички знаци, че Даян е прибягнала до старата си диета с кексчета.

— Оливия! Ти ли си?

— Аз съм.

— Какво стана? Добре ли си?

— Добре съм, само че аз би трябвало да задавам въпросите — хвана се тя за пулсиращата си глава със свободната ръка и се приготви.

— Защо не си ме събудила тази сутрин?

— Опитах.

— Но?

— Но Мат вдигна твоя телефон и не ме остави да говоря с теб.

Парна я силно разочарование. Очевидно той бе съзрял възможност за реванш и веднага се бе възползвал. Откога беше започнала да очаква нещо повече от Мат Рансъм?

— Какво стана с предаването ми?

— Защо...

— Не мога да повярвам, че го допуснах. Това е краят на дистанционното излъчване, нали? О, господи! В програмата се е получила дупка по моя вина. Ти Джей сигурно е бесен от яд.

— Оливия...

— Искам да кажа, колко по-непрофесионално поведение бих могла да покажа. Трябваше да си прегледам главата, преди да се съглася да ме затворят тук с...

— Доктор О...

— Какво! — троснато отговори Оливия.

— Нямаше дупка.

— Какви ги говориш?

— Мат води предаването ти.

— Не е хубаво да се подиграваш с жена на ръба на нервна криза, Даян. Какво каза?

— Ами, Мат каза, че си болна, вероятно хранително отравяне и че днес сте решили да си размените предаванията като ефектен трик с рекламна цел.

— Мат е водил „Лив на живо“?! — не можа да повярва на ушите си Оливия. — Казваш ми, че Мат Рансъм е излязъл в ефир и е водил предаването ми?

— Аха.

— Сигурно жив са го изяли.

Даян се засмя:

— Не споменавай пред него, че съм го казала, но по някакъв си негов дързък начин той беше доста добър.

— Давал е съвети? На жени?

— Да. От мъжка гледна точка, а после срази всички обадили се слушателки с потресаващия, макар и вероятно точен начин, по който разсъждават мъжете.

Оливия се усмихна.

— Шегуваш се.

— Напротив.

— Значи не съм напълно посрамена при напускането си.

— Е, всички разбраха, че пийна малко повече. Освен това интернет камерата неизвестно как се изключи точно посред нощ. Разбира се, нямаме доказателство за нищо и по някаква никому неизвестна причина, Мат Рансъм мълчи.

Невероятно! Оливия затвори телефона, облегна се на възглавницата и се зави до брадичката. Мат Рансъм, какъвто го познаваше в Чикаго, щеше да включи камерата направо в спалнята, ако това щеше да го изстреля напред в кариерата му, но по някаква причина се бе въздържал да я изложи на показ. В буквалния смисъл.

Пулсирането в главата ѝ се притъпи вероятно защото нямаше достатъчно място за махмурлук и объркване едновременно. Споменът за любовенето им се опитваше да ги изтласка, но тя се отърси от него, защото не искаше да затормозява горкия си мозък и с това.

Докато се обличаше набързо, Оливия претегляше явното противоречие между мъжа, когото познаваше, и поведението, което беше показал, но двете ѝ изглеждаха несъвместими. Или Мат беше обърнал нова страница, или замисляше нещо още по-ужасно от професионалното ѝ дискредитиране.

Завари го в дневната, легнал на дивана със затворени очи. Бейзболният мач, който вървеше на екрана беше към края си, но Мат не беше в състояние да го забележи.

Оливия отиде в кухнята, намери два тиленола и ги преглътна с огромна чаша вода.

След като жаждата ѝ беше утолена, тя изключи телевизора и седна на другия диван. В продължение на няколко минути го наблюдава как спи спокойно, докато се опитваше да подреди противоречивите си чувства.

В съня си Мат Рансъм изглеждаше такъв, какъвто не беше — а именно, сладък, уязвим и поддаващ се на влияние. Всъщност, ако не беше тъмната му набола брада, можеше да мине за момченце, заспало след изморителна игра. Ако не се броеше привлекателното окосмяване, което започваше точно под шията му.

Оливия плъзна погледа си надолу по стегнатия му торс с леко изразени мускули, като се спря за миг на колана на джинсите му, преди да продължи към онази част, с която се бе запознала отново.

Той не беше дете. И ако сега беше изморен, то бе, защото цяла нощ не спа и я люби. Когато беше с Мат, тя се превръщаше в съвсем друг човек. Щеше ѝ се да го мрази за това, но само при мисълта за изминалата нощ, на устните ѝ се появи усмивка.

Не, ядът нямаше да я изтрие. Нямаше кого да обвинява. Той не я беше накарал да пие, не беше я принудил да му се отдаде, напротив, а тази сутрин, когато бе имал възможността да я zlepостави пред слушателите ѝ, не го стори. Мат Рансъм просто не спираше да изскача от кутийката, в която тя все се опитваше да го напъха.

Когато обърна отново поглед към лицето му, Мат беше отворил очи.

— Добро утро, поспаланке — поздрави я той.

— Де да беше утро!

Усмивката му я накара да пожелае да се сгуши до него на дивана. Пребори се със слабостта си, като си припомни, че една почтена кавалерска постъпка не означаваше, че може да му има доверие.

— Нима? Не проумявам как можеш да проявяваш такава загриженост сутрин. Ако ме питаш, всички тези жени са твърде...

— Мат — прекъсна го тя, — опитвам се да ти благодаря.

— О, за нищо. Аз също се забавлявах, Ливи — повдигна многозначително вежди той.

— Говоря за това, че ме замести. Даян ми каза какво си направил.

— О... предаването ти. Е, и то беше забавно по свой начин, но не може да се сравнява с...

— Мат — предупреди го тя.

— Ти се изчерви, Лив — заиграха очите му. — Много си сладка, като се изчервяваш.

— Не съм в настроение за шеги и комплименти, Мат. Още не съм разбрала какво си намислил, но повече няма да ме хванеш така беззащитна. — Тя почувства как топлината се плъзна отново по страните ѝ и отклони поглед.

— Ааах. — Мат протегна ръце настрани, после ги кръстоса под главата си вместо възглавница. — Може ли да си по-конкретна?

— Снощи си остава само за снощи. Няма да се повтори. — Тя се взря внимателно в лицето му, за да улови признаци на съжаление, но усмивката му не се промени.

— Предполагам, че не говориш за храната.

— Прекрасно знаеш за какво говоря.

— Е, защо тогава не продължиш и не изплюеш камъчето. Ние, мъжете, понякога можем да бъдем ужасно недосетливи.

Тя се прокашля.

— Съжалявам, че така ти се нахвърлих, хмм, под кухненската маса.

Той кимна със сериозно изражение, но трапчинката на бузата му почти разсече лицето му на две.

— Не трябваше да го правя — продължи тя. — Не трябваше да правим секс. Беше неуместно и погрешно — това ще размъти водите между нас.

Мат кръстоса краката си в глезените и се настани по-удобно на дивана.

— О, Ливи. Ето пак започваш да усложняваш нещата повече, отколкото е необходимо. Водите са си идеално бистри.

— Моля?

Той сви рамене.

— Правихме секс. Беше страхотен, наистина страхотен, но нищо повече.

Оливия се скова.

— Това е само секс, Ливи. Излишно е да го мислиш толкова.

Тя застана с изпънат гръб.

— Колко съм глупава. Забравих, че за теб е просто гимнастика — погледна към него с празен поглед, решена да отвърне на равнодушния му тон. Би си прехапала езика, преди да признае колко дълбоко я бе наранила липсата на интерес от негова страна. — Предполагам, че в такъв случай сме постигнали съгласие. До понеделник сутринта ни

остават три предавания. Време е да свалим ръкавиците и да покажем какво можем.

Оливия не само показва какво може, ами и отгоре. Ако Мат си мислеше, че тя ще се оттегли от борбата, след като ѝ беше спасил хубавия задник, жестоко грешеше. Също така, ако си мислеше, че тя е разстроена заради отношението му към случилото се между тях, е, тук също грешеше.

Всъщност той изпита облекчение, когато тя обяви случилото се за еднократна авантюра. Като майстор на краткотрайните връзки, той побърза да се възползва от шанса да я ядоса и отблъсне. Някак си тази жена бе успяла да му влезе под кожата и да стане важна част от живота му. Отново.

Можеше да ѝ каже, че не сексът мътеше водите между тях. Това, което разваляше всичко между тях, бе съвсем непознатата и напълно неприемлива потребност да я закриля. Разбира се, тя изобщо не се беше държала така, както бе очаквал. Мислеше, че ще реагира със сълзи, упреци или все някак си. Вместо това тя не спря да крачи важно из дневната цяла вечер, без да се крие от него или от интернет публиката сякаш нищо друго не я занимаваше, освен как да си вдигне рейтинга и да спечели повече гласове.

В десет без петнайсет двамата разговаряха с продуцента му, за да уточнят подробностите около воденето ѝ на „Мъжки разговор“.

Тя се държа съвсем хладно и професионално, без да показва с нищо, че е същата онази жена, която миналата нощ му се бе отдала без задръжки. Съсредоточена и компетентна, Оливия явно беше готова за четиричасовото предаване на живо пред потенциално враждебна публика, докато той седеше на дивана и си фантазираше за нея като някакъв тийнейджър, влюбен в учителката си.

— Здравейте на всички. Слушате „Мъжки разговор“. Аз съм доктор Оливия Мур и съм готова да разговарям с вас и да приемам даренията ви. Номерът е 1-555-МЪЖКИ-РАЗГОВОР. Позвънете.

Тя пусна сигнала на предаването и щом зазвуча с пълна сила, го намали до фонова музика.

— Добре, момчета. Можете да забравите за бейзболните резултати и любимите ви автомобили. Тук съм, за да помогна и съм готова да разговарям с всеки, който е готов да сподели чувствата си.

Мат потисна смеха си. Като че ли слушателите му искаха да разкрият най-съкровения си чувства пред една непозната! Той се настани, уверен, че или ще бойкотира предаването, или ще се обадят и ще я направят на пух и прах. Всяка от възможностите си имаше своите добри страни.

— А, добре — чу гласа на Оливия. — Виждам, че имаме няколко слушатели, чакащи реда си да ги включим в ефир.

Хубаво, значи щеше да се случи второто. Потисна още една широка усмивка, когато Оливия включи първия слушател.

— Здравей, Мартин — поздрави го тя. — Каж ми какво ти тежи.

— Става въпрос за жена ми.

— Да?

— Иска да се откажа от голфа, а аз не мога да го направя, дори и заради нея. Няма да стане.

Мат си помисли, че Мартин звучеше малко истерично и нищо чудно, горкият човек се бе оженил за жена, решена да го лиши и от последния извор на радост.

— Тя помоли ли те да се откажеш?

— Още не, но усещам, че скоро ще го направи. Казва, че отнема твърде много от времето ми.

— Колко време прекарваш в игра на голф?

— Не чак толкова много.

— Колко, Марвин? Един път седмично, два пъти?

— Нека да сметна. В събота редовно играем по двойки. В неделя обикновено играя на девет дупки. Във вторниките след работа се случва да излизам и да поиграя. И, разбира се, в сряда, когато излизам по-рано от работа, за да играя, но всички го правят.

— И това не ти се струва прекалено?

— Не, че защо?

— Добре. Да погледнем на нещата от друг ъгъл. Канил ли си някога съпругата ти да играе с теб?

— Ами, играехме заедно в събота, понякога и във вторник, но тя някак си загуби интерес.

— Защо?

— Защото имаме тризнаци на една година.

Мат видя как Оливия присви очи и започна да подозира, че не доктор О ще бъде разбита на пух и прах.

— Имаш три едногодишни бебета вкъщи?

— Да. Две момчета и момиче. Много сладки. Жена ми чудесно се справя с тях.

— И ти се чудиш защо съпругата ти негодува заради времето, което прекарваш в игра на голф?

— Ами...

Мат почти виждаше как мъжът се върти неспокойно на стола.

— Марвин! Порасни! Запиши се на терапия. Имаш късмет, че не си бил убит, докато спиш, или че топките ти за голф не са били откъснати.

Мат се ухили. Оливия изглеждаше като ангела на отмъщението, готов да се спусне надолу и да нанесе челен удар на Марвин с ореола си.

— Марвин. Съпругата и децата ти заслужават да им отделяш повече време от досегашното между две игри на голф.

— Вече смених поршето си за петместна семейна кола и намалих участията си в голф турнири до два пъти годишно. Един мъж трябва все пак и да се забавлява понякога.

— Марвин, чу ли какво ти казах?

— Аз...

— Марвин, направи промени! Постарай се. Моля те! Или следващото предаване, в което ще участваш, ще бъде „Бракоразводен съд“.

После тя прекъсна обаждането. Впечатлен по свой начин, все пак на Мат му се искаше да потрие доволно длани. След като чука как Оливия направи на бърз и коприва Марвин, деветдесет процента от чакащите включване щяха да се откажат. Още малко и щеше да види как сама се насажда на пачи яйца с тези си феминистки изстъпления. Мъжете не обичаха да слушат такива неща.

— Колко много слушатели чакат включване! — възкликна ликуващо Оливия. — Имайте малко търпение, приятели — каза тя, докато се готвеше да пусне рекламите. — Искam да разговарям с всеки един от вас.

Оливия се обърна към Мат.

— Боже, че то било много забавно! Може би досега съм се занимавала с погрешната страна от връзката.

Тя се изправи и се протегна, като привлече погледа му към източения си торс, върху чудесните гърди и нагоре, към издължените, жилави ръце. Оливия застрашаваше всичко, на което той държеше: предаването му, душевното му спокойствие и в момента, егото му — и въпреки това не можеше да откъсне очи от нея.

Оливия занесе една кутия диетична кока-кола на пулта и отпи от нея замислено, напълно пренебрегвайки присъствието му, докато се подготвяше да приеме следващото обаждане. Изпитваше огорчение, че тя можеше да се съсредоточи върху нещо друго, докато единственото, за което можеше да мисли той, беше самата тя. Още повече го дразнеше желанието, с което слушателите му разговаряха с нея. Предатели!

Следващият слушател беше младият Джейсън от прословутия необитаем остров. Мат наостри уши.

— Здравсти, доктор О. — Гласът на Джейсън го предаде на „о-то“, превръщайки го в болезнено съчетание от звуци.

— Здравсти, Джейсън. Сигурен ли си, че ти е позволено да стоиш толкова до късно?

— Разбира се. — Гласът му секна по средата на думата и Мат потисна напушилия го смях.

Оливия припряно прикри своя под формата на покашляне.

— По какъв повод е обаждането ти, Джейсън? Надявам се, няма да има повече морски фантазии.

— Не, госпожо. — Очевидно родителите на Джейсън вярваха в добрите обноски. — Много съжалявам за това. Майка ми казва, че е заради пубертета. Аз... винаги си представям жените голи.

— Боже! — възкликна сухо Оливия. — Сигурно ти е трудно. А сега, какво мога да направя за теб?

— Ами — прочисти гърлото си той, но гласът му отново го предаде. — Това е проблемът ми.

— Моля?

— Всеки път, когато видя хубава жена, дори по-стари жени като теб, аз...

Оливия примигна и за сетен път Мат се сдържа да не се разсмее.

— Става ми, ааа, хубаво, ако ме разбирате. Понякога една успявам да ходя. Прекарвам много време в криене зад разни неща, докато прогоня картината от съзнанието си, ако ме разбирате.

— Добре, Джейсън. Мисля, че...

— Искам да кажа, дори си представям неделната си учителка без дрехи. Става ми много трудно в часа по религия.

Без да може да се въздържа повече, Мат се разсмя на висок глас, докато си припомняше собствените си юношески фантазии. В една от най-горещите участваше Виктория Рамсфелд, местната библиотекарка.

Оливия го погледна кръвнишки, но запази спокоен тон:

— Джейсън, мисля, че...

— Освен това се чудя за друго нещо. — Гласът на момчето премина в шепот. — Наистина ли човек може да ослепее от прекалено много...

Оливия отвори уста да отговори, докато Мат отново бе застигнат от спомени. С Адам бяха дванайсетгодишни, когато откриха чудесиите на женската анатомия в „Плейбой“. Ако онова, което се говореше, беше вярно, на петнайсет щеше да му трябва куче-водач.

— На колко години каза, че си? — поинтересува се Оливия.

Настана издайническо мълчание, през което Джейсън очевидно се мъчеше да измисли колко точно години да каже.

— Седемнайсет. На седемнайсет съм.

— Добре — каза тя. — Тогава... — Оливия още веднъж се опита да увери слушателя, че няма опасност за зрението му, но изведнъж и без това припреният тон на Джейсън стана трескав:

— Съжалявам, трябва да затварям. — После добави с цялата мъка на пубертета: — Мисля, че майка ми идва.

Оливия се разсмя:

— Не се предавай, Джейсън. Уверявам те, че това, което изпитваш, е съвсем нормално. Накрая всичко ще, хм... си дойде на мястото.

Все още усмихната, Оливия прие следващото обаждане. И последващото. И по-по-следващото.

Усмивката на Мат от уелото ѝ справяне с момчето започна да угасва, докато слушаше как неговата аудитория поглъщаше всяка нейна дума като манна небесна. Обаждаха се невиджан досега брой слушатели, даряваха огромни количества храни, а после търпеливо

изчакваха реда си, за да излеят душата си пред нея, като накрая благодаряха за мъдрите ѝ съвети.

Същите тези мъже, които искаха кожата ѝ, когато съветите ѝ засягаха любовния им живот, сега нямаха търпение да ги получат. Предатели, мислеше си Мат. Дай им красива жена с докторска титла пред името и те щяха да се изтрепят да споделят най-интимните си тайни.

Други пък се обаждаха, за да я свалят. Като Бо от Бюфорт, Южна Каролина, който прекали с обясненията си колко му е да скочи в мерцедеса и да дойде в Атланта. Този тип явно нямаше друг проблем, освен да сподели страстното си желание по Оливия.

— Е, доктор О, — гласът на Бо беше южняшки и ласкателен, — от това, което виждам на монитора си, тази вечер изглеждате прекрасно. По-добре ли се чувствате?

— Защо питате? Чувствам се много добре — отвърна кокетно Оливия с меден глас. — Мога да кажа, че се възстанових напълно от неразположението, което ме връхлетя снощи. — Тя хвърли победоносен поглед към Мат. — Има ли нещо, което искате да обсъдите с мен?

— По-скоро бих искал това да стане на вечеря.

— Е, това вече е прекалено. — Мат скочи от дивана. — Какво е това? Игра на срещи?

Оливия не му обърна внимание.

— Имате ли въпрос, Бо, или само се опитвате да разтуптите сърцето ми?

— Искам да знам дали има нещо между вас и Рансъм. Защото ако няма, бих искал да ви поканя на вечеря.

— Оливия? — Разгневен, Мат отиде до контролния пулт, като взе разстоянието на две крачки. — Наистина ли мислиш, че това е подходящо поведение за един радиоводещ?

Оливия заговори във микрофона, но погледът ѝ остана върху Мат.

— Между мен и колегата ми няма нищо, заслужаващо внимание. Само че не се срещам със слушатели, както не излизам с пациенти. Това би било непрофесионално.

— Разбрах. Да му се не види! — възкликна Бо и Оливия прекъсна връзката. Очевидната ѝ липса на интерес към слушателя

развесели значително Мат.

Това продължи до след полунощ, като раздразнението на Мат нарастваше с всеки ласкаещ Оливия слушател. Той се нажежаваше при всеки опит за флирт и любовни намеци. За мъж, който вярваше, че е опериран от ревност, реакциите му бяха повече от смущаващи.

В два без петнайсет се обади Доуг. След полунощ Оливия беше минала на кафе, но Мат виждаше умората, която беше започнала да се изписва на лицето ѝ. Испита странното желание да я вдигне на ръце и да я занесе в леглото. Трябваше му цяла минута, за да се отърси от тази фантазия и да се съсредоточи в последния ѝ за тази нощ разговор.

— Добре, Доуг. В ефир си. Нямах търпение да науча какво става с теб и Джо-Бет.

— О, много неща и нито едно добро.

— Кое те кара да го кажеш?

— Днес Джо-Бет излезе на среща със старо гадже — онзи, за който родителите ѝ мислеха, че може да ходи по водата.

— И защо това те тревожи? Когато тя ти каза, че има нужда от обвързване, ти ѝ отказа. Какъв е проблемът?

— Аз я обичам, доктор О. Казах ѝ го. Бях пределно ясен.

— И?

— И дори ѝ обясних защо не искам да се женя. След като жена ми ме напусна, когато животът и кариерата ми се скапаха, си казах „Никога повече“.

— Мислиш ли, че Джо-Бет е като бившата ти съпруга?

— Не.

— Можеш ли да си представиш да се отнесе по този начин към теб? Да си тръгне, да те остави сам в беда?

— Не, разбира се. Тя гледа до последно родителите си, и двамата, в продължение за две години, а аз не бях срещал по-зла и неблагодарна двойка.

— Доуг, не виждаш ли? Ти мериш Джо-Бет с аршина на бившата си съпруга. Страхът ти отново да бъдеш наранен, е причина да загубиш жената, която обичаш. Ще допуснеш ли това да се случи?

Мат се вслуша в настойчивия тон на Оливия, която се опитваше да накара Доуг да проумее гледната ѝ точка. За първи път Мат разбра, че тези думи можеше да се отнасят и за него. Доуг поне беше имал съпруга. Той никога не беше допуснал до себе си друг човек след

смъртта на Адам. Дори Оливия, макар че тя направи най-големия пробив в сърцето му.

Той погледна към нея, забеляза изненаданото изражение на лицето ѝ и се запита дали съветът ѝ към Доуг не съдържа някакво специално послание към него. Нежеланото връщане към миналото развали настроението му. Също като мечка със заклещена лапа в буркана с меда, той не можеше да се сети как да се освободи.

Оливия още не беше видяла справката с гласовете, но отдавна беше в този бизнес, за да знае, че съботното ѝ предаване като водеща на „Мъжки разговор“ е пожънало бурен успех. Слушателите на Мат бяха невероятно отзивчиви и имаше купища обаждания. Надяваше се само нейната аудитория да не я беше изоставила след изпълнението ѝ под масата и предполагаемото хранително отравяне след това.

Оливия се прозя. Приключването на едно предаване в два през нощта и започването на сутрешното в девет не беше нещо, което би искала да прави редовно. Сега разбираше защо Мат не беше във форма сутрин.

Стомахът ѝ изкъркори. Беше пренебрегнала закуската в полза на съня и сега определено се нуждаеше от гориво. Сутрешното предаване беше последното от серията „Сървайвър“ — благодаря ти, боже — и бе минало доста добре. Темата — изкушението и как да го избягваме — изглеждаше съвсем подходящо за неделното „паство“. А и тя самата имаше нужда да се вслуша в съветите си.

Седеше край плота в очакване кафето да стане готово, когато се появи Мат. За пореден път бе облечен по-оскъдно от приемливото и тя настръхна при това пълно незачитане на желанията ѝ. С усилие на волята задържа погледа си встрани от голите му гърди и някак си се удържа да не завърти столчето си, за да го изгледа отзад, докато минаваше покрай нея на път към хладилника.

— Добро утро. — Звучеше изненадващо весело за някой, който изоставаше доста с гласовете и даренията.

С двацет и четирите часа пленничество, които ѝ оставаха, Оливия реши, че може да си позволи да бъде великодушна.

— Добро утро. Добре ли спа?

— Да.

Погледът ѝ се спря под шията му и не можа да се откъсне от окосмените му гърди. Сигурно се дължеше на гравитацията, защото ѝ трябваше голямо усилие на волята, за да не впери очи в колана на

проклетите му спортни къси панталони. Или по-точно в онова, което се криеше под тях.

По-добре беше да се фокусира на дразнещите му навици, отколкото на физическите му атрибути. За щастие имаше голям избор. Като например начина, по който се облегна на отворения хладилник и вдигна кутията с портокалов сок към устните си.

— Сега ли се събуди? — попита тя.

Той свали надолу кутията, разклати я, за да провери дали има още, и отпи една последна глътка, преди да прибере празната кутия в хладилника.

— Не. Буден съм от девет часа. Не исках да пропусна предаването ти — усмихна се той. — Не знаех, че си планирала проповед.

— Проповед?

— Е, покри доста от библейската тематика — изкушението, изкуплението на греха. Само чаках да чуя предварително написаното „амин“. За кого беше проповедта, мила — за бедните ти слушатели или за теб самата?

— Ти, лицемерно...

— Ей! Не аз прекарах три часа в опяване на недостатъците на чисто физическото привличане. Все пак аз съм единственият, който има представа за какво бе високопарната ти тирада.

— О, няма?

— Да.

Мат се приближаваше към нея.

Добрата новина беше, че вече не се изкушаваше от голите му гърди.

— Мисля, че не можеш да понесеш да не контролираш положението дори за секунда, Оливия. Ужасена си, че не можеш да контролираш реакцията на тялото си спрямо моето. И си раздразнена, че не можеш да получиш повече от онова, което преживяхме онзи ден.

Оливия ахна от възмущение.

— Така ли?

— Така. Не ми трябва докторска степен, за да разпозная страстта, когато я срещна. Просто си разстроена, че ме желаш. Аз също не съм особено въодушевен, че тялото ми реагира така на твоето, но не съм тръгнал да прахосвам цяло предаване в упреци и съжаления.

— Не, ти не прахосваш предавания, никога. Ала със сигурност прахосваш живота си.

Едната вежда на Мат се изви в дъга, но Оливия пренебрегна предупреждението. Нещо в нея я караше да го ядоса също толкова, колкото беше разгневена и тя. Тя стана от столчето и заобиколи плота, за да няма прегради пред гнева ѝ. Чувстваше как се надига в кръвта ѝ и за първи път си позволи да му даде воля. Ако той се чувстваше свободен да я замери в лицето със своята версия за истината, то тогава и тя щеше да стори същото.

— Може би ако престанеше да перчиш наоколо и да спиш с всяка срещната жена, би могъл да се замислиш какво ти пречи да се сближиш с някого. За светски мъж, за какъвто те мислят хората, ти си един от най-потайните хора, които познавам.

Тя насочи пръст към гърдите му и гневът ѝ почти проби дупка в тях.

— Опознаването ти прилича на изваждането на зъб. И то без упойка. Наричаш ме затворена, но ти си напълно недостъпен и дори не се опитваш да допуснеш някой до себе си. Много скоро хората просто ще спрат да си правят труда и тогава ще получиш това, което искаш — много секс с жени, които не ги е грижа за теб.

Те стояха лице в лице, без да помръдват. Показалецът на Оливия беше опрян в гърдите му и двамата дишаха учестено. Ако бяха в любовен роман, прескачащата между тях сексуална енергия щеше да ги хвърли в прегръдките им и накрая да ги доведе до клетви за вечна любов. Ала в любовните романи не присъстваха камери и заклетни фенове, които нямаха търпение двамата герои да се разкъсат един друг.

Мат пръв заговори:

— Браво, Оливия. Не бих искал последният ден от пленничеството ни да бъде толкова скучен, колкото последното ти предаване. Ще ти напиша чек за тази ти психоанализа.

Оливия отстъпи назад.

— Не си прави труда. — Тя се вгледа в кафявите му очи, които само преди малко искряха гневно и не прочете абсолютно нищо в тях. — Приеми го като прощален подарък. Някой ден може да ти бъде от полза.

Джо-Бет отпи от виното и се огледа с копнеж наоколо. Почти ѝ секна дъхът при вида на вилата на Кевин — повдигната над земята постройка с две спални, разположена в планината, с гледка към езерото Бъртън в Северна Джорджия. Двете спални бяха големи, разделени от централно помещение с прозорци от тавана до пода, през които се откриваше красива панорама. Къщата, из която Кевин я разведе с явна гордост, имаше две камини, тераса, опасваща цялата къща и задна веранда с мрежи — продължение на напълно оборудвана кухня.

Къщата допадна много на Джо-Бет с местоположението си и невероятния изглед. Особено много ѝ харесваше да седи на люлката и да наблюдава подножието на хълма и огледалната повърхност на езерото. Не беше сигурна единствено за Кевин.

— За какво мислиш, Джо-Бъг?

Вече беше започнал да я нарича със стария ѝ прякор, който навремето ѝ харесваше. Хрумна ѝ предателската мисъл, че ако той престанеше да говори, всичко щеше да бъде идеално.

— О, просто съм поразена от гледката, Кевин. Тук е невероятно! Толкова тихо и красиво.

— Така е, нали? — Той се полюля мълчаливо за момент, после каза: — Купих мястото още докато бяхме заедно.

— Не си ми споменава за него.

— Знам. Пазех го за сватбен подарък. — Тонът му стана горестен. — Хранех лудата надежда да прекараме тук медения си месец — засмя се неловко той и погледна настрани.

— О, Кевин! Толкова съжалявам.

— Няма нищо, всичко се нареди. Тук ми харесва, но винаги съм се чудел какво щеше да кажеш ти — обърна се отново към нея той в очакване на отговор.

— Какво бих могла да кажа, прекрасна е. Не бих променила нищо по нея.

Само да можеше да бъде толкова ентусиазирана и по него, колкото по каменните камини и двуместното джакузи. Тя се залюля малко по-силно, докато си блъскаше главата над тази дилема.

Кевин се усмихна и Джо-Бет си повтори колко добра партия е той. Кевин Мидълтън беше привлекателен и мил и несъмнено бе

постигнал много в живота. В случая нямаше да е трудно да го „улови“, тъй като той очевидно нямаше намерение да й бяга.

Личеше си от начина, по който светлокафявите му очи я следяха, когато си мислеше, че не го гледа, че все още има чувства към нея. Тя се насили да му отговори със същото. Само че единствената мисъл, която й хрумна, беше колко би му харесало на Доуг да лови риба в езерото. И колко би било хубаво да седи и да се люлее с него в топлите летни вечери, докато около тях кръжаха светулки.

— Стана късно, Кевин. Време е да тръгвам.

Тя се изправи и отиде до перилата, за да се наслади още веднъж на природата наоколо. Кевин се приближи до нея и тя отстъпи крачка назад, защото последното нещо, което искаше в момента, бе да целуне този мъж, докато си мисли за Доуг.

Като пренебрегна езика на тялото й, Кевин се приближи и протегна ръка да я погали по бузата.

— Никога не си преставала да заемаш важно място в живота ми, Джо-Бъг и възнамерявам аз също да заема такова място в живота ти. Всъщност имам намерение да се погрижа това да стане.

Чарлс Кранкоуър седеше в контролната зала, докато Мат и Бен разговаряха през микрофона и слушалките. След двайсет и четири часа щяха да разполагат с доклада на консултанта и след още няколко седмици щеше да е готова точната информация за рейтингите. Сега единствените показатели за популярността на водещите, с които разполагаше Чарлс, бяха едноседмичният сбор от гласовете по интернет и даренията от храни. След определено силните предавания се получи очакваният скок, но в края статистическата разлика между двамата водещи беше съвсем незначителна.

Чарлс знаеше от личен опит, че изразът „трудно е да се определи“ нямаше да му донесе същата популярност като една съкрушителна победа или публично посипване на главата с пепел. Същото беше добре известно и на Мат Рансъм. Той разполагаше с още едно предаване и дванайсет часа, за да извади Оливия от играта, но по някаква причина човекът беше загубил хъс за победа.

Чарлс потупа Бен по рамото.

— Може ли да взема за малко слушалките ти?

Както винаги продуцентът на Мат го изглежда с подозрение, но му ги подаде безропотно.

Чарлс ги нагласи на главата си и заговори в миниатюрния микрофон:

— Здравсти, Мат. Надявам се, че си готов да пометеш всички пречки по пътя си. Знам, че на този етап не би искал да загубиш от докторката.

— Какво искаш от мен, Кранкоуър? Да се запаля като факла? Не ми трябват точни цифри, за да знам, че радиото не може да си позволи провал.

— Просто не искам да гледам как пропиляваш шанса си за решителна победа. Ако Оливия беше компрометирана по някакъв начин...

Чарлс видя как Бен направо подскочи. Той се отдалечи от продуцента и понижи тон:

— На всички, които са ви гледали, им е ясно, че между вас двамата има сексуално напрежение. Може би е време да кажеш на слушателите какво се е случило между вас в Чикаго.

Мат замълча, накрая каза:

— Забрави, Чарлс. Не се интересувам от мръсните ти номера. Предаването, което съм замислил, ще бъде повече от достатъчно, за да ме задържи в ефир.

— Боже мили, колко благороден си станал!

Всъщност Рансъм му изръмжа, което му се стори много интересно.

— Дай ми Бен, Кранкоуър. И не си навирай любопитния нос в моите работи.

Чарлс върна слушалките и си поигра още малко с камерата. От време на време Мат вдигаше поглед и изръмжаваше към обектива като диво животно, защитаващо леговицето си, което се стори извънредно интригуващо на Чарлс. Можеше ли апетитната доктор О да означава нещо повече от удобна свалка за Мат? Е, това вече беше идея с невероятен потенциал.

В десет часа Оливия облече пижамата на овчици и се пхна в леглото. Изпитваше смъртна умора, която нямаше нищо общо с недоспиването и твърде много общо с думите, които по-рано тази вечер си размениха с Мат.

Бяха прекарали следобеда в пълна бойна готовност, и двамата готови да нанесат удар при евентуално нападение. Вечерята мина в напрегната обстановка, толкова различна от дружеската атмосфера, която бе започнала да очаква с нетърпение. Трудно ѝ бе да повярва, че Мат Рансъм, срещу който се изправи днес, беше същият мъж, който я качи на седмото небе само преди ден.

Тя пусна радиото и се зачуди каква ли тема щеше да извади от шапката си Мат за последното си предаване. Знаеше, че никога не излиза в ефир, без да има за цел да стопи водачеството ѝ, но не се тревожеше кой знае колко. След гласовете, които бе събрала в събота вечер, щеше да му е необходимо чудо, за да постигне нещо повече от изравняване. Щеше да му мисли за консултанта и за рейтингите, когато му дойдеше времето. В момента искаше само седмицата да приключи и да се махне от този апартамент. И от пътя на Мат.

Сигналът на предаването на Мат зазвуча с пълна сила и Оливия изгаси нощната лампа, като се настани удобно, за да слуша. Не ѝ трябваше много време, преди гневът ѝ съвсем да отстъпи място на умората.

— Добре, момчета — каза Мат. — Това е последното предаване от последния ден на пленничеството, което означава, че имате последна възможност да гласувате за „искрено вашия“. Получихме купища пари и храни, благодарение на вас. Утре сутрин при освобождаването ни ще обявим резултатите. Ааа, каква великолепна дума. Освобождаване!

Чу се друга мелодия като фон на думите му, но Оливия не можеше да се сети точно коя е.

— Всъщност освобождаването е важен аспект от нашата тема тази вечер. Както и свободата.

Сега вече разпозна музиката. Беше „Сватбеният марш“, звучащ с пълна сила и цялото си величие. Не ти трябваше въображение, за да си представиш жени в бели сватбени рокли да се носят тържествено по пътеката към очакващите ги с нетърпение младоженци.

— Тази вечер ще чуем разказите за някои страхотни измъквания. — Музиката не спря изведнъж, а със стържение, все едно някой беше прокарал игла през плочата. — Точно така, господа. Тази вечер ще чуем от първа ръка показания на мъже, които почти са се поддали, но — още една драматична науза и барабанни удари — са успели да се измъкнат в последния момент с риск за живота си.

Чуха се ръкопляскания и мъжки одобрителни възгласи. Оливия седна в леглото и кръстоса ръце пред гърдите си.

Мат се показваше повърхностен както винаги. Оливия почти чуваше кискането му и почувства неудържим импулс да отиде там и да го хване за яката, да го натъпче в сандък и да го хвърли от някой много висок мост.

— Добре, господа. Поздравете Бари, който е намерил уникален начин да се освободи от веригите. Бари, разкажи ни историята си.

— Седях си на репетицията за сватбеното тържество в навечерието на сватбата.

— Да?

— Ям си аз коктейла от скариди, оглеждам се наоколо и забелязвам, че нито един мъж на масата не разговаря. Присъстват всички мъже, които са влезли в рода на годеницата ми чрез брак и те само кимат и повтарят: „Да, скъпа. Не, скъпа.“

— Ужасяващо — вметна Мат.

— Ужасяващо? Казвам ви, направо започнах да се задушавам.

— И какво направи?

— Трябваше да мисля бързо, нали разбирате. Искам да кажа, не можеш просто да отведеш жената настрани и да й кажеш: „Съжалявам, но не искам да стана като всички тези дървеняци, оженили се за твоите роднини.“

— Не, едва ли щеше да се получи.

— Та значи, седя си аз и кимам като останалите, нали разбирате, сливам се с тълпата. И си мисля, добре, какво да поправа, за да я

накарам да отмени сватбата.

— Много добре, Бари.

Личеше си, че Мат поглъща жадно всяка негова дума. Оливия мислеше само за горката жена, която щеше да види мечтата си, разбита на парчета.

— Затова поканих по-малката ѝ сестра на танц.

— И това стана повод да бъде отменена сватбата?

— Не и отначало, но съвсем скоро започнахме да танцуваме в края на дансинга точно до масата на бъдещите ми тъст и тъща.

— Да?

— И започнах да я целувам, наистина да я целувам, нали разбирате?

Мат се засмя и пусна звуков ефект на ахване от ужас. Добил смелост, Бари продължи:

— И тогава, за да се погрижа да не го изтълкуват неправилно, отърках интимните си части в нейните — същински Елвис!

— Боже, Бари. Какво стана после?

— Виждам, че тя се готви да се отскубне и никой няма да види какво става, затова плъзнах ръка надолу по роклята ѝ.

Мат нищо не каза.

— После сестра ѝ се разпищя, в помещението се възцари тишина, а годеницата ми изтича до мен и ми хвърли годежния пръстен в лицето. — Бари звучеше като истински щастливец.

— Останалите просто се изправиха и ви наблюдаваха мълчаливо, или какво?

— Не точно.

— Какво имаш предвид?

— Чух, че било голям цирк, но не останах, за да го видя с очите си.

— Тръгна си просто така?

— Не, не съвсем.

— Тогава?

— Бях в линейката на път към болницата.

— Боже, Бари! — възкликна Мат. — Това не ми прилича на най-лекото измъкване, за което съм чувал.

— Ами, баща ѝ ме съдра от бой.

— Оу, Бари...

— Но знаеш ли, дори сега след пластичната операция и физиотерапията, винаги се сецам за тези безгласни мъже, копнеещи за свободата си, и се смятам за късметлия.

— Господа, това беше измъкване номер едно.

Чуха се ръкопляскания и скандирания „У, у, у“.

— Следващият ни слушател се е измъкнал без кръвопролития, но неговата история също си има своите върхове и ладения. Ще чуем нашия младоженец беглец само след минута.

Оливия прекара рекламния блок в кръстосване на стаята. Мат беше избрал печеливша тема за финалното си предаване. Слушателите му несъмнено се превиваха от смях точно както беше възнамерявал. Оливия обаче не можеше да спре да мисли за публичното унижение на годеницата на Бари, за проваленото тържество, за парите, пръснати на вятъра от семейството ѝ за една несъстояла се сватба. Кой знае каква грозна история щеше да разкаже младоженец номер две.

Ако се нуждаеше от още доказателства за отношението на Мат към обвързването и за вероятността да сподели живота си с някого, сега ги имаше. За него всичко беше една голяма шега. Какво не би дала, за да му влее малко разум в главата!

— Добре, следващият обадил ни се слушател е Майкъл. Неговата история е малко по-различна от последната, която чухме, макар че крайният резултат е същият. Майкъл, в ефир си.

— Здравсти, Мат.

— Майкъл. И твоето измъкване ли те отведе в болницата?

— Всъщност ме отведе в Мисури.

Майкъл замълча и Мат се засмя.

— Целите сме в слух.

— Ами, с Мерedit вземахме уроци по скачане с парашут. Говорехме си, че някой ден ще сключим брак и докато се усетя, вече крояхме планове как да се оженим по време на скок с парашут.

— Това е един от начините, да ограничиш списъка с гостите.

— Да, щяхме да сме само двамата. Един приятел, нотариус, щеше да ни венчае във въздуха.

— Нали не се каниш да ни разкажеш как нечий парашут не се е отворил?

— Не, всички се приземихме живи и здрави. Аз обаче отлетях.

— Какво значи това?

— Ами, щом самолетът започна да набира височина, мен ме обзеха съмнения.

— Относно скока ли?

— Не, относно женитбата.

— Опа!

— Да, това си помислих и аз. Започнах да се паникьосвам лекичко, нали разбирате. Наближавахме височината за скока и самолетът задържа на това ниво, а аз си мислех, че не мога да го направя. Само че нямаше време да го обсъдим. Почти бяхме над мястото за скока, а Мередит и нотариусът тръгнаха към вратата.

— И ти какво направи?

— В самолета беше твърде шумно, за да говоря, а да изкрещя, че не искам да се оженя ми се струваше, не знам... ами това не е нещо, което човек би извикал с пълно гърло. Та значи, намирах се на три хиляди и петстотин метра височина, Мередит се откачи от водещото въже, усмихна ми се и скочи. Приятелят ни, нотариусът, скочи веднага след нея. Аз стоях на вратата все едно краката ми бяха заковани за пода на самолета.

— Господи, човече! Остави я да се рее във въздуха сама?

— Беше някак си нереално. Видях как парашутите им се отвориха — на нейния имаше нарисувано червено сърце в чест на сватбата — те погледнаха нагоре, но вече беше твърде късно. Платих на пилота да ме остави на едно малко селско летище в съседния щат и за известно време се покрих.

— Мили боже!

— Да. Измъкнах се на косъм.

— Видя ли се с Мередит след това?

— Не точно. Тя не искаше да ме види. По-късно чух, че се омъжила за инструктора ни по парашутизъм. Очевидно той не е имал проблем със скоковете.

Мат се засмя.

— Момчета, виждате, че никога не е твърде късно. До момента, в който трябва да кажете „да“, винаги можете да решите обратното. Не забравяйте да се обаждате и да дарявате храна. Слушате „Мъжки разговор“, където мъжът може да бъде мъж.

По-нататък беше същото — всяка история по-лоша от предната. Един слушател беше скочил от кораб, направо се бе хвърлил с главата

напред във водата от кораба, нает за сватбата му. Друг беше избягал по пътеката в църквата с годеницата и шаферката, държащи го за задната част на фрака му.

Раздразнението на Оливия бавно започна да нараства. Насили се да слуша всяка дума, да възприема всяка язвителна забележка, всяко кискане — всички те шамар в лицето на жената, която някога е очаквала нещо от мъжа, когото обича.

Тя се запита дали той наистина мисли, че жените са безсрамни сметкаджийки, чиято единствена цел е да подлъжат мъжа да се ожени. Прииска ѝ се да отиде при него, да го измъкне от стола и да му покаже що за жалко създание е той.

Когато най-сетне обяви края на предаването, все още славословейки страхотните измъквания на слушателите си, Оливия скочи от леглото и започна да крачи из стаята. И така цели двайсет минути, опитвайки се да изпусне достатъчно пара, за да не обръща внимание на обидите към себе си и към целия женски род. Разбираше, че е по-добре да си легне, но колкото повече превърташе предаването в ума си, толкова повече се ядосваше.

Когато потребността да му каже в лицето всичко, което мислеше за него, стана нетърпима, тя отвори вратата и се втурна в дневната.

— Как смееш! — поиска му сметка тя.

— Моля?

Оливия отиде при него в средата на стаята.

— Какво ти става? Нямах ли уважение към никого? Не се ли интересувах от чувствата на другите?

— Оливия, облечена си в пижама на овчици и крещиш като търговка на пазара. Какво ще си помислят хората, които ни гледат?

Не на себе си от гняв, тя не обърна внимание на основателното му предупреждение. С ръка на гърдите му, Оливия взе да го блъска назад извън обсега на камерата, докато гърбът му не се опря във френските прозорци, които водеха към балкона.

В контролната зала на радиото Чарлс Кранкоуър, супер-паякът, плетящ мрежите си, измъкна дългото си тяло от стола, където бе прекарал последните шест и половина часа. Тихо, така че да не бъде забелязан от продуцента на Мат, който прибираще материалите след

предаването, Чарлс насочи обектива към ъгъла, който бе открил порано. Сърцето му подскочи от радост при гледката, която се откри.

Мат стоеше с гръб към балконската врата, а Оливия с гръб към камерата. Виждаше се лицето на Мат и изненаданото му изражение. Отначало езикът на тялото и на двамата беше враждебен, сковани пози и едва сдържано напрежение. Но докато ги наблюдаваше, Оливия се приближи към Мат и преди Чарлс да се усети, вече го целуваше страстно.

Като отпрати едно голямо благодаря на пиар-боговете, от които почти се беше отказал, Чарлс провери дали камерата записва.

В този момент би продал душата си за звук към картината, но не посмя да помоли Бен да включи микрофона, от страх че продуцентът би предупредил двамата, уловени съвсем ясно от обектива на камерата. Докато се настаняваше, за да гледа, той съжали, че не вижда лицето на Оливия. После си напомни, че паяците все пак не бива да са придирчиви.

Оливия се притисна към Мат. Реакцията на тялото му беше мигновена и по някаква причина това я разгневи още повече.

Изненадващо и за двамата, тя го целуна. Силно.

— Всички ние сме еднакви за теб, нали, Мат? Натисни правилното копче, целуни точното място и ето! Мат Рансъм е готов за действие.

Заслепена от желание да докаже правотата си, тя отърка тялото си в неговото. За втори път реакцията му бе светкавична и недвусмислена.

— Предполагам, че с всички си така, а? Без значение коя и или какво става. Права ли съм, Мат?

Без да му даде време за отговор, тя хвана лицето му с ръце и го целуна отново, като използва езика, зъбите и цялата си ярост.

Засмука меката част на ухото му, прокара език отстрани по лицето му и се върна на устните.

— И когато правя това, няма значение, че съм аз, Оливия. Всеки чифт ръце и които и да е устни биха свършили същата работа, нали?

Мат не отговори. Ерекцията му беше като мраморен къс между тях и докато го целуваше, Оливия почувства как кожата му става все по-гореща под допира на пръстите ѝ. Изненаданото му изражение се замени от силно желание, за което искаше да е сигурна, че само тя е в състояние да предизвика.

— Жената си е жена, нали така? — предизвикваше го тя. — В тъмното всички сме еднакви, а, Мат? Има ли значение с коя си?

— Боже, Ливи! — Той я прегърна и я притисна към себе си.

Оливия не беше на себе си. Някак си щеше да го обсеби, както той я бе обсебил и да използва страстта му, за да го накара да признае, че между тях имаше нещо повече от чисто физическо привличане. Нито миг повече нямаше да търпи онази му глупост с „обичай човека, с когото си“.

— Разпознаваш ли докосването ми, Мат? Уханието ми, гласа ми?

Погълната изцяло от мъжа пред себе си, Оливия покри устните му със своите. Пръстите ѝ се спряха на най-горното копче на ризата му и когато не успя да я откопчае, тя се остави на нетърпението си и дръпна силно предницата, от което копчетата се разхвърчаха из цялата стая.

Опипа кожата му. Пръстите ѝ пропълзяха нагоре по гърдите, заиграха с тъмните косми, после проследиха стрелата по средата, надолу към колана на джинсите му.

— Какво ще кажеш за устните ми, Мат? Това познато ли ти е?

Тя наведе глава, за да очертае кръгче с езика си около зърното му и засмука втвърдената пъпка между зъбите си.

Мат мушна ръце под горнището на пижамата ѝ и ги плъзна по голия ѝ гръб, галейки я, изследвайки и сгорещявайки кожата ѝ до същата температура като своята. Оливия се изпъна и обви ръце около врата му. Като се вдигна на пръсти, тя се притисна към него, нагласявайки се на твърдата подутина от ерекцията му.

Желание, горещо и настойчиво, започна да циркулира в кръвта ѝ въпреки гнева.

Тъкмо бе свалила ръце и бе понечила да мушне пръсти в колана на джинсите му, когато ръцете му я стиснаха силно за раменете и не ѝ позволиха да помръдне. Оливия се вгледа в лицето му. Изражението му ѝ показва, че нещо ужасно се бе случило. Тя се опита да се обърне, но ръцете му на раменете ѝ я възпряха.

— Не се движи — нареди той. — Трябва да измисля какво да направим.

— Какво има?

Мат я пусна.

— Не мърдай — повтори той. — И не се обръщай. Камерата ни снима.

Сърцето отиде в петите ѝ, Оливия не го послуша. Обърна се, погледна нагоре и се натъкна на ококорения обектив на камерата. Погледът ѝ се стрелна към монитора под нея, в който видя Мат в кадър от главата до малко по-надолу от кръста и себе си, замръзнала пред него.

Почувства как страните ѝ пламнаха. Мили боже, току-що се бе нахвърлила върху Мат Рансъм пред цялата аудитория по интернет. Унизена бе слабо казано. С нея бе свършено.

Вцепенена, тя изглежда как Мат отиде до стената и изтръгна кабела на камерата от контакта.

— Как така камерата е насочена насам? — попита тя.

— Не знам.

— Не знаеш? Как може да не знаеш?

— Просто не знам. По време на предаването си бе в обичайното положение. После не съм поглеждал към нея — усмихна се смутено той. — Вниманието ми изцяло бе погълнато от друго.

— Да не си посмял да се подиграваш! Репутацията ми отиде по дяволите заради един безполезен опит да те принудя да признаеш, че не всички жени са еднакви.

— Мисля, че успя да го постигнеш.

— Забавно ли ти се струва? Загубих доверието на слушателите си. Кой ще слуша вече съветите ми, без да си представя как ти налитам?

— Не е толкова зле, Оливия. Докато не се обърна, те са виждали само гърба на една блондинка.

— О, да, като че ли през тази седмица в апартамента е имало друга блондинка, освен мен.

— Е, нали беше загрижена, че мога да те объркам с някоя друга.

Тя му хвърли изпепеляващ поглед и закрачи из стаята.

— Не мога да повярвам! — Оливия се спря и се обърна към него, когато всичко започна да си идва на мястото. — Ти, ти си ми заложил капан...

— Оливия, не ставай смешна. Откъде можех да знам, че планираш да ме притиснеш в ъгъла и... да започнеш да ме целуваш по този начин? — Мат явно не се притесняваше особено, че е бил сниман в гореща сцена с Оливия. Та нали така славата му на донжуан щеше да се затвърди. Ами тя, каква слава щеше да придобие? На безмозъчен трофей.

— Цяла седмица се мъчих да разбера какво си замислил. „Отпусни се, Оливия.“ „Не се стягай толкова, Ливи.“ „Какво е успехът, ако не можеш да му се насладиш, Лив?“ Като че ли ти пукаше как всъщност се чувствам.

Тя се обърна кръгом и закрачи в другата посока. Какво, за бога, си бе въобразявала? Как можа да позволи на гнева и разочарованието

да замъглят разума ѝ? Тя беше извън контрол и вината за това беше изцяло на Мат Рансъм.

— Показваше ми по малко от истинското си аз, за да ме накараш да повярвам, че си способен на чувства и близост, и какво правя аз? Обръщам земята наопаки в опити да открия останалото. Трябва да ме проверят дали съм с всичкия си.

Мат се плъосна на дивана и вдигна крака на масичката.

— Оливия, просто се успокой. Трябва да има начин да излезем от това положение.

Само че тя не беше способна да помисли трезво, да допусне и за миг, че говори искрено. Още трийсет секунди и цялата страна щеше да я наблюдава как заравя глава в чатала на Мат Рансъм, без да знае причината. Боже, тя самата вече не се разбираше! Знаеше само, че бе започнала да му вярва на някакво подсъзнателно ниво, а той излъга доверието ѝ.

Оливия се завъртя кръгом срещу него.

— Какво направи, плати на някого в радиото да завърти камерата, когато ме подмамиш в компрометиращо положение?

— Да те подмамя? Чуваш ли се какво говориш, Оливия? Мислиш ли, че имах някаква представа какво ще се случи? — поклати глава той и заговори спокойно, с което я вбеси още повече. — Според мен ти дори си нямала представа какво ще направиш, преди да го сториш! В кой точно момент успях да предупредя загадъчния оператор? Успокой се и нека да помислим.

— Ние няма да помислим, Мат. Няма такова нещо като „ние“.

После той престана да съществува за нея. Както трябваше да бъде в деня, в който врата щракна зад тях.

Чарлс Кранкоуър затанцува лудешки в контролната зала. Камерата беше изключена, но вече нямаше никакво значение. Беше получил точно това, от което се нуждаеше, точно това, което искаше, макар че не смееше да се надява.

Ликуващ, той взе мобилния телефон и започна да се обажда. Последният номер, който набра, беше на домашния телефон на изпълнителния директор. Ти Джей Лорънс вдигна след второто позвъняване.

— Кранкоуър, знаеш ли кое време е?

Чарлс се усмихна на себе си.

— Знам, шефе. Три и половина през нощта, а ние ударихме джакпота.

— Кранкоуър, ако това е някаква...

— Не, Ти Джей, нищо такова. Говоря за дистанционното предаване. Настъпи неочакван развой.

Тонът на Ти Джей стана сериозен.

— Мат и Оливия добре ли са?

— О, добре са, макар че в момента подозирам, че здраво са се хванали за гушите.

Той му разказа набързо какво беше станало, като изкара преместването на камерата случайно, с цел да се предложи по-голямо разнообразие на публиката. Знаеше, че Оливия винаги е била слабост на Ти Джей и се съмняваше, че той би искал да научи докъде беше стигнал Чарлс в стремежа си да я компрометира.

— Господи! — възкликна Ти Джей. — Не мога да повярвам.

— Да, аз също — съгласи се Чарлс, когато всъщност му се искаше да каже: „Не мога да повярвам на късмета си.“ — По-добре ела тук и виж записа, Ти Джей, за да се подготвиш за медиите, когато отидем да освободим Мат и Оливия от апартамента.

— Медиите вече знаят?

— Да, вероятно някой е следил уебсайта — излъга Чарлс, доволен, че се бе сетил да се обади на познатите си от мобилния, преди Ти Джей да е забранил.

— Добре, но какво точно показва този запис? Ще си имаме ли неприятности заради него?

— Не. Ще се обадя на медийния съвет, ако искаш, но не мисля, че ще го направят на проблем. Всъщност нищо не се видя, макар че беше съвсем ясно какво става.

Чарлс чу шумолене на чаршафи и си представи как Ти Джей се измъква от леглото тихомълком, за да не събуди съпругата си.

— Оливия сигурно не е на себе си — каза Ти Джей. — Повикай, моля те, Даян и Бен в радиото. Ще се обадя в апартамента от колата.

— Добре, шефе. Вече се обадох на охранителната компания хората им да ни чакат пред апартамента. Поне можем да спрем да се притесняваме за отразяването на края на промоцията в медиите. Ако не греша, няма да има къде игла да падне.

В понеделник сутринта в осем часа сутринта Ти Джей, Кранкоуър и двама яки служители от охраната се видяха с Мат и Оливия в апартамента. Ти Джей донесе сутрешния вестник, в който беше публикуван кадър, свален от запис в интернет под заглавие „Секси терапевтка се поддава на мъжки приказки“ и започна да се суети около тях, опитвайки се да ги подготви за истерията, която ги очакваше, щом излязат навън.

За разлика от него Чарлс буквално се носеше над земята, обзет от възторжено очакване, докато единият служител от охраната изглежда похотливо Оливия, а другият намигна по мъжки на Мат, от което на Мат му се прииска да ги просне на пода.

Напускането на апартамента не му донесе очакваното задоволство, а видът на Оливия, докато вървяха по постлания с пътека коридор на път към асансьора, говореше, че тя също е твърде погълната от собственото си падение, за да се зарадва на свободата си.

В лобито отново се спряха за последни инструкции от страна на Ти Джей, които се свеждаха до насърчаване Оливия да не обръща внимание на грозните въпроси и умоляване на Мат да не наранява никого.

— Да се съсредоточим върху приноса на слушателите ни за хранителната банка и да се опитаме да се измъкнем сухи от станалото.

Всички кимнаха, като че ли беше възможно, после Ти Джей, Чарлс и двамата охранители излязоха през вратата и шумната тълпа ги обгради.

Мат искаше да предложи помощта си, но откакто Ти Джей се обади в три и половина през нощта, Оливия беше отхвърлила всеки опит да обсъдят положението. Малко след това се бе прибрала в стаята си, откъдето се чуваха стъпките и ѝ чак мо шест сутринта, когато тя се шумугна в банята, за да си вземе душ, а после се облече.

Сега стояха един до друг в очакване да излязат навън и да се изправят пред медиите, а изражението ѝ го караше да ѝ предложи...

какво?

— Оливия, всъщност никой нищо не е видял. Ще кажа, че съм припаднал и ти си ми направила дишане уста в уста.

— Да, да — отвърна с горчив тон тя. — И съм ти разкъсала ризата, за да можеш да дишаш по-добре.

— Виж, Оливия, и двамата сме свободни и пълнолетни. Случилото се е малко неудобно, но Клинтън преживя нещо още по-лошо и оцеля.

— Имам новина за теб, Мат. За твоите слушатели това може да е още едно незначително прегрешение — от теб се очаква подобно поведение. Само че аз съм терапевт. Моите слушатели имат нужда от човек, когото да уважават и на когото да се доверяват. Случилото се не е нищо.

— Съжалявам, Лив. Ако си решила да отричаш, аз ще те подкрепя.

— Не ти искам подкрепата. Не искам също да лъжеш заради мен. Всъщност нищо не искам от теб.

Оливия се отдръпна и излезе навън. Мат я последва на крачка зад нея.

Имаше по-малко от секунда, за да отбележи какъв хубав ден е навън, преди да избухне шумотевицата.

— Имате ли връзка?

— Какво стана през нощта?

— Кой от двамата изключи камерата?

— Как беше тя, Мат?

Мат почувства как Оливия се напрегна цялата и нищо чудно, тълпата репортери приличаше на глутница побеснели кучета. Продължиха да изстрелват въпросите си, нищо че те оставаха без отговор, като питаха само за едно — какво се бе случило, преди камерата да спре да излъчва.

Чарлс пристъпи напред и вдигна ръка за тишина. Море от видеокамери се насочи към него, а микрофоните бяха вирнати нагоре. Зад тълпата двама журналисти излъчваха репортаж на живо.

Мат беше изненадан от присъствието на толкова много от кабелните оператори. Денят сигурно беше беден откъм новини или историята за терапевтката, отдадала се на първичните си инстинкти,

беше по-значима, отколкото бе предполагал. А може някой да им бе подшушнал новината.

Когато тълпата замълча, Чарлс обяви добрите новини — безпрецедентното количество храни, събрани за хранителната банка, и ненадминатата досега активност на слушателите. Но докато говореше, погледите бяха вперени в Мат и Оливия — очите на репортерите ги издаваха, че се мъчеха да си представят какво се бе случило в заключения апартамент.

До него Оливия започна да трепери. Инстинктивно, той се приближи, за да ѝ предложи опората си. Искаше му се да я прегърне през раменете и да я отведе или поне да каже нещо и нейна защита, но всеки бърз отговор, който му хрумваше, застиваше на устните му, защото не можеше да измисли нищо, което да не навреди на Оливия по един или друг начин. Загрижеността му за нея заглуши нормалните му инстинкти за самосъхранение до степен, в която не можеше да се познае.

Чарлс приключи с многословния преглед на успеха от промоцията и застана отзад до Ти Джей. Отново заваляха въпроси и тълпата се люшна напред. Лимузината, която ги чакаше до тротоара, сякаш беше на километри, не на няколко метра, тъй като трябваше да си проправят с лакти път между морето от репортери.

Оливия пристъпи напред и Мат видя как изпъна рамене и се прокашля. Той се стегна за онова, което щеше да последва.

— Няма начин да дам задоволително обяснение за това, какво се случи в апартамента и няма да се опитвам. — Чуха се протестни възгласи и нови въпроси, но Оливия не се поддаде. — Ще кажа само, че съм доволна от събраните дарения и съм развълнувана от щедростта на слушателите ни — усмихна се насила тя. — Всяка жена би била докарана до отчаяние, ако я заключат една седмица с Мат Рансъм.

Тя се обърна към него. Напрежението, струящо от тялото ѝ, опровергаваше усмивката и шеговития ѝ тон. После зачака удара му.

Мат почувства пристъп на гордост от смелостта ѝ. Тъй като искаше и понеже знаеше, че тя няма да го отблъсне пред очите на всички, той пристъпи и праметна ръка през раменете ѝ. После ѝ намигна, така че всички да го видят. Оливия се напегна, но не помръдна и запази усмивка, когато той каза:

— Ако вие можете да се позовете на временна невменяемост, предполагам, че аз също мога. — Той обърна поглед към чакащите репортери и забеляза изписаното на лицата им любопитство. — Е, това е всичко, което мога да кажа.

Разочарована, тълпата завика за още. Един млад репортер с пригладена с гел коса и хищна усмивка си проби път напред. Мат разпозна сътрудника на списание „Атланта Лейджър“.

— Вярно ли е, че вие двамата сте имали връзка преди осем години в Чикаго? — попита той.

Без да дочака отговор, той изстреля следващия въпрос:

— Наистина ли сте се хванали на бас с екипа си, че ще свалите доктор Мур, преди седмицата да е изтекла?

Мат видя как изражението на Оливия се промени. Той ѝ прошепна:

— Не е така, Оливия.

Обидата премина в отвращение. Тя го изгледа все едно беше разплута нисца форма на живот, после се освободи от ръката му и заслиза по стълбите.

Също като играчи от нападението, пазещи защитниците, якото дуо се хвърли в действие. Единият настигна Оливия, а другият се залепи за Мат. Със задружни усилия, двамата им проправиха път до колата. Мат чуваше бръмченето на камерите, забързаните стъпки, които ги следваха, и едни и същи въпроси, отекващи във въздуха.

Мат се пхна в колата след Оливия. Кранкоуър и Ти Джей седнаха на срещуположната седалка, вратата се затръшна след тях и колата потегли.

Колкото и да си блъскаше главата, Мат не може да измисли какво да каже и в колата настъпи мълчание, докато лавираха през сутрешното движение. Не можеше да се оправдае, нито желаше да обяснява истинските си намерения пред Ти Джей и Чарлс. Оливия седеше с извърната глава, загледана упорито в бързо изчезващата гледка на градинката отсреща. Когато се обърна към своя прозорец, Мат видя как блокът се смалява и се изгубва от полезрението му, докато се питаше кой захранваше с вътрешна информация репортера от „Атланта Лейджър“.

Чарлс наруши мълчанието.

— Видяхте ли журналистите от „Фокс“ и Ен Би Си? Телевизиите ще се редят на опашка за интервюта. Може би трябва да започнем с „Добро утро, Америка“.

Мат и Оливия продължиха да се взират навън. Оливия се стараеше да седи далече от Мат, като внимаваше да не се опира до него на завоите. Гняв и болка струяха на талази от нея.

— Добре. Според мен едно любезно и приятелско „без коментар“ ще свърши работа в ситуация като тази — каза Ти Джей.

Оливия продължи да гледа през стъклото, без да им обръща внимание.

— Каквато и да е тя — поправи се Ти Джей.

Ти Джей и Чарлс зачакаха реакция, но Мат и Оливия продължиха да мълчат.

— Добре тогава — продължи Ти Джей. — Може да не ви се иска да говорите за това сега, но трябва да изработим стратегия за справяне с отзвука. Днес няма да излъчваме „Лив на живо“ и „Мъжки разговор“. Ще оставим слушателите да се поуспокоят. Утре всичко живо ще ни слуша. — Той се обърна към колегата си: — Чарлс, свържи се с Даян и Бен по телефона и им кажи днес да пуснат най-доброто от излъчванията досега. Ще оставим Оливия и Мат по домовете им, за да си починат, и по-късно следобед ще се съберем всички в радиото.

Лимузината навлезе в квартала на Оливия и отби на нейната улица. Двигателят заработи безшумно на място.

— В светлината на... хм... драматичния край на промоцията, помолих консултанта да направи последните проучвания сред групата слушатели, както и допълнителни измервания на слушателския интерес. Днес следобед на срещата ни вече ще имам доклада му, както и резултатите от отзивите в Детройт.

Първият човек в радиото, на който се натъкна Оливия, беше Мат. Без да го поздрави, тя зачака мълчаливо асансьора. В асансьора пътуваха с още трима колеги, които едва сдържаха любопитството си. Двамата мъже потупаха окуражително Мат по гърба и ако не беше Оливия, със сигурност щяха да го поздравят. Жената само я погледна със съжаление, преди да отклони поглед. Това ѝ напомни за реакциите, когато слуховете за изневярата на Джеймс се разнесоха, и за начина, по

който тя самата гледаше майка си, когато тя безволево се оставяше бащата на Оливия да я тъпче.

Двамата с Мат прекосиха безкрайния коридор до кабинета на Ти Джей през море от критични погледи. Разговорите секваха и движенията застиваха, когато всеки, край когото минаваха, преставаше да клюкарства и започваше да изучава двата обекта на слуховете.

Въобразяваше ли си или Мат ставаше все по-висок с всяка измината стъпка, а тя се смаляваше все повече от неудобство? Вече обхваната от гнева Оливия се опита да не обръща внимание на хората и затърси думите, с които щеше да излезе пред слушателите си, за да им даде обяснение. Дано след края на срещата все още да имаше слушатели.

Пред вратата на Ти Джей Мат я хвана за ръка и я дръпна към себе си. Зяпачите замлъкнаха и наостриха уши.

— Не съм ти поставил капан, Оливия. Също като теб и аз се изненадах, когато видях, че камерата ни снима.

Оливия отскубна ръката си от хватката му.

— Добре. Това решава всичко, нали? Искаш да кажеш, че цялата ти кампания да ме накараш да се отпусна не е имала друг мотив, освен да ми помогнеш да подобря качеството си на живот? Стига, Мат! Това съм аз, Оливия, май си забравил?

— О, много добре си спомням. Може би по-добре от теб. Признавам, наистина мислех, че би ми било от полза да те извадя от равновесие за малко. Ала това беше само в началото, преди...

Мислите на Оливия се пренесоха към ястията, които ѝ готвеше и сапунените опери, по които я запали, към духа на забава, който внесе в пленничеството им, е всичко това с едничката цел да му осигури печелившото място.

— Преди да решиш да ме — как се изрази репортера... — да ме сваляш?

— Оливия, не съм...

— Предполагам, че не ти си разтръбил на всички за Чикаго? Каза ли им как там също ме свали, преди да решиш, че си приключил с мен?

— Повярвай ми, Оливия, не съм...

— Трябва да съм пълна глупачка, за да повярвам и на една твоя дума. И независимо от всички доказателства за противното, не съм

глупачка. — Тя му обърна гръб и влезе с решителна крачка в кабинета на Ти Джей.

Ти Джей, Чарлс, Бен и Даян вече ги чакаха. Оливия седна до продуцентката си, а Мат до Бен, с което двата враждуващи лагера бяха очертани. Никой не продумваше, докато Ти Джей прелистваше папката в скута си.

— Е — поинтересува се между другото той, — успяхте ли да си починете?

— Трудно е да почиваш, когато пресата лагерува на моравата ти — оплака се Мат. — После допуснах грешката да проверя гласовата си поща — обърна се той към Оливия. — Имах обаждания от „Пийпъл“, „Сапунена опера“ и от някои долнопробни таблоиди, за които никога не бях чувал. Всички искаха да изляза публично и да си призная всичко.

Ако можеше, Оливия би го убила с поглед.

— Не се притеснявай, изкушен съм, но съвсем слабо — равнодушно заключи Мат.

— Да, добре. Мисля, че на този етап няма нужда да се впускаме в подробности — намеси се Ти Джей. — Според мен двамата постъпихте много добре, като запазихте мълчание тази сутрин. Защо не ги оставим в неведение, докато Чарлс не изработи план за реклама.

Оливия се опита да си представи как слушателите ѝ биха се примирили с това. Сърцето ѝ всеки път се свиваше, когато си помислеше за реакцията им на цялата тази грозна каша.

Шумът в медиите само влошаваше положението. Дори резултатите им да се окажеха почти равни, Оливия знаеше, че ще се превърне в изкупителната жертва. Тя беше съветникът, който не можеше да контролира собствените си действия, радиотерапевтът, който не можеше да се оправя с мъжете.

Даят и Бен се размърдаха на местата си и Оливия им завидя на енергията. Чувстваше се твърде уморена и натежала, за да помръдне, въпреки че умът ѝ работеше на бързи обороти. Мат изглеждаше спокоен и равнодушен, макар че достатъчно го познаваше, за да знае, че това е само поза. Кранкоуър бе още по-изряден от обикновено.

Ти Джей затвори папката и започна:

— Най-важното е, че промоцията пожъна огромен успех.

Чарлс се наду като паун. Изправи се и направи лек поклон, преди Ти Джей да продължи:

— Мат и Оливия вече привлякоха вниманието на националната аудитория. Освен това знаем, че цифрите ще са повече от добри, което означава, че рекламодателите ще се избият да рекламират при нас.

Оливия се приведе напред на стола.

— Ами проучването? Няма начин слушателите ми да са приели добре онова, което се случи между... Е, случилото се.

— Не, не са го приели. Доверието в теб е намаляло и основните ти слушатели са разгневени — поясни Ти Джей. — Още не са се отказали от предаването, но се чувстват предадени и ядосани. Шейсет процента от основната ти група слушатели не одобряват поведението ти.

Оливия стисна юмруци. Умираще да се изправи и да започне да крачи.

— И ти смяташ това за успех?

— Да. — Усмивката на Ти Джей беше ослепителна. — Евентуалната загуба на слушатели ще бъде многократно компенсирана с нови. Вече си набрала основни слушатели, които досега не са следили предаването ти, но вече предпочитат Ти Ел Кей, а деветдесет и пет процента от нередовните слушатели са проявили значителен интерес към „Лив на живо“. Няма да ти трябва много, за да ги превърнеш в редовни.

— Ами „Мъжки разговор“? — попита Мат.

— Излизаш от промоцията с блестящ резултат. Редовните ти слушатели са изцяло с теб, а осемдесет и пет процента от нередовните вече те харесват.

— Как ще се отрази всичко това на решението кой ще остане? — настоя да научи Бен.

Ти Джей се наведе напред с опрени на коленете лакти.

— Тук идва най-хубавото. Преди малко говорих по телефона с Детройт. — Той приглади косата си. — Като се вземат предвид резултатите от проучването, очакваните стойности и разширението на слушателската аудитория, и двамата печелят. Компанията реши, че може да си позволи и сладко, и кисело.

— Какво? — Мат, Бен и Даян извикаха в един глас като древногръцки хор.

— Мат е сладкото, аз съм киселото — поясни Оливия, — но грешиш, Ти Джей. — Тя погледна към Мат. — Независимо какво сочат цифрите, ако съм загубила доверието и уважението на слушателите си, аз губя. Точка.

Чувствайки се предадена и ядосана също като верните си слушатели, Оливия заметна чантата си на рамо и се изправи.

— Това те прави победител, Мат. Поздравления. Спечели си победата с много труд.

Ти Джей също стана.

— Пропускаш най-важното, Оливия — каза той. — Ти и Мат вече не сте местни знаменитости. Детройт е убеден, че публиката ви ще остане с вас. Искат да пуснат „Лив на живо“ и „Мъжки разговор“ и по другите радиа на компанията — това са още деветнайсет пазарни ниши на човек.

Оливия впери поглед в Ти Джей.

— Ти си този, който не разбира. Редовните и нередовните слушатели не са само статистика за мен. Това са хора с проблеми и вътрешни борби, а аз ги разочаровах. Сега трябва да измисля как да ги накарам да разберат нещо, което аз самата не разбирам — поклати с отвращение глава тя. — В момента не ме интересуват намеренията на Детройт. Агентът ми ще се свърже с тях, когато съм готова.

— Оливия, моля те — извика Ти Джей, но тя прекоси стаята и излезе от кабинета, без да се обръща.

За момент никой не проговори, после упреците заваляха. Даян изгледа ядно Мат.

— Всичко щеше да е наред, ако се беше борил честно.

— Аз ли?

— Всички чухме хвалбите ти как си щял да я свалиш. Никога не съм предполагала, че ще успееш. Трябваше да я предупредя — закърши ръце Даян.

Мат поклати глава.

— Това бяха само приказки. Не аз разтръбих, че предаванията ни са застрашени и не аз бях инициатор да ни затворят в апартамент с размерите на грахово зърно за една седмица. — Той се изправи и се надвеси над Ти Джей и Чарлс, осъзнал истински. — Всичко е било въздух под налягане, нали? Използвали сте бюджета, за да ни накарате да се съгласим.

Само Чарлс прояви глупостта да не се шокира от обвинението.

— После включихте камерата и ни оставихте да ви свършим мръсната работа. — Гневът на Мат нарастваше и той го съсредоточи изцяло върху Чарлс. — Бен ми каза, че непрекъснато си бързикал камерата, Кранкоуър. Трябваше да обърна внимание на думите му. Просто си чакал шанса си, нали? Предполагам, че ти си казал на пресата за Чикаго?

— Не е държавна тайна. Пише го в автобиографиите ви — заяви самодоволно Чарлс.

— Господа — започна с помирителен тон Ти Джей, но Чарлс явно не предусещаше опасността.

— Ти си едно голямо лайно, Кранкоуър.

— На твое място не бих бил толкова самодоволен, Рансъм — подигравателно каза Чарлс. — Ние само ви вкарахме в апартамента. Случилото се вътре е твое дело.

Съприкосновението на юмрука му с брадичката на Чарлс му донесе някакво удовлетворение и спря злостните му думи. За жалост, помисли си Мат, докато прескачаше отпуснатото тяло на Чарлс на път към вратата, това не ги правеше по-малко верни.

В седем и половина сутринта във вторник Оливия изкара на заден ход колата си по алеята, подмина групата репортери и продължи към Ти Ел Кей с ентузиазма на човек, на кого му предстои среща със смъртта.

След като гледа по телевизията как Джей Лено се забавлява за нейна сметка, тя прекара по-голямата част от нощта, подклаждайки гнева си към радиото и компанията, а останалата част в опити да анализира чувствата си към Мат. Беше се надявала на целебен нощен сън, но цяла нощ се въртя и мятта в леглото, без да може да разбере какво ѝ се бе случило.

Като се редуваше да нагласява възглавницата и да кръстосва стаите в дома си, тя си каза, че мрази Мат Рансъм, цялата тази каша е само по негова вина и станалото между тях спада към категорията „страхотен секс“, не към категорията, предизвикана от сериозни чувства интимност. Част от нея обаче отказваше да повярва, че си е въобразила за близостта помежду им, че наистина имаше нещо истинско между тях — нещо, което можеше да разбере, и да намери начин да обясни пред слушателите.

Предпочиташе да се отдаде на бурното възмущение, но съзнанието ѝ я възпираше. Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да отрече колко жива се чувстваше с него. Или колко ѝ харесваше да спори с него, да се храни с него, дори да почиства след него. Миговете на взаимно опознаване по време на вечеря бяха дар. Той не беше същият човек, когото познаваше от Чикаго, въпреки опитите му да се държи като преди. И когато му се предостави възможността да я съсипе, той не се възползва.

След като остави колата си в подземния паркинг, Оливия се качи на асансьора. По време на пътуването нагоре тя си представяше как пробива защитната броня на Мат, за да достигне до богатството от чувства, което се криеше под нея. После се упрекна, задето е такава

оптимистка, защото какъв беше шансът той да допусне нея или някого друго до себе си?

Даян я посрещна в контролната зала с усмивка, прегръдка и кутия понички с крем.

— Пак се връщаме на старата диета, а? — попита Оливия. Даян сви рамене.

— Приеми го като диета с дузина понички на ден. Помислих си, че няма да ни дойде зле да му отпуснем края за малко.

Оливия си взе една поничка с шоколадова глазура.

— Днес не се отказвам от каквато и да е била утеха. Ами ти, Ди? Готова ли си за това, което предстои?

— Мисля, че да. Вчера получих доста враждебни обаждания. Много от слушателите ти хич не са доволни от случилото се с Мат.

— Не ги виня. — Стомахът на Оливия се сви от страх. — Аз самата не мога да кажа, че съм доволна.

Даян се вгледа в лицето ѝ.

— Чу ли какво стана, след като си тръгна вчера?

Оливия отхапа от поничката и се опита да запази незаинтересовано изражение.

— Мат удари Кранкоуър и го просна на земята. Обвини го, че последните снимки са негово дело и че той е казал на пресата за онова между теб и Мат в Чикаго.

— Проснал го е на земята?

— И още как! Чарлс си позволи да направи злостен коментар и Мат го нокаутира. Даде пътя и на Ти Джей също.

— Е, човек никога не знае — почуди се Оливия. — Може би Мат все пак е запазил някакво благородство. — Тя реши да обмисли случилото се по-късно и се зае с работата. — Добре, Даян. Прибери поничките и да се захващаме с предаването. Намери ми слушател, който да даде тон на предаването и оттам нататък поемам аз. Ясно?

— Ясно.

Сядайки зад микрофона, Оливия се абстрахира от шума около себе си.

В ранните утринни часове тя взе решение да се остави на течението в това предаване. — Не че това бе силата ѝ — преди седмица изобщо нямаше и да помисли за подобно нещо. Чудеше се

дали Мат щеше да се включи, както миналия път и картината на проснатия на пода Кранкоуър я накара да се усмихне неохотно.

Сигналът на предаването отзвуча, но когато провери монитора, за да види колко слушатели чакаха включване, екранът се оказа празен. Усмивката ѝ се стопи и сърцето ѝ се сви, когато погледна през стъклото към Даян. Продуцентката ѝ направи гримаса и сви извинително рамене. Като си пое дълбоко въздух, Оливия излезе в ефир сама.

— Слушате „Лив на живо“ — слава богу, отново сме в студиото. Очаквам обажданията ви. За онези, които може да са забравили, номерът е 1-555-ЛИВ-НА-ЖИВО. Докато набирате, ще се опитам да обясня какво се случи през седмицата на промоцията.

— Основното е, че и аз съм човек като всички останали. — Тя замълча, за да подсили ефекта от думите си. — Аз съм терапевт с голям опит и когато погледна на проблемите ви като трета, обективна страна, мога да видя по-ясно грешките и слабостите ви. — Тя погледна към Даян и повдигна рамене, когато изрече с горчивина: — Не е толкова лесно обаче, когато се опитам да сторя същото за себе си.

Искаше ѝ се да стане и да започне да крачи в ограниченото пространство, но беше вързана за микрофона, а чрез него със слушателите си. Докато им говореше, някои неоспорими истини, които бе отбягвала през дългата мъчителна седмица, изплуваха на повърхността. Съмняваше се, че някой беше по-изненадан от нея самата от думите, които излязоха от устата ѝ.

— Изпитвам чувства към Мат Рансъм, които ми е трудно да определя. Запознах се с него, когато бях твърде млада и връзката ни приключи зле. Единствените чувства, които мислех, че изпитвам преди една седмица, бяха гняв и болка. Но се оказа нещо повече.

Оливия видя, че Даян прие обаждане и докато говореше, още няколко.

— Осъзнах, че винаги ви насърчавам да бъдете честни и да следвате гласа на сърцето си, дори когато това невинаги е лесно — засмя се тъжно тя. — Особено, когато е трудно.

Скръсти ръце на масата пред себе си и продължи:

— Не ви позволявах да проявявате слабост. Но когато ставаше дума за мен, е, нещата стояха по-различно. Не можех да призная, че

чувствата ми към Мат бяха нещо повече от справедлив гняв и презрение. И накрая, страст.

Видя как Даян се вкамени в контролната зала и си представи как цялото радио затаява дъх. Запита се къде ли беше Мат и дали слушаше.

— Онова, което видяхте в неделя през нощта, беше напълно погрешно насоченият ми опит да накарам Мат Рансъм да осъзнае чувствата си към мен. Разбирате ли, исках и очаквах от него да направи нещо, което аз самата не бях в състояние да направя. Отричането е невероятно нещо. Виждах само недостатъците му, стените, които издигаше, методите му на справяне и ги намирах за незадоволителни. Ала отказвах да се вгледам в себе си.

Вече светеха лампичките на всички телефонни линии. Даян чукаше трескаво по клавиатурата, но Оливия не можеше да спре да говори. Трябваше да си признае всичко.

— Така че, разбирате, аз ви измамих. Не защото не можах да устоя на Мат Рансъм, а защото не можах да последвам собствените си съвети.

Истината се стовари върху нея като оловна плоча. Беше влюбена в Мат Рансъм. Все още. От край време. Думите ѝ секнаха, щом го осъзна. Целият гняв, ревност, страстта, която я караше да оглупява, бяха явните признаци за силата на чувствата ѝ към този мъж, а тя бе успяла да отрече или даде рационално обяснение на всяка своя реакция.

Принизявайки се до нивото му по най-неподходящия начин, се бе опитала да го принуди да признае, че имаше по-голямо значение за него от другите жени, които идваха и си отиваха от живота му.

— Мат Рансъм е незрял и ужасно ме дразни. — Тя замълча и когато продължи, усети ужаса в тона си: — Но както изглежда, аз съм влюбена в него.

Оливия млъкна, когато последиците от това, което изрече, започнаха да достигат до съзнанието ѝ. Тя беше влюбена в Мат Рансъм. Обичаше мъж, който третираше жените като част от мебелировката, мъж, който беше издигнал непреодолими стени около сърцето си, а после ги бе опасал с бодлива тел, за да обезсърчи и най-безразсъдно смелите.

Беше ли тя наистина толкова смела? Оливия прегледа списъка с чакащи включване слушатели, надявайки се на чудо — да срещне името на Мат. В света на фантазиите ѝ той щеше да чуе признанието ѝ в любов и бум, щеше да осъзнае, че са предопределени един за друг. Да. После щеше да ѝ направи предложение в ефир. И да я отведе в Нийделенд, за да си играе с другите загубени момчета. Тогава щеше да се наложи да се прекръсти на Уенди. И да се премести в Лондон.

— Е — най-накрая забеляза ръкомахането на Даян, — ще приема първото обаждане, докато духовете се поуспокоят след бомбата, която пуснах. Да видим...

Забеляза името на Джо-Бет на монитора и я включи.

— Боже, доктор О! — Гласът на Джо-Бет звучеше почти толкова несигурно, колкото се чувстваше и самата Оливия. — Мразя да прекъсвам хората.

— Няма нищо — отвърна Оливия. — Аз просто, ааа... имам нужда да прочистя атмосферата около себе си. — Жалко, че трябваше да използва чук за целта. — Кажи ми какво става.

— Все още не съм решила какво да правя — каза Джо-Бет. — И двамата с Мат казахте, че ако искам да се омъжа, а Доуг не желае, трябва да продължа живота си.

— Така ли те посъветва той?

— Да.

Джо-Бет говореше твърде примирено за жена, решена да се омъжи. Оливия още помнеше как се примири с брака си с Джеймс, когато в действителност сърцето ѝ искаше Мат. Не искаше Бет да допусне същата грешка.

— Разбираш ли, Джо-Бет, когато стигнеш до сърцевината на нещата, всичко се свежда до едно: кое е по-важно за теб — да се омъжиш или човекът, с когото ще споделиш живота си? Когато намериш отговор на този въпрос, ще знаеш как да постъпиш.

— Надявах се да ми дадете по-конкретен съвет.

— Знам — отговори Оливия, — но според мен вече ти дадох повече съвети, отколкото е редно. Време е да започнеш да се доверяваш на интуицията си.

Разбира се, интуицията ѝ я накара да направи това скандално признание пред всички и това ѝ донесе само чувството за празнота и

тъпа болка в областта на сърцето. На хоризонта се задаваше вероятността за още по-голямо унижение.

По сигнал на Даян тя приключи разговора и изчака редовния рекламен блок.

Знаеше, че ако Мат не беше слушал предаването в началото, досега все някой му беше казал, но въпреки опашката от желаещи да говорят с нея, Мат не беше между тях. Оливия се замисли за багажа, който Мат носеше със себе си, за загубата и болката, които беше погребал надълбоко, и ѝ се прииска той да ѝ позволяваше да му помогне. Повече от всичко желаше да бъде свободен да отвърне на любовта ѝ по приемлив за нея начин.

Към края на рекламите Оливия се замисли какво би посъветвала слушател в нейното положение. Беше казала на Джо-Бет и на много други жени да преследват мечтите си и да не се отказват от онова, което искат.

За неин лош късмет, тя искаше Мат Рансъм, при това целия, завинаги и по всички възможни начини. Време беше да срине няколко стени и да започне да прилага на практика онова, което проповядваше.

В една здрава връзка и двамата споделят мислите и чувстват си. Очакванията трябваше да бъдат... оправдани. Имаше право да знае какво чувства към нея Мат Рансъм.

Затвори очи и си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Както споменах преди малко, аз, ааа, съм влюбена в Мат Рансъм. — Тя замълча. — Мисля, че е време да разбера какво изпитва той към мен.

Ръцете ѝ трепереха, но вече нямаше връщане назад.

— Мат, ако ме слушаш там някъде, вдигни телефона и ми се обади, но трябва да си готов да разкриеш какво чувстваш.

Оливия отново прегледа списъка със слушателите, но името на Мат не фигурираше между тях. Устата ѝ беше пресъхнала, усещаше главата си като в безтегловност, но дълбоко в сърцето си знаеше, че заради тях двамата, трябваше ясно да изкаже желанията си.

Тя си пое дъх и отправи последното си предизвикателство:

— Хайде, Мат. Вдигни телефона и ми се обади. Да видим дали имаш смелостта да напуснеш Нийделенд.

В продължение на пет секунди Мат обмисляше дали да се обади на Оливия. Беше под душа, когато предаването започна и се бършеше, когато тя изрече признанието си в любов, а когато го предизвика да се обади, вече го обливаше студена пот.

Той омота кърпа около кръста си и избърса изпотеното огледало в банята, за да се огледа. Челото му беше сбърчено от обзелата го паника, а очите му бяха като на хванато в капан животно. Обичайното му нехайно изражение бе потънало вдън земя. Оливия ловко бе обърнала ситуацията срещу него и сега той нямаше представа какво чувства и как да реагира.

Мат насапуниса бузите си с пяна за бръснене и прокара бръснача надолу, като поряза едното си ухо. Не можеше да си представи какво беше влязло в главата на Оливия, но ако очакваше от него да се обади и да разкрие най-съкровениите си чувства по нейна заповед, сигурно живееше в още по-откачен и измислен свят от този, в който твърдеше, че живее той.

Щеше да ѝ се обади, когато е готов и има конкретна идея какво да каже. И нито минута по-рано.

През това време имаше намерение да постави известна дистанция помежду им. Отдавна трябваше да посети семейството си в Чикаго. Сега му се предоставяше идеалната възможност да се види с майка си, сестра си и да прекара малко повече време с племенниците си. Радиото можеше да намери някоя дресирана маймуна да го замести. Не им дължеше нищо след мръсния номер, който му погодиха.

Мат сложи малко чисти дрехи в сака, който още лежеше на пода до леглото му и се обади в радиото, като отказа да говори с друг, освен с Ти Джей. После изкара колата от гаража и се отправи към шосе 1–75, където насочи предницата на корвета на север и натисна силно педала на газта.

Следващите шестстотин и осемдесет километра прекара в опити да проумее посоката, в която животът му беше поел. Още не можеше да повярва, че Кранкоуър и Ти Джей бяха скроили такъв мръсен план, още по-малко да се примири с кашата между себе си и Оливия. За сетен път беше прескочила стените, които с години беше градил и за втори път се опита да го завлече на място, където се беше заклел, че повече няма да стъпи.

Накара го да говори за Адам, принуди го да разкрие дълбоко погребани чувства и колкото и да се бе опитвал, не му позволи да се скрие отново в безопасното си убежище. Оливия очакваше от него много повече, отколкото другите жени в живота му, и той се дразнеше, че една вироглава част от него искаше да ѝ го даде.

Спря, за да пренощува в „Холидей Ин“, на север от Луисвил, където го регистрира една усмихната розовобуза колежанка, която изглеждаше толкова млада, колкото той никога не бе бил. Всъщност даже се изчерви, когато го попита сам ли пътува, и си каза, че само умората го възпира да не я покани да вечеря с него.

След като си отвори вратата с картата, Мат хвърли сака на леглото. През цялото време беше карал бързо, първо по шосе 75, после на запад по 24 около Чатануга и при други обстоятелства щеше да продължи до Чикаго, но сега, когато беше оставил Атланта зад гърба си, изпитваше странно нежелание да стигне целта си. Може би му трябваша няколко дни, преди да се изправи пред миналото си, а не че, както побърза да убеди сам себе си, това беше причината за пътуването му.

Докато шофираше, нарочно беше оставил мобилния си телефон в сака в багажника, за да не се изкуши да го използва, но сега го извади, за да се обади на приятел, който живееше в този район. Следващото му обаждане щеше да е до сестра му, за да ѝ съобщи, че пристига.

Сега му трябваше малко почивка, за да се възстанови и да проясни мислите си. Нямахте причина да не се помотае с приятели и да не се позабавлява.

Що се отнасяше до самия него, нямаше нищо лошо в Нийделенд, стига да можеш да летиш.

Джо-Бет обслужваше обедната навалица от клиенти на автопилот. Изчакваше ги да се настанят, почистваше масите, като се усмихваше и кимаше в подходящите моменти. Добре, че устата и тялото ѝ можеха да функционират независимо от мозъка, защото той беше зает с въпроса, който доктор О беше повдигнала онзи ден. Вътрешният ѝ глас беше заглушен от къркоренето на празния ѝ стомах, за да ѝ даде някакъв отговор.

Искаше да се влюби в Кевин Мидълтън. Тя вече беше влюбена в планинската вила и начина на живот, който той ѝ предлагаше, но всеки път, когато се опитваше да изясни чувствата си към него, мозъкът ѝ отказваше да работи и стомахът я заболяваше.

В три часа тя развърза престилката си и си тръгна. По пътя за вкъщи си каза, че е приключила с Доуг, а Кевин заслужава да му даде шанс. Убеждаваше се, че не е нужна страстна любов, за да върви една връзка. Само че мисълта, че никога повече няма да я изпита толкова, я натъжаваше, че ѝ се плачеше.

Когато стигна до дома си и паркира колата на алеята, вече се бе поуспокоила достатъчно, за да разсъждава трезво. Беше твърде стара, за да мисли за истинската любов и достатъчно зряла, за да оцени значението на компромиса. Двама души с еднакви възгледи можеха да изградят съвместен живот, убеждаваше се тя. Можеше да живее без емоции и страстно любене, ако имаше деца, сигурност и уважение в замяна. Освен това знаеше, че може да направи Кевин Мидълтън щастлив.

Но да не държи никога повече Доуг в прегръдките си? Никога да не го почувства в себе си и да не се отдаде на страстта? Можеше ли наистина да живее без това?

Джо-Бет прекара остатъка от следобед в чистене. Измете несъществуващите пращинки от ъглите, избърса дъсчения под, който вече светеше след скорошното боядисване и изтърка фугите между новите плочки в банята за гости. Докато работеше, главата и сърцето ѝ водеха битка помежду си — умът ѝ отказваше да приеме мисълта за живот с Кевин Мидълтън, а сърцето ѝ упорито се придържаше към спомените за Доуг Ролинс.

В шест часа къщата ѝ вече буквално блестеше от чистота. Тя си наля чаша подсладен чай и излезе на верандата, където поседя и се

полюля, загледана в яркожълтите лалета от двете страни на пътеката, докато подлагаше на съмнение решимостта си.

Щеше да се реши на „и заживели доволно“ с Кевин Мидълтън. Щеше се да се примири с брак по разум в замяна на семейството, което искаше да има, и да положи всички усилия, за да си осигури щастлив и спокоен живот. Но не преди да прекара още една последна нощ с Доуг.

Нищо не правеше една жена по-несигурна от отхвърлянето. Както Оливия отново разбра след признанието си, нито образованието, нито работата, нито социалното положение можеха да предпазят една жена от пропадането в ямата на самосъжалението. Нито можеше да знае колко време ще ѝ е необходимо, за да се измъкне оттам.

Въпреки дипломата ѝ и опита ѝ като терапевт, доктор Оливия Мур приемаше отхвърлянето на Мат не по-различно от която и да е жена от праисторическата ера, когато неандерталецът е използвал копието си, за да докара някоя жена в пещерата си. С други думи, приемаше го зле.

В продължение на пет дни Оливия води „Лив на живо“ — което траеше три часа, които сега ѝ се струваха цяла вечност после се прибираще вкъщи и се придържаше към типичното за състоянието си поведение. Също като безброй жени преди нея, тя навличаше най-пухкавата си хавлия, за да може да седи на дивана и да се тъпче с огромни количества готова храна, последвана от повече от позволеното в закона количество шоколад. През нощта страдаше от безсъние и заради злоупотребата със захар, обикаляше апартамента, чиито размери знаеше дори и на сън да я попитат — само и само да можеше да заспи.

В продължение на пет дни се търкаля в леглото и крачи. Крачи и се излежава. Дори изневяратата на Джеймс и последващият развод не я бяха разтърсили толкова силно.

В петък следобед, когато най-сетне можеше да напусне града, без да изглежда като бягство, тя хвана самолета за Тампа и нае кола, за отиде до Сейнт Питърсбърг през моста Хауърд Франклин. Косата ѝ се развяваше и залепваше по лицето, дробовете ѝ се изпълваха със соления въздух на Мексиканския залив, където малък крайбрежен път водеше към най-южната точка на полуострова.

Плажната ивица беше изпъстрена с нови домове за по няколко милиона долара, но все още имаше много плажни къщички, сгушени под полюшващите се палми. Пред една от тях, на ъгъла на малка уличка от страната на залива, Оливия паркира.

Къщата беше нейна, купена с първите пари, които спечели в радиото, запазена със желязна решимост въпреки хаоса по време на развода ѝ. Собствеността ѝ бе обгладена с трева и пясък, хлътнала предна веранда и чайки, които надаваха крясъци в небето. Само на няколкостотин метра по-нататък вълните целуваха брега.

Оливия вдиша влажния солен въздух и почувства как ѝ олеква на сърцето. С Джеймс бяха живели в добре поддържан скъп квартал на Тампа, но тази къщичка винаги беше предпочитаното ѝ място за уединение. Тук можеше да проясни мислите си и магията на това място действаше безотказно.

След като извади чантата и торбата с покупки от колата, Оливия отвори вратата с мрежата и пхна ключа в старата ключалка. След малко всички прозорци на къщата бяха отворени, за да нахлуе следобедният бриз, а тя излезе и седна до една пясъчна дюна с чаша вино, за да гледа как слънцето потъва в морето.

И в събота, и в неделя се събуждаше с първите слънчеви лъчи и отиваше на плажа, за да направи сутрешната си обиколка до най-южната точка на залива, където сядаше, за да закуси със сандвич с яйце и портокалов сок, докато наблюдава хората. Извървяваше безброй километри под синьото небе, изпъстрено с бели пухкави облаци и усещането за твърдия пясък под подметките на обувките ѝ я успокояваше така, както обикалянето в затворено помещение никога не би могло.

Следобед се намазваше със слънцезащитен лосион и се опъваше на одеялото да почете. Или се отдаваше на съзерцание на непрекъснатото променящата се светлина, която танцуваше по дюните, на рачетата, които щъкаха по мокрия пясък, и чайките, които не бяха забравили как да крадат храна от разсеяните туристи. През цялото време в ума ѝ се въртяха обърканите мисли и чувства, довели я тук.

До неделя вечерта болката и унижението бяха смекчени от ново усещане за спокойствие. Постъпи честно и беше вярна на себе си и на чувствата си точно както съветваше слушателите си. Мат Рансъм или не се интересуваше от нея, или не беше в състояние да стори същото.

Оставаше ѝ само едно — да събере парченцата и да продължи напред. Преди осем години беше оцеляла след Мат Рансъм с много по-малко средства и опит от тези, с които разполагаше сега. Щеше да го преживее. Имаше личен живот и кариера, в които да вложи енергията си и ако болката в сърцето ѝ беше по-силна от унижението, щеше да се погрижи никой да не го разбере.

Рано в понеделник, по време на полета до Атланта, концепцията за оцеляването все още занимаваше мислите ѝ. Жените непрекъснато преживяват сърдечни болки, разочарования и ежедневни предизвикателства, за които мъжете си нямат никаква представа. В ума ѝ започна да се оформя една идея, която не я напусна, докато излизаше от летище „Хартсфийлд“, нито по време на натовареното движение.

Тя се обади от колата и поръча на Даян да намери подходяща музика и ѝ даде някои насоки, докато обмисляше как да проведе предаването си. Щеше да се опита да не бъде твърде остра. Сутрешното предаване щеше да бъде посветено на всички жени, които знаят как да оцеляват... и на мъжете, които изостават.

Джо-Бет се протегна през Доуг, за да изключи алармата на часовника, преди да се е включила. Гърдата ѝ се докосна до ръката му и видя как той се усмихна неволно в съня си.

Не знаеше защо беше нагласила алармата, след като нямаше намерение да спи. В три часа през нощта, когато той най-накрая заспа след поредното любене, тя се подпря на лакът, за да го погледа, защото не искаше да изпуска нито миг от последната си нощ с него.

— Мммм. — Доуг протегна едрата си ръка и я прокара по извивката на ханша ѝ.

Очите му останаха затворени, но нейните не се откъсваха от познатите черти на лицето му и златистата набола брада, която го покриваше.

Погледът ѝ обходи масивния му гръден кош с килимче от къдрави златисти косми. Доуг беше топъл, внушаваше чувство за сигурност и миришеше на любовна нощ. Тихичко, тя вдъхна уханието му, запечатвайки този мъж и този момент завинаги в паметта си.

Когато повече не можеше да пренебрегва часовника, Джо-Бет лекичко се измъкна от леглото, като внимаваше да не го събуди и отиде в банята, като затвори вратата след себе си.

Приглушеният шум от душа проникна през сънната завеса в мозъка на Доуг, но картината на росното ѝ апетитно тяло беше тази, която го разсъни напълно. Като се претърколи по гръб и протегна с наслада, той се замисли дали да не се присъедини към нея.

Вместо това остана да лежи усмихнат. Господи, чувстваше се толкова добре. Беше уморен и малко понатъртен тук-там от креватната гимнастика, но дълбоко в себе си бе доволен и щастлив.

Тъкмо бе стигнал в града след пътуване на североизток, когато прие съобщението от Джо-Бет. Бяха изминали много дни, без да я види, твърде много самотни дни в кабината на камиона, през които не мислеше за нищо, освен за отношенията им. Дни, през които се бе

опитал да обмисли чувствата си. За първи път беше готов да обсъди бъдещето с нея.

Но за първи път от много време Джо-Бет нямаше желание да обсъжда бъдещето. Всъщност тя явно изобщо не се интересуваше от разговори.

Доуг легна по гръб и положи ръцете си като възглавница. Чуваше как Джо-Бет си тананика под душа и се ухили отново, когато си спомни изминалата нощ.

Беше го посрещнала на входната врата с черното боди, което ѝ беше подарил за рождения ден. Когато се бе опитал да ѝ каже какво мисли за отношенията им, тя сложи пръст на устните му и седна в скута му. Изведнъж цялата кръв нахлу в главата му, не и в тази с бейзболната шапка на нея.

Тя започна да го дразни с бельото с дупка отдолу, докато той не полудя от желание по нея. Свали си панталона и първия път я облада, докато тя се бе навела пред хладилника, като се правеше, че търси бутилка вино. Вторият път беше на пода в дневната, след като тя го съблече на светлината на свещи.

Докато успеят да стигнат до спалнята, единствените звуци, които се чуваха, бяха на стенания от екстаз. Нямаше да забрави тази нощ, докато беше жив.

Доуг примигна и седна в леглото, осъзнавайки колко странно беше поведението на Джо-Бет. Тя винаги беше проявявала охота в леглото и си бяха прекарвали страхотно, но не си спомняше да е била толкова агресивна. И защо не искаше да разговарят?

Той спусна крак на пода и се изправи. След като почука на вратата на банята, той отвори.

— Джо-Бет, защо не дойдеш да си поговорим за нас?

Тя се загърна с бялата хавлиена кърпа и подви крайчето ѝ над гърдите си.

— Не мога, Доуг. Вече съм закъсняла за работа.

Той присви очи.

— Ами ако имам нещо да ти кажа? Ами ако искам...

Тя пристъпи към него и сложи пръст на устните му точно като миналата вечер.

— Не, Доуг. Да не разваляме момента. Не мислиш ли, че това беше най-страхотната нощ?

— Да, разбира се, аз...

Тя взе четката от рафта в банята и я прокара през късите си къдрици. Лицето ѝ сияеше, а устните ѝ изглеждаха само за целувка.

— Няма какво да обсъждаме — каза тя. — Все още съм на седмото небе след тази любовната нощ.

Той чу думата любовна и понечи да ѝ каже какво си бе мислил, но тя сложи пръст на устните му и мина покрай него на път за спалнята.

Той я последва, опитвайки се да разбере какво ставаше и стигна точно навреме, за да я види как пуска кърпата на земята и се пъхва в дантелени бели бикини и сутиен.

— Наистина трябва да тичам. Норийн никога няма да се оправи със сутрешната навалица без мен.

Тя си облече униформата и се обърна с гръб, за да ѝ помогне с ципа. Той се подчини, а после сложи ръце на раменете ѝ, като си мислеше, че ще я обърне, за да поговорят, но тя се освободи от ръцете му и забърза към гардероба, откъдето извади белите си работни обувки с равна подметка.

— Но, Джо-Бет, опитвам се да ти кажа, че аз...

— Съжалявам, че си тръгвам така, Доуг. В шкафа има кафе и няколко кексчета в кутията за хляб — усмихна се мило тя, но той започваше да си мисли, че нещо не е наред. — Ще затвориш ли хубаво вратата на тръгване? Не ти трябва ключ.

— Джо-Бет, защо не се обадиш и не кажеш, че си болна? Имам да ти казвам нещо.

— Съжалявам, но не мога.

Тя се повдигна на пръсти, целуна го лекичко по бузата и почти изтича навън.

Доуг изгледа как вратата се затръшва и промърмори в празната дневна:

— Предполагам, че днес няма да ми се наложи да коленича.

Ала не изпита облекчение.

В девет часа сутринта Оливия започна обнадеждена предаването си.

— Добро утро на всички — поздрави тя. — Слушате „Лив на живо“, след освежителната почивка на плажа, отново съм на седлото,

готова да се заема с проблемите ви. Но преди да започнете с въпросите си, бих искала да направим нещо различно.

Оливия пусна музиката, приготвена от Даян — компилация от утвърждаващи женствеността песни от седемдесетте и осемдесетте. „Аз съм жена“ на Хелън Реди, преля плавно в „Ще оцелея“ на Глория Гейнър, докато Оливия подготвяше слушателите си.

— Неотдавнашните ми преживявания ме накараха да се вгледам отблизо в мъжката психика и мога да ви кажа, че картината не е розова. Според мен жените търсят отговори, докато мъжете — поне този тип мъже, които живеят в Нийделенд или на измислен необитаем остров — са заети да избягват тези въпроси. Днешното предаване е посветено на справането с живота — от страна на жените.

— Моите признания миналата седмица и липсата на реакция от страна на Мат Рансъм са показателен пример по колко различен начин мъжете и жените възприемат живота си. Не можех да не се запитам колко мъже биха оцелели дори един ден като жени. — Оливия остави думите си да висят във въздуха в продължение на няколко секунди, после продължи: — Затова днес, за забавление, и защото наистина имам нужда да изпусна парата, ще си създадем собствена версия на „Сървайвър“... за мъже. — Тя намигна на Даян и се облегна на стола. — Ето каква е задачата — десет мъже се оказват в предградията и трябва да се справят с ежедневието на една жена. Всеки от тях има семейна кола, три деца — всяко от които се занимава поне с един вид спорт и взема уроци по музика или танци — и малко или никаква помощ от половинката си. Задачата ви е да измислите с какви препятствия трябва да се справят.

Оливия пусна силно инструменталното парче на „Ще оцелея“, после го намали. Проверката на монитора ѝ показва, че слушателките се редяха на опашка за включване в играта.

— Добре, Миранда е в ефир — обяви Оливия. — Какво друго според теб трябва да имат нашите състезатели с тях?

— Домашен любимец — куче — изчурулика Миранда. — Тя е разгонена, носи памперс и децата задават въпроси.

— Боже, това беше наистина добро предложение, Миранда. Други идеи?

— Мисля, че трябва да си бръснат краката и да се гримират. Следващата слушателка се казваше Дона.

— Лятото е в разгара си, но те трябва да носят чорапогащници — от онези, които струват дванайсет долара чифта и се късат точно в най-неподходящия момент. И високи обувки с остри върхове.

— Знам какво е — усмихна се Оливия. — И защо не стигнем по-далеч и не забраним готовата храна? Мисля, че нашите състезатели ще трябва да приготвят всяко ястие, което сервират — усмихна се отново тя, когато бройката на обаяданията се удвои. — Здравсти, Тина. Слушаме те.

— Здравсти, доктор О. Мисля, че трябва да ги накараме да изперат и да почистят, когато на някое от децата му стане лошо в два през нощта. Мисля, че не бива да им позволяваме да гледат телевизия, докато децата не заспят и не свършат с домакинската работа.

— Страхотно — усмихна се злорадо Оливия. — И да се погрижим телевизорите да нямат дистанционно.

Даян пусна звуков ефект на ахване от ужас и намали музиката.

— Това е вашата фантазия, дами. Проявете я на воля — каза Оливия, докато приемаше следващото обаядане. — Твой ред е, Кармен. Кажи ми какво си намислила за участниците ни.

— Иска ми се да ги видя на родителска среща, а после да докладват за резултатите. Или да направят макет на Везувий от брашно и вода в нощта, преди да бъде предаден. Още по-добре — да накарат тригодишно дете да изяде лъжица грах.

Оливия примигна.

— Боже, става страшно!

Кармен се засмя.

— Да. Истинският живот изисква много повече от теб, отколкото австралийската пустош или черния континент.

Оливия не можа да сдържи усмивката си, докато се подготвяше да пусне рекламите.

— Ако включим и приучването на гърне и се опитаме да накараме противоположния пол да признае чувствата си, нашите участници ще ни молят на колене да ги признаем за победени.

Оливия вмъкна „Ние сме семейство“ на „Систър Следж“, като остави песента като фон, докато насочваше разговора към рекламната пауза:

— Ако ме питате, ще се получи хитово телевизионно предаване. Благодаря, че ми помогнахте да се разсея, дами. Мисля, че е време да

минем на нашите проблеми. Обадете ми се, ако нещо ви измъчва. Готова съм да ви помогна да живеете живота си... на живо.

Мат стъпи на предната веранда на дома, в който беше израснал. Къщата беше ниска и обширна, построена в популярния някога прериен стил и също като по-впечатляващите викториански къщи или тези в стил от епохата на Тюдори-те, разположени сред зеленината на този чикагски квартал, тя бе грижливо поддържана.

Той натисна звънеца и през цветното стъкло на дървената врата видя как майка му се приближава. Още помнеше виковете ѝ „Не я затръшвай, ще счупиш стъклото!“, но не си спомняше с Адам някога да бяха обръщали внимание на предупрежденията ѝ.

Вратата се отвори и майка му застана на прага. Преди да му се усмихне, за части от секундата погледът ѝ се премести от дясната му страна, където винаги стоеше Адам. Дори след трийсет и три години тя винаги изглеждаше-изненадана от липсата му.

В миналото би го подминал, би се пошегувал, не би обърнал внимание, но благодарение на проклетата намеса на Оливия, напоследък беше мислил твърде много за това и раната беше разчоплена.

— Погледнала ли си ме някога, без да си пожелаеш Адам да беше тук.

Усмивката замръзна на устните ѝ и се видя, че иска да отрече, но кафявите ѝ очи, които беше предала и на двамата си синове, я издадоха.

— Не — призна тя. — Не съм.

Мат отвори уста, за да изтърси обичайната шеговита реплика, но изрече единствено:

— А аз се опитвах да живея и за двамата, но не съм сигурен, докога ще издържа.

Не беше сигурен кой от двамата беше по-изненадан.

— Господи, Матю. Какво му има на доброто старо „здравей“?

Маргарет Рансъм се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

Видя, че в очите ѝ заблестяха сълзи и тя примигна няколко пъти, за да ги спре, преди да се обърне и да го въведе в кухнята. Мат се почувства като пълен негодник.

— Сестра ти и децата са тук. С Дан току-що се върнаха от Италия и тя приготвя новия си специалитет — сос за плоски спагети.

Мат пусна сака в коридора и последва майка си в „сърцето“ на къщата. Странно, че го определи по този начин, когато той и Сандра бяха причината това сърце да продължи да бие. Пристъпи в кухнята и помириса въздуха одобрително, решен да остави миналото и да стъпи на по-позната емоционална почва. Храната му беше хоби и обичаше да готви, но сестра му беше превърнала готвенето от детските им години в невероятно успешен италиански ресторант.

— На какво ми мирише? Домати? Доматен сос с чесън? Мирише ми на нещо невероятно.

Племенниците на Мат влетяха и се хвърлиха върху чичо си, докато по-голямата му сестра ги гледаше умилително.

— Невероятно? Мисля, че някой е бил твърде дълго на юг.

Мат разроши косите на близнаците.

— Мислите, че имам странен акцент?

Кайл и Кени се изкикотиха и се опитаха на свой ред да разрошат косата му.

— Ей, внимавайте как се отнасяте с чичо си, който има билети за едни от добрите места за утрешния мач на „Кюбс“.

Близнаците запищяха от радост, когато Мат извади доказателството.

— В първи сектор. Седем вечерта. Имайте късмет да не дойдете.

— Мат Рансъм, утре е учебен ден. Момчетата имат...

Той се приближи до сестра си и ѝ лепна целувка по бузата.

— Спокойно, Сан. Когато си на девет и чичо ти идва на гости, бейзболът е задължителен. Ако се държите прилично, вие с Дан също можете да дойдете.

Той се протегна и повдигна капака на най-голямата тенджера, за да види какво има вътре.

— Помислих си, че си научила нещо ново и екзотично от пътуването си, но виждам, че все още разчиташ на старото рагу.

Сандра дръпна капака от ръцете му и го бутна настрана.

— Ха! Да не чувам споменаването на тази дума в мое присъствие. А сега отвори бутилка вино, моля. Искам да опиташ ястието.

Тя го изгледа от глава до пети.

— А после искам да науча, какво, по дяволите, става между теб и доктор О.

Точно както се бе надявала, пътуването до морето прогони депресията ѝ. Все още имаше трудности със заспиването и се будеше в ранни зори, но сега имаше за цел да оползотвори късното лягане и ранното ставане.

Всяка сутрин работеше по новата книга по темата защо жените не могат да си поискат това, което желаят най-много. Когато се съмнеше, излизаше и тичаше по три километра и половина, после си вземаше набързо душ и изяждаше купичка мюсли. В осем без петнайсет вече беше на път към работата.

Там насочваше енергията си към слушателите и проблемите им, като пресичаше всякакви догадки защо Мат не се бе обадил и отхвърляше предложеното съчувствие с философията „всяко зло за добро“, която ѝ се щеше да изповядва в действителност.

Към дванадесет, когато „Лив на живо“ свършеше, тя излизаше на обяд с приятели или използваше времето, за да събира материал за книгата си. Приемаше да изнася лекции, но внимаваше да не реагира твърде остро, когато споменаваха името на Мат.

От опит знаеше, че ако продължеше да се преструва, че е добре, в един момент наистина щеше да бъде. Затова ходеше с изправени рамене, високо вдигната глава и целия кураж, на който беше способна. Отвътре се тресеше като желе, но след като никой не можеше да надникне отвътре, успяваше да запази в тайна вътрешната си несигурност.

Въпреки че по-скоро би умряла, преди да си признае, но в някои дни се оказваше пред телевизора в един часа, когато започваше „Всички мои деца“. И продължаваш да седи пред него, когато в пет свършеше „Опра“.

Дори още по-зле, не можеше да подмине мач на „Брейвс“ по телевизията, а умението ѝ с боравенето с дистанционното беше достигнало до съвършенство.

Даян беше единственият човек, наясно с ужасното противоречие между външното спокойствие на Оливия и вътрешните ѝ терзания. Оливия от своя страна подозираше, че последната диета и програмата с упражнения на продуцентката ѝ бяха не само с цел да подобри здравето си, но и да я държи под око.

Оливия седеше на верандата и чакаше Даян за разходката им след вечеря. Вечерта беше мека и виковете на играещите в сляпата уличка деца се смесвах с бръмченето на косачката през две къщи. Когато Даян паркира край тротоара, Оливия се запъти да я посрещне. Те направиха няколко дискретни упражнения за разтягане и тръгнаха да се разхождат.

След около осемстотин метра Даян обяви:

— Този следобед се отказах от шоколадовите бонбони.

— Страхотно — отвърна Оливия.

— Имам намерение да започна упражнения с личен треньор.

— И това е страхотно. Радвам се, че сериозно си се заела със спорт — усмихна се Оливия и ускори крачка.

Вървяха в продължение на цяла минута, преди Даян да попита:

— Мат обаждал ли се е?

Оливия се спъна в една неравност на тротоара и се забави с отговора.

— Не — погледна продуцентката си тя, но не можа да ѝ зададе същия въпрос на свой ред.

Както се оказа, Даян не се нуждаеше от подканяне. Тя направи няколко въртеливи движения с рамене и сподели:

— Бен казва, че Мат е извън града, но не знае за колко време.

Оливия искаше да попита къде е отишъл и дали е казал нещо за публичното ѝ обяснение или за шегата за негова сметка с предаването „Сървайвър“, но да помоли Даян да помоли Бен да попита Мат как го е приел и намирисваше на гимназиален манталитет. Последното нещо, което искаше хората да разберат, беше какво значение имаха за нея действията на Мат или липсата им.

Повървяха мълчешком известно време и тъкмо когато реши, че няма начин да спомене името на Мат, без да се изложи, Даян каза:

— Знам, че ми каза, че не се интересува от клюки, но Бен смята, че Мат е в Чикаго. Само Ти Джей е разговарял с него.

— Хм, благодаря — изрече Оливия.

Обиколиха квартала и изкачиха хълма, за да се върнат при къщата на Оливия. Даян се наведе и обви с ръце коленете си, проявявайки забележителна гъвкавост. После се протегна напред, отпрати няколко въздушни крошета и каза:

— Разходката ми достави голямо удоволствие. Може да ни стане навик.

— Абсолютно. Сигурна ли си, че не искаш да се отбиеш да пийнем по нещо студено? — попита Оливия.

— Не. В колата имам минерална вода и искам да си направя коремните преси, преди да си легна.

Оливия повдигна учудено вежди.

— Този път май си го решила сериозно?

Даян кимна и извади от джоба си ключовете за колата.

— Ще ти кажа още нещо. Макар че аз лично не вярвам, че той е достоен да ти лиже дори подметките, ако имаш още нещо, което искаш да знаеш за Мат, с радост ще поразпитам тук-там.

Когато се забавляваш, се предполага, че времето лети. Но ако тази седмица беше показателна, то летеше и когато не се забавляваше. Джо-Бет знаеше, че отстрани нещата изглеждаха доста добре — имаше си собствен дом, работа, която харесваше, а Кевин Мидълтън водеше сериозна кампания за „спечелването“ ѝ. Само ако Доуг престанеше да я преследва с предложения да поговорят за отношенията си, със сигурност щеше да е на седмото небе.

Беше великолепна съботна сутрин, а тя я прекарваше на кафявата пластмасова пейка в къта за клиенти в гаража на Джо.

Тя изгледа другите двама клиенти, обиколи с поглед помещението и ъгловата масичка с престояло кафе и пробрани кексчета. В продължение на петнайсет минути успя да им устои, преди да отиде и да огледа чинията, която съдържаше едно кексче с боровинки и купчина трохи. Започна да щрака копчетата на закачения на стената телевизор. Когато не успя да намери картина, се върна на мястото си.

В продължение на няколко минути къркорецят ѝ стомах я разсейваше от мисълта, за настъпилия обрат в живота ѝ.

Съблазняването на Доуг се оказа невероятно лоша идея. Сега имаше повече спомени от необходимото. Спомени, които изскачаха в

най-неподходящите моменти, както когато Кевин си свали ризата край езерото и откри хилавите си гърди или когато се опитваше да си представи как всяка сутрин ще се буди като госпожа Кевин Мидълтън — което изискваше да си ляга като такава. Ако съжаляваше само за чисто физическата страна, нямаше да ѝ е толкова тежко. Но независимо колко пъти разумът ѝ избираше Кевин, сърцето ѝ плачеше за Доуг.

В търсене на занимание, с което да се разсее, Джо-Бет изсипа съдържанието на чантата си върху надраната маса и започна да търси нещо за ядене. Намери един ментов бонбон, завит в целофан, два смачкани бонбона „М&М“ и куп боклуци, които сортира около десет минути, преди да ги хвърли в кошчето, предвидливо поставено от Джо.

Вдигна очи и видя, че другите клиенти я наблюдават.

— Мразя да чакам. А вие?

Отговор не последва.

— Някой от вас да иска последното кексче? — попита тя. Единият сви рамене, а жената поклати глава.

— Супер.

Джо-Бет отиде и взе наградата си. Телефонът ѝ иззвъня и тя започна да рови в чантата със свободната си ръка.

На дисплея се изписа номера на Доуг и Джо-Бет се вкамени. Знаеше, че ако си позволи дори да поговори с него, щеше да поддаде. Знаеше, че ако още веднъж ѝ кажеше, че я обича, щеше да му признае, че тя също го обича и щеше да се извини, че е повдигнала въпроса с женитбата. И после къде щеше да се озове?

Искаше партньор, с когото да споделя и доброто, и лошото, такъв, който да бъде баща на децата ѝ и неин другар за цял живот. Искаше все неща, които Доуг Ролинс не желаше да ѝ даде. Връщане назад нямаше.

Цяла седмица го отбягваше и беше готова да се позове на всякакви телефонни и други повреди, ако се наложеше. Нямаше начин да даде шанс на Кевин, ако все мислеше за Доуг. Тя си изключи телефона и го прибра в чантата.

Изяде кексчето механично и когато вече не издържаше да се мотае повече, тя отиде при монтьора. Завари Джо надвесен над предницата на кадилака ѝ със мушната под капака глава.

— Как върви?

— Почти съм готов. След малко можеш да потегляш.

— Добре.

Джо-Бет извади от чантата чековата книжка, отвори вратата откъм шофьора и остави чантата на седалката. Чу се затръшването на капака. Когато отиде отпред, Джо бършеше ръцете си в почернялата от масло кърпа, която висеше от колана му.

— Какво ти дължа?

Джо приключи с кърпата и я погледна с изненада.

— Доуг се обади и каза, че идва да се погрижи за сметката.

— Не, аз плащам. — Тя отвори чековата книжка и сърцето ѝ заби по-силно. Трябваше да се махне, преди Доуг да е дошъл. — Колко, Джо?

— Джо-Бет, не искам да се бъркам, но човекът иска да плати сметката.

— Джо Ларсън, колата е моя и задължението си е мое! Казвай сега колко ти дължа или ще се обадя на Асоциацията на потребителите и ще се оплача, че... че, отказваш да ми вземеш парите.

Джо се разсмя силно, от което коремът му се разтресе.

— За първи път чувам да оплакване, че не са ти взели парите. Ще го запомня.

— Хубаво. Върви и си го запиши, да не го забравиш, но първо ми кажи сумата. — Не искаше точно сега да се натъкне на Доуг след цяла седмица успешно избягване и криене.

Джо избъбри цена, която беше твърде ниска. Химикалката ѝ се плъзна светкавично по листа, като тя добави отгоре двайсет долара, за да им покаже с кого си имат работа.

Без да изчака касовата бележка, та скочи в кадилака и завъртя стартера, като забеляза въпреки бързането, че двигателят запали веднага. После с едно последно „благодаря“ и помахване, тя изкара колата на заден и гумите ѝ изсвириха при внезапното потегляне.

Два светофара по-нататък, пулсът ѝ слезе до нормалните граници. Тя отпусна глава върху кормилото, докато изчакваше да светне зелено, и си каза, че е постъпила правилно.

В момента избягването на Доуг Ролинс беше въпрос на самосъхранение. Кевин Мидълтън беше добър човек, от когото щеше да излезе също толкова добър съпруг. Вече беше подхванал темата за съвместния живот, който можеха да имат и Джо-Бет подозираше, че

скоро щеше да зададе съдбовния въпрос. Само трябваше да намери начин да се влюби в него.

Доуг Ролинс се взря през прозореца към закритата писта за бягане на втория етаж на Християнската асоциация на младите мъже. Навън беше хубав пролетен ден, но не му се искаше да тича сам, когато мислите му се връщаха непрекъснато към Джо-Бет. Другите бегачи вече обикаляха по гумираната писта и тъй като отгоре се откриваше гледка към залата с уредите, имаше е какво да се разсейва. Естествено, заради коленете и четирийсетте му и четири години, пощадящата изкуствена настилка не беше за пренебрегване.

Като си намери място сред потока бягащи, той започна по-бавно, докато регулира дишането си и влезе в ритъм. След първите три километра намали темпото и се премести на вътрешната лента, за да може по-добре да вижда какво става долу.

Покрай стените с огледала бяха наредени коледа, пътеки за бягане и всякакви уреди за фитнес. Средата на помещението беше разделена на два сектора с щанги и гири от лявата страна и уреди от другата. Следобедните посетители пъшкаха и се потяха над най-различни упражнения. Погледът на Доуг огледа групата, отделяйки сериозно спортуващите от съботно-неделните бойци, наслаждавайки се на жените, които имаха защо да облекат трика, като избягваше онези, които би трябвало да изберат не толкова прилепнали екипи.

След шестия километър вниманието му се насочи към една по-възрастна двойка, които се редуваха на уредите заедно. Жената се движеше бавно, сякаш преместването на единия крак пред другия изискваше голямо усилие и концентрация. Едната страна на тялото ѝ изглеждаше парализирана и Доуг се запита дали не е прекарала удар.

Мъжът, за когото Доуг предположи, че е съпругът ѝ, изглеждаше във форма, но забавяше крачка, за да върви редом със жена си, носеше кърпите на двамат, шише с вода и карта, в която записваше изпълнението на програмата. Не се оглеждаше — вниманието му беше изцяло съсредоточено върху жената до него.

Когато някой уред се освободеше, мъжът нагласяваше тежестите и го регулираше, като помагаше на жената да се настани, а после през цялото време, докато тя тренираше, ѝ говореше, отбелязвайки сериите върху картата, след като тя свършеше. Вниманието на жената беше

съсредоточено върху всеки нов уред, докато неговото — единствено върху нея. Доуг почти усещаше желязната му воля, която се сплотяваше и укрепваше тази на жената и въпреки че не можеше да чуе какво ѝ казва, Доуг си представяше любящия му тон.

Сърцето на Доуг се сви, когато постави себе си и Джо-Бет на тяхно място. Може би Джо-Бет щеше да го води и да му помага да се възстанови. А може би щяха да имат късмет никога да не се наложи да търсят сили един от друг.

Ала каквото и да станеше, сега вече разбираше кое беше най-важното — пълното отдаване на другия, споделянето на доброто и злото, което им поднесеше животът. Точно това искаше Джо-Бет, но довчера той беше зает по-скоро да отбягва темата, отколкото да се вслуша във думите ѝ.

Доуг забави крачка и започна да ходи. Беше се показал като невероятен глупак и нищо чудно, че тя го отбягваше напоследък.

Време беше да извади главата си от пясъка. Обичаше Джо-Бет. Нейми и вече знаеше колко много искаше да се ожени за нея.

Той напусна пистата и отиде в съблекалнята, за да си вземе душ. Трябваше му годежен пръстен. После трябваше да намери Джо-Бет и да ѝ каже какво е решил. Можеше да си представи радостта на лицето ѝ, когато най-накрая ѝ зададеше въпроса.

Доуг се подсуши, облече се и излезе през залата за тренировки с надеждата, че ще зърне още веднъж двойката, която му помогна да проумее какъв глупак е бил.

Видя ги, че отиват към автомата за вода, хванати за ръка, с допрени една до друга глави. Доуг застана за миг, наблюдавайки ги как се придвижват през потната шумна тълпа и после се вгледа в отражението си в огледалото. Чувстваше се повече от готов да направи Джо-Бет своя съпруга. Слава богу, че дойде на себе си, преди да е станало твърде късно.

Повече от седмица мина, откакто Мат беше в Еванстън, но все още не знаеше какво точно прави тук. Посети гроба на Адам, обиколи любимите места и прекара доста време с племенниците си, които поразително приличаха на него и Адам на тази възраст. Казваше си, че няма конкретна причина за гостуването му, че не е нужно да се разглежда под микроскоп като някакъв нещастен микроорганизъм само защото Оливия искаше да му направи дисекция. А после започваше да прави точно това.

Още повече време прекарваше в мисли по самата Оливия. Тя изникваше в съзнанието му без предупреждение и му трябваше голямо усилие на волята, за да я прогони оттам. Когато се хвана, че размишлява колко по-умна и привлекателна беше в сравнение с другите жени, които познаваше, разбра, че нещо не е както трябва, и то сериозно.

Опита се със всички сили, но нищо не беше в състояние да запълни празнотата, която изпитваше или да му подсказе вярната посока. Най-важните неща в живота му — работата и начинът му на живот — изведнъж му се сториха непоносимо повърхностни и лишени от смисъл.

Дори детската му стая не можеше да му даде отговорите. Високите до тавана рафтове бяха пълни с момчешки съкровища. До купите от първенствата в детската лига бяха наредени модели на самолети, които Адам с големи усилия беше сглобил. Комиксите бяха подпрени на плексигласова кутия с бейзболна топка, подписана от играчите на „Кюбс“ през 1974. Можеха да се видят всички съкровища, ценни за едно тринайсетгодишно момче.

Мат премина през тийнейджърските си години сам в тази стая. Но дори когато спортните плакати, избирани заедно с Адам, отстъпиха място на зараждащата се страст на Мат по рокбанди и спортни коли, Адам винаги присъстваше тук — липсващата част от живота му, която винаги стоеше отдясно и споделяше съществуването му.

Мат затвори очи и започна да си спомня. Загуби девствеността си на шестнайсет в същото двойно легло, на което седеше сега. Беше дяволски притеснен и се боеше, че родителите му ще се приберат рано и ще го хванат с Мери Ан Хайтауър на местопрестъплението, но сексът беше първото нещо, което пропъждаше Адам от мислите му. Оттогава все търсеше тази забрава.

На вратата се почука и Мат приветства това прекъсване.

— Влез.

— Здравсти. — На прага стоеше сестра му. — Помислих си, че ще искаш да дойдеш на обяд в ресторанта.

— С удоволствие. Мама спомена нещо за разходка до езерото, но откакто съм тук, все се кани и още не сме отишли. Не мисля, че днес ще реши.

Сандра се приближи и седна до него.

— Не е в състояние да отиде там.

— От години не е в състояние да върши много неща.

— Не може, Мат.

— Разбира се, че може, но не иска.

— Не. След като татко почина, тя най-после се съгласи да започне терапия, но твърде дълго е потискала всичко в себе си и мисля, че не знае откъде да започне. Понякога си мисля, че Кайл и Кени ще ѝ помогнат, но не знам. Все още се обвинява.

— Всички го правим. Но тя е майката. Дължна беше да се стегне и да се погрижи за нас.

Сандра се усмихна с невероятна тъга.

— Аз самата вече съм майка, братче, и мога да ти кажа, че я е било грижа за нас. И продължава да я е грижа. Просто не може да го покаже по начина, по който на нас ни се иска.

Мат разбираше, че говори като сърдито дете, но не можеше да се въздържи.

— Не само тя загуби близък.

— Да, така е. — Сестра му праметна ръка през рамото му и го стисна. — Мисля, че никой няма да разбере какво ти е било на теб. Ала всеки сам избира как да се справи — тя сложи ръка на бузата му и обърна лицето му към себе си — или да се скрие.

— Оливия ме обвини в същото. Нарече ме Питър Пан и каза, че съм отказвал да порасна.

— Да, знам. Гледах предаването по интернет. Цяла седмица се опитвам да те накарам за заговориш за нея. Очевидно опитите ми са били прекалено деликатни.

Мат изсумтя при представата за Сандра и думата „деликатни“, събрани заедно и погледът му се премести на лаптопа му, нагласен на станцията на Ти Ел Кей.

— Между вас зрееше нещо още преди да тръгнем за Италия — каза Сандра, — но не можахме да гледаме дистанционното излъчване. Какво стана?

— Не ти трябва да знаеш.

— Не, напротив. Няма да е лошо да имам някаква представа защо се мотаеш тук цяла седмица.

— Не се мотая.

Сестра му го погледна с онзи поглед, който придоби на тринайсет, когато реши, че момичетата по природа превъзхождат момчетата.

— Знам само, че тя е в ефир и назовава нещата с истинските им имена, докато ти...

Мат се намръщи. Сандра само се засмя.

— Харесвам предаването й. Все си представям мъже с миниванове, опитващи се да оцелеят в предградията.

Мат трепна. Трудно беше за вярване, че мъжете и жените изобщо могат да се разбират при цялото това снизходително отношение от едната страна. По отношение на изразяването на чувствата и справянето с ежедневието, той беше като всеки друг мъж.

Сандра погледна часовника на стената и се приближи към компютъра. Те се загледаха в монитора и Мат увеличи звука. По-късно се чу:

— Аз съм доктор Оливия Мур. В ефир сте.

— Значи това правиш тук — каза сестра му. — Криеш се от доктор О.

— Шшш. — Мат усили с още една степен звука и чу как Оливия каза:

— Оценявам обажданията и подкрепата ви, но можете да престанете да изпращате съболезнователни картички. Никой не е умрял. Казах на Мат Рансъм какво чувствам, но той не изпитва същото. Край на историята.

Сандра му хвърли още един поглед, но Мат беше напълно съсредоточен в думите на Оливия.

— Съгласна съм — продължи тя, — повечето жени не дават гласност на чувствата си публично. Но доколкото ми е известно, досега никой не е умрял от неудобство. Добре съм. Да се захващаме с вашите страхове и проблеми.

Погледът на Мат се спря на мобилния телефон до компютъра, после отново се върна на монитора. Сандра се премести по-близо до него.

— Трябва да си пълен глупак, за да изпуснеш жена като Оливия Мур.

— Не мога да й дам това, което иска.

— Тогава й дай каквото можеш. Тя е професионалист. Сигурно може да излекува нещастния ти задник и вероятно ще го направи безплатно.

Сандра взе телефона, отвори капачето и прегледа списъка с номера. Когато намери номера на Ти Ел Кей, тя натисна копчето за избиране и му го връчи. Вратата се затвори зад нея, когато Даян Лоуи вдигна телефона.

— Даян? Обажда се Мат.

Настъпи мълчание, а после:

— Какво искаш, идиот такъв?

— И на мен ми е приятно да те чуя, Ди. Ще съобщиш ли на Оливия, че съм на линията.

— Вероятно, но не защото го искам.

— Просто ме свържи по време на следващия рекламен блок.

— Съжалявам, но можеш да говориш с Оливия или в ефир, или изобщо няма да те свържа. Дължиш й поне това.

— Разбрано. — Мат си пое дълбоко дъх и седна пред компютърния екран, питайки се какво, по дяволите, щеше да й каже.

Няколко секунди по-късно вече бяха в ефир.

— Здравей, Ливи. Как си?

Щом чу гласа на Мат, сърцето на Оливия заби учестено.

— Никога не съм била по-добре — излъга тя. — Откъде се обаждаш?

— Чикаго. Всички полети до Нийделенд бяха заети. Лишиха ме и от минивана.

Тя избърса потните си длани в панталона и си заповяда да се успокои. Явно не беше подготвена за такъв разговор с Мат в ефир.

— Радвам се, че следиш предаването. Как върви пътуването ти?

— Добре, страхотно.

— Радвам се — каза тя.

Разговаряха като двама познати, случайно видели се на коктейл. Ако не внимаваха, щяха да започнат да приказват за...

— Как е времето при вас? — попита Мат.

— Хубаво. Малко е сухо, но през почивните дни има голям шанс да завали.

Продължително мълчание.

— Е, за нещо конкретно ли се обаждаш? — подсказа му тя.

— Да.

Той замълча и Оливия се стегна, без да има представа какво ще последва.

— Искях да се извиня за фиаското по време на дистанционното излъчване — каза Мат. — Страшно много уважавам, хм... професионалните ти способности и съжалявам, че отчасти съм виновен за компрометирането ти.

— И — отново му подсказа тя.

— И, тъъ... липсваш ми. Може да излезем на по питие или нещо такова, като се върна.

— На среща ли ме каниш?! — невярващо попита тя.

— Мисля, че да. Проблем ли е?

— Мат, преди седмица признах в ефир, че те обичам. Ти не си направи труда да се обадиш. А сега се обаждаш, за да ме поканиш на среща? Според мен ние сме на светлинни години след етапа на срещите.

Тя замълча, опитвайки се да пресече гнева и разочарованието си, които нямаше как да изрази.

— Не знам какво правиш в Чикаго, но явно това не ти помага да осъзнаеш реалността и да разбереш себе си. Дори ти би трябвало да си наясно, че ти се предоставя идеална възможност за малко самопознание.

— Оливия, аз съм в отпуск, не на пътешествие с цел духовно усъвършенстване. Освен това в моя свят човек не разтръбява ей-така пред всички чувствата си, а после да настоява другият да последва

примера му. Защо, по дяволите, каза, че ме обичаш, след като смяташ, че трябва да се променя?

В тона му имаше дразнещо иронична нотка, но Оливия усещаше гнева и объркването зад тях. Поне в това си приличаха.

— Виж — продължи Мат, — когато не се опитваш да заковеш задника ми за стената, компанията ти наистина ми е много приятна. Ние си допадаме. Между нас има химия. Искам да съм с теб. Имам... чувства към теб, но не изгарям от желание да правя декларации, че ще изпитвам вечна любов.

— Но ти наистина ме обичаш, Мат. Жалко, че не си способен да го приемеш. Жалко и за двамата ни.

Почувства как сълзите ѝ напират. Сълзи на яд и безсилие, сълзи за бъдещето, което можеха да имат само ако можеше да го накара да го проумее.

Тя беше професионален терапевт, влюбена в мъж, който отказваше да докосне с пръст памука, с който беше обвил чувствата си. Освен това не позволяваше и на нея да го стори.

Тя избърса очи с опакото на ръката си и преглътна сълзите. Нямаше да плаче заради Мат Рансъм. Не си го бе позволила насаме, още по-малко щеше да го допусне публично.

Погледът към часовника ѝ показва, че предаването ѝ е към своя край, затова тя продължи и пусна тихо музикалния сигнал.

— О, не, Оливия. Няма да оставим нещата така. Дойдох в Чикаго да си почина, не да катеря някакъв емоционален Еверест.

— По-зле за теб, Мат, защото имаш нужда. Щом не ми позволяваш да ти помогна, намери някоя друга, която ще го направи. Твърде си добър, за да прекараш остатъка от живота си като ерген на годината на Атланта.

— А ти си напълно неспособна да приемаш хората такива, каквито са. Не мисля, че работата на психолога е да променя хората против волята им.

Тя усили музиката, но Мат не преставаше да говори:

— Чу думата „почивка“, нали, Оливия? Това означава забавления... приятели... жени. Не съм готов да се откажа от всичко това.

— Тогава няма за какво да говорим повече. Съжалявам, Мат, но времето ми свърши.

Тя пусна докрай музиката, с което почти заглуши думите му.

— Оливия, предупреждавам те! Взел съм си черното тефтерче и няма да се колебая да го използвам.

— Върви да се гръмнеш, Мат. Ще го преживея. Разбрах, че и вторият път не е по-различен от първия.

А после, съвсем непрофесионално, тя прекъсна разговора с голямо удоволствие.

Изборът на пръстена отне на Доуг два дни, а после още един, преди да признае пред себе си, че Джо-Бет нарочно го избягва. Оставяше ѝ съобщения, опитваше се да я намери в работата, дори ѝ занесе цветя вкъщи, но всеки път нея я нямаше.

Снощи на боулинга се опита да изкопчи някаква информация от Емили, но тя упорито си държеше устата затворена и му каза само, че Джо-Бет явно сериозно ходи със старото си гадже — счетоводителя, одобрен преди години от родителите ѝ.

Някакво предчувствие, че не бива да губи повече време го накара да скочи в джипа и да отиде в „Магнолия Дайнърс“. Време беше. Тази вечер имаше намерение да се сгоди — дори ако трябваше да сплаши възрастната сервитьорка.

Норийн не се зарадва, когато Доуг седна на единствената празна маса в нейния сектор. Всъщност, изглеждаше настроена свадливо.

— Здравсти, Норийн.

— Здравсти, Доуг. Какво да ти донеса?

— Каж ми къде е Джо-Бет. Трябва да говоря с нея.

Норийн пхна молива зад ухото си, а тефтера в джоба на престилката.

— Тя не желае да разговаря с теб, Доуг. Заета е да преследва мечтите си.

— С Мидълтън? — поклати той глава. — Не ми ги пробутвай тия. Тя обича мен!

— Знаеш ли, понякога това не е достатъчно. Тя заслужава сигурно бъдеще и семейство, а Мидълтън е готов да ѝ ги осигури.

— Трябва да ми го каже лично.

— Вече ти го каза, Доуг. Неведнъж. Просто не искаше да я чуеш.

— Добре, сега целият съм в слух.

Сервитьорката скръсти ръце и го загледа с каменно изражение.

Доуг бръкна в джоба си и извади малка кадифена кутийка.

— Нямах намерение да го показвам първо на теб, но нейсе.

Изразението на Норийн омекна видимо. Тя вдигна кутийката към светлината, за да се наслади на бляскавия диамант.

— Сигурно има цял карат.

— Е, със сигурност мога да ти гарантирам, че не е цирконий.

— Много е хубав, Доуг, но се опасявам, че може да си закъснял.

Доуг грабна кутийката от ръката ѝ и бързо затвори капачето.

— Какво искаш да кажеш?

— Джо-Бет си купи нова рокля за излизането ѝ тази вечер с Кевин. Ако не се лъжа, очаква тази вечер да ѝ предложи.

Доуг се измъкна от сепарето и стана, като се надвеси над сервитьорката.

— Къде са те, Норийн?

— Ами... не съм сигурна, че трябва...

— Норийн, давам ти само една възможност да ми кажеш къде са, а после те мятам през рамо и те изнасям оттук. Ако не ми кажеш къде са, ще те накарам да ми покажеш.

Норийн се изкикоти като девойче.

— Приятно ми е да видя, че най-накрая осъзна, какво си имал през цялото време. Те са в „Паризиен“. Само стискам палци да не си закъснял. Резервацията им беше за седем.

Тичешком, Доуг погледна часовника си. Проклятие! Беше осем и половина, а му трябваха поне двајсет минути, за да стигне дотам. Докато караше, внимаваше да не сгази някого и се молеше обслужването да е калпаво или поне много бавно.

Двајсет минути и двајсет долара глоба по-късно той си сложи вратовръзка и се напъха в тясното сако, предоставено му на входа на ресторанта. Салонният управител го заведе до малката маса с ленена покривка в сепарето, където Кевин Мидълтън седеше сам.

— Къде е Джо-Бет?

— Здравсти, Ролинс. Предполагам, че не бива да се изненадвам от появяването ти.

— Къде е Джо-Бет?

— Присъстваш на всяка една наша среща. Като сянка си при всеки наш разговор. Защо да не си тук и тази вечер?

— Ти си пиан, Мидълтън. Къде е Джо-Бет?

— Мисля, че е в тоалетната. Помолих я да се ожени за мен и тя започна да плаче. Каза, че трябва да отиде до тоалетната.

— Но какво ти отговори? Съгласи ли се?

— Не знам. Не можах да разбера какво каза, защото хълцаше от плач.

Окуражен от объркването на Мидълтън, Доуг се запъти право към дамската тоалетна. След като почука, той отвори вратата и влезе.

Джо-Бет седеше на модерния диван в предверието и плачеше, заровила лице в носната си кърпичка. Когато го видя, заплака още по-силно.

— Джо-Бет? Мила!

— Ка-ка-какво правиш тук? — изхлипа тя. — Не искам да говоря с теб.

— Успокой се, миличко. — Той взе голям куп хартиени салфетки от позлатената стойка на рафта и седна до нея. — Защо не ми кажеш какво се е случило?

Лицето ѝ се сбърчи и по бузата ѝ потече чернилка, когато отново заплака.

— К-к-Кевин ми предложи брак. — Тя заплака още по-силно на глас, сякаш сърцето ѝ беше разбито. — Трябваше да е най-щастливият ден в живота ми. Уаааа...

Той я прегърна през рамо и я привлече към гърдите си.

— Тихо, миличко. Няма нищо.

— Не, не е така.

Тя хлипа, докато предницата на ризата му не се намокри. Без да знае какво друго да направи, той я залюля като бебе.

— Всичко е наред, Джо-Бет.

— Искях да се влюбя в него. Направих всичко възможно.

— Знам, миличко. Знам.

Хлипането поспря. Тя изхълца, а той ѝ подаде още няколко салфетки, като взе използваните и ги напъха в джоба на самото си.

— Само че аз обичам теб. — Тя го погледна и по страните ѝ отново започнаха да се стичат сълзи, а с тях и последните остатъци от грима. — Не мога да го променя.

— Знам, Джо-Бет. Аз също.

Той използва палеца си, за да избърше вадичките от лицето ѝ. После се наведе и я целуна.

— Предпочитам да съм с теб, отколкото да се омъжа за някого друго — прошепна тя.

Дори със следи от сълзи и без грим, за Доуг тя беше най-хубавата жена на света. Искаше да има деца от нея и да остарее заедно. Би й купил карта за фитнес, за да може да му помага за уредите, когато остарее и започне да крета.

— Аз обаче искам да се омъжиш — прошепна той.

Джо-Бет седна изправена и подсмъркна. Изглеждаше объркана.

— Така ли?

— Да.

Той извади кадифената кутийка и я постави в ръцете ѝ, като се усмихна, когато видя как я отвори с треперещи ръце и ахна от учудване и удоволствие, когато видя съдържанието ѝ.

— Стига да се омъжиш за мен.

Мат Рансъм извади черното си тефтерче, онова, коженото, което помнеше много добри времена — с кодирана система за оценяване, толкова хитра, че никой не можеше да я разгадае. Другите мъже бяха преминали на миниатюрни органайзери, когато навлязоха новите технологии, но Мат обичаше да вижда възможностите, изписани черно на бяло.

Беше предупредил Оливия честно. Не искаше да си разкрива душата, да подлага на оценка мотивите си, нито да се опитва да анализира семейната история. Просто искаше да си бъде старият Мат, което означаваше да излиза и да се забавлява с жени, които не търсеха нещо повече от онова, което можеше да им даде.

Той прелисти страниците с позлатени ръбчета и се усмихна при спомените, които изникнаха. Ето ги близначките Барет, които държаха навсякъде да са заедно, дори и с него. И Синди Кълпепър, която щеше да стане монахиня, ако не ѝ беше помогнал да открие страстта, преди да се изповяда.

В това тефтерче бяха записани телефоните на всички жени, които познаваше и докато повечето от тях събуждаха у него само приятни спомени, имаше и такива, които никога не бяха излизали от живота му.

Оливия беше единствената жена, чийто номер беше изтрил завинаги, без да има намерение да ѝ се обади повече — единствената жена, с която не беше в състояние да поддържа неангажираща връзка. Тя беше твърде сериозна, твърде убедена във възгледите си, твърде решена да го накара да осъзнае и почувства неща, които той не желаше да осъзнава и чувства.

Трябваше да си направи изводите още преди осем години. Все някога човек трябваше да започне да се учи от грешките си.

Той прелисти страниците с телефоните на Дарлийн Дрейпър и Карли Файнуей и се спря на Мери-Ан Хайтауър — известна телевизионна новинарка в Чикаго. Оливия искаше той да изследва

миналото? Добре, точно това щеше да направи. И щеше да се погрижи тя да научи колко големи усилия полага.

Оливия влезе в контролната зала и завари Ди надвесена над някакъв вестник. Раменете на продуцентката ѝ се сковаха, тя сгъна вестника и го напъха в дамската си чанта, преди да се обърне с лице към Оливия.

— Какво има във вестника?

— Ами... — виновно изхъмка Даян.

— Какво зави във вестника? — подуши с подозрение въздуха Оливия. — Трябва ли да те претърся за кексчета?

— Чиста съм, шефе. Наистина. Няма връщане назад. — Даян ритна чантата си под пулта, без да откъсва очи от Оливия.

— Е, какво криеш?

— Това е само „Ю Ес Ей Тудей“ — преглътна Ди. Оливия протегна ръка.

— Не ти трябва да го гледаш. Повярвай ми.

Това значеше само едно. Оливия размаха пръст.

— Хайде, дай го. С кого е излязъл този път? — Тонът ѝ бе преднамерено безразличен, но стомахът ѝ се беше свил като преди удар.

Даян измъкна вестника и иго подаде. Оливия го разгърна.

— О, боже, още една снимка.

Заедно двете се загледаха в черно-бялата вестникарска снимка на радиоводещия Мат Рансъм с чикагската новинарка Мери-Ан Хайтауър. Дори на снимката, направена през ресторантския прозорец, забеляза Оливия, Мат изглеждаше като реклама на идеалния мъж. Компанията му, ъгловата блондинка с изрядна прическа, имаше скули, достойни за предната корица на „Вог“.

Преди два дни в списание „Пийпъл“ имаше статия, озаглавена „Мат ходи по срещи — ще чака ли докторката?“, придружена от снимка на Мат между две тъмнокоси близначки. Откакто ги хванаха в онзи кадър по интернет, папараците не можеха да му се наситят, а Мат изглеждаше щастлив като тиква на всяка снимка. При това, явно никоя от жените не се оплакваше.

Оливия не можеше да повярва колко я болеше от това. Всяко заглавие, всяка снимка сякаш се забиваше като нож в сърцето ѝ. Беше

поела толкова удари, че ако беше подводница, вече щеше да лежи на дъното на океана. Колкото повече не обръщаше внимание на постъпките на Мат, толкова по-оживен ставаше светският му живот — което не беше от полза и за двете страни.

— Как мислиш, Оливия, колко високи, красиви жени с кариера има в Чикаго?

— Не знам — отвърна тя. — Милиони, и както изглежда, Мат има намерение да излезе с всички.

Тя запази нехаен тон, защото да признае, че се чувства наранена, означаваше да се превърне в обект на съжаление. Време беше да сложи точка на психологическата война, която водеха с Мат.

Колкото и да ѝ се искаше да вярва, че Мат е в състояние да се справи с багажа си и да обърне страницата, опитът ѝ, личен и професионален, ѝ говореше, че не трябва да се надява. Време беше да пусне Мат — не само външно, но и дълбоко в себе си, където го държеше в плен.

В „Джанели“ беше претъпкано. Клиентите се тълпяха на бара и на входа. Онези, които нямаха щастието да са с резервации, чакаха търпеливо на тротоара.

Салонният управител придружи дамата на Мат до сепарето, а той отиде да потърси сестра си. Завари я да разчиства една току-що освободила се маса.

— Олеле. Не съм виждал такова нещо тук. Какво е станало?

— Заради теб — опита се да надвика шума тя. — Подай ми, моля те, кърпата.

Мат изпълни молбата ѝ, като се промуши покрай една шумна компания от шест човека, за да стигне от другия край на масата.

— В статията на „Ю Ес Ей Тудей“ се споменаваше ресторантът и откакто отворихме, телефонът не е спрял да звъни.

— Боже, май си ми длъжница.

— Имаш право и понеже съм ти много благодарна, ще ти дам един безплатен съвет.

— О, ето каква била работата.

— Стига глупости, Мат. Прекаляваш. Ако продължаваш да ѝ навираш още жени в лицето, добрата докторка ще ти бие дупката.

Той погледна към масата, където приятелката му приемаше чашата с вино, която ѝ беше изпратил. Също като другите, и тази беше красива и забавна. Не притежаваше будния интелект на Оливия, нито искреността ѝ, не го слушаше с такова внимание като нея, но в днешно време, кой го правеше?

Тя го приемаше такъв, какъвто изглеждаше, и нямаше намерение да го обръща наопаки и да го принуждава да съзрява. С нея и с останалите му беше леко, спокойно... и учудващо повърхностно и незадоволително.

Мат се намръщи.

— Нали не смяташ, че на този етап Оливия се интересува от мен? — попита той.

Сандра прекъсна подреждането на столовете около масата.

— Там е работата, нали? Искаш да я уплашиш. Тези публични срещи са жалкият ти опит да се измъкнеш от евентуална сериозна връзка.

Тя поклати глава с отвращение.

— Благодаря за безплатната реклама, братче, но не искам да участвам в това. Ако не можеш да видиш от какво се отказваш, не си достатъчно умен, за да носиш фамилията Рансъм.

Тя кимна към стройната червенокоса жена, която го чакаше в другия край на помещението.

— Знаеш ли, доктор О има право. Време ти е да пораснеш. Отдавна ти е минало времето да си играеш с кукли.

Мат вдигна бирата и я пресуши на един дъх. Беше два часът през нощта и той, Джонатан и Ди Джей се бяха настанили удобно на любимата си маса в „Никс“. Тук играеха на бiliarд със старата банда и изпиваха повече от полагащото им се количество алкохол. Само няколко маси бяха още заети. Време беше да се разотидат по домовете.

— Добре ли си, човече?

Джон беше един от най-старите приятели на Мат. Той и по-малкият му брат Ди Джей му бяха другари в пиянството много преди да има законното право да пие. Те бяха мъжки момчета, приятни за компания и далеч от мисълта за улягане.

— Да, добре съм.

— Мисля, че не си толкова добре, колкото мислиш. — Гласът на Ди Джей беше дрезгав от дългите часове в задименото помещение.

— Че защо не?

Очите на Мат го смъдяха от същия този дим. Болеше го глава и думите на Доуг за любовта, която те връхлита, казани в ефир, натрапчиво го преследваха.

— Защото викна такси на червенокосата още в единайсет. Единайсет! А през последните два часа изобщо не обръщаш внимание на блондинката ей там.

Джонатан тъжно поклати глава.

— Има нещо гнило в този живот, щом Мат Рансъм подминава една красива блондинка като пътен знак.

Мат седна изправен и се вгледа в приятеля си.

— Нали не смяташ, че трябва да порасна и да престана да се мотая с жени?

Ди Джей направи знак да му донесат още една бира.

— Господи, не, разбира се. Все едно Сами Соса да се откаже от себе си или Тайгър Удс да се откаже от голфа! Това би нарушило естествения ред на нещата. Я кажи, какво те е прихванало?

Мат прокара пръсти през косата си и се обърна, за да види блондинката. Тя беше изключително добре сложена и когато забеляза погледа му, му изпрати мълчалива покана, каквато никой мъж не би сбъркал.

Мат не изпита дори зачатък на интерес.

Той повдигна глава, огледа я от глава до пети, докато тя прекара съблазняващо език по устните си.

Пак нищо. Знаеше точно кой и какво го е прихванал и това изобщо не му харесваше. Обмисляше дали да не приеме мълчаливата покана на блондинката, за да докаже правотата си, но започваше да му омръзва да си доказва.

Той погледна още веднъж жената. После приятелите си. Без да има такова намерение, вече се бе вгледал дълбоко в себе си и не можеше да се каже, че беше впечатлен от видяното.

На следващия ден Мат седна на пейката, за да наблюдава отблясъците на късното следобедно слънце по повърхността на езерото, Накъса хляба от хотдога и го хвърли на патиците. Една

зеленоглава патица изкряска силно, преди да погълне парчето хляб, а ципестите ѝ плавници запляскаха енергично, когато се втурна да изпревари останалите.

Големият камък, отнел живота на брат му, изглеждаше като обикновена природна даденост — просто един скален къс, а не нещо, което можеше да обърне живота на едно семейство с главата надолу.

Мат остави мислите си да се зареят до летните дни, когато с Адам се надплуваха из езерото с приятели, търсейки прохлада във водата. Както всеки ден от последните двайсет и три години, Мат си пожела брат му да беше с него, за да си поговорят. Щеше му се да не беше спорил със Сандра предната вечер и да не беше време да се връща вкъщи и да се изправи пред Оливия. Само че животът не беше концерт по желание.

Чу леки стъпки в тревата зад себе си и видя, че майка му приближава. Изненадан, той се премести, за да ѝ направи място и за известно време двамата останаха загледани в езерото, всеки зает с мислите си.

Патицата водач изкряска силно, а останалите се наредиха ветрилообразно зад нея и заплуваха към срещуположния бряг.

Майка му заговори първа:

— Езерото ми липсваше — каза тя и след малко добави: — Ти също.

Мат откъсна поглед от патиците и се вгледа в лицето ѝ. Старата болка все още беше врязана в чертите му, а бръчиците около очите ѝ отразяваха годините на вглеждане в себе си. Или опитите да не го прави.

— Никога не съм искала да пренебрегвам теб или Сандра. Не и нарочно.

— Мамо, не трябва...

Тя откъсна очи от камъка, за да се обърне към него... и накрая, към миналото им.

— Да, трябва. Когато Адам почина, бях толкова сразена от празнотата, която изпитвах, че не можех за потърся помощ. Не можех да се накарам да направя това, което много добре знаех, че трябваше.

Гласът ѝ секна и Мат мълчаливо я изчака да продължи.

— Когато ти и Сандра намерихте сили, които аз не успях да намеря, бях толкова засрамена от себе си. Знаех, че ви боли и имате

нужда от мен, но продължавах да пропадам в пропастта, останала след Адам.

Той хвана ръката на майка си и я стисна — много добре познаваше празнотата, за която говореше тя.

— Сандра се справи — каза майка му. — Има си Дан, момчетата и ресторанта. Но се тревожа за теб. През цялото време се опитваш да заобиколиш тази пропаст, когато всъщност си готов да я запълниш.

Мат се усмихна на картината, която си представи.

— Според теб трябва да я запълня с някакви си емоции?

Днешният разговор с майка му щеше да запълни поне най-долния слой. Оливия вероятно щеше да изсипе вътре тонове само ако й позволише.

Тогава той се остави Оливия да заеме мислите му. Помисли си за чувството ѝ за морална правота, за желанието ѝ да помага на другите и за решимостта ѝ да се бори за това, в което вярва. Четеше в него като в отворена книга и въпреки това го обичаше. Макар да нямаше представа какво си мислеше Оливия, че ще получи в замяна, тя изглеждаше напълно убедена, че си струва да го има.

Ами ако имаше право?

В езерото патиците промениха строя си и водачът отново застана отпред. Когато стигнаха до камъка на Адам, те зацапаха към брега и изтръскаха перата си под залязващите лъчи на слънцето. Бризът разроши перушината им, плъзна се по повърхността на водата и разклати клоните на близкия бряст. От това място имаше и добри спомени, както и чувство за покой и уют. Вече с ново усещане за целеустременост, Мат хвана ръката на майка си и ѝ помогна да стане от пейката.

— Сандра ми каза, че имаш среща сутринта, а аз се връщам в Атланта. Имам да довърша някои неща.

Агентът на Мат, Брад Ханфорд, бутна настрани недовършения омлет и се облегна на стола.

— Да видим дали съм те разбрал правилно. Искаш да кажа на „Синтекс Комюникейшънс“ — най-голямата верига радия на планетата, — че си готов да обмислиш предложението им за съвместно предаване с Оливия, но настояваш първо да сключат договор с нея, преди да се обвържеш.

— Е, знам, че изглежда малко... необичайно, но си имам причини.

— Да, мисля, че се наричат страх и малодушие. Жената вече призна, че те обича, Мат. Трябва само малко да се смириш. Мъжете го правят непрекъснато. Не е чак толкова страшно.

— Но тъкмо това му е хубавото, Брад. Няма да ми се наложи. В „Синтекс“ им текат лигите по нас. Идеята е тяхна, нека те да я ухахват. Оливия получава национален ефир... и мен. Всички печелят. Ще работим заедно и всичко останало ще се нареди.

Брад поклати глава.

— Ти си един жалък кучи син. Искаш ли да продължа преговорите с Ти Ел Кей?

Мат повдигна рамене.

— Няма лошо да имам резервен вариант, но офертата им не може да се мери с тази на „Синтекс“.

Ханфорд взе чека и погледна за последно Мат.

— Изглеждаш ми твърде самоуверен. Ами ако доктор Мур не се заинтересува? Преди три седмици тя обяви пред целия свят, че те обича, след което ти се отдаде на серийно излизане с жени.

Мат се размърда притеснено. Наистина беше прецакал тотално общуването помежду им, но ако имаше на какво да разчита, то това беше амбицията на Оливия.

Колкото ѝ да намираше противна идеята за дистанционното излъчване, тя се съгласи да участва заради кариерата си. Може да ѝ се искаше да му откъсне главата, но Оливия, която познаваше, нямаше как да отхвърли предложението на живота си.

— Може и да не съм специалист по връзките, Брад, но познавам Оливия. Откакто я познавам, се стреми точно към това. Няма начин да отхвърли това предложение.

— Да работя с Мат Рансъм? По-скоро бих си прерязала вените!
 — Лицата около конферентната маса, които я наблюдаваха внимателно, изглеждаха шокирани и явно не можеха да повярват на очите си, което, както подозираше Оливия, отговаряше на нейното състояние в момента.

Без да знае какво да направи след това, Оливия се изправи и събра нещата си. Агентът ѝ, Карън Крандал, се изправи по-бавно, показвайки неохотата си с всяко мудно движение.

— Оливия — започна тя, — защо не седнем и не изслушаме какво имат...

— Не! Съжалявам. Много бих искала да съм част от „Синтекс Комюникейшънс“ и концепцията за предаване с водещи мъж и жена е много изкусителна, но не мога да работя с Мат. Как се спори за мисли и чувства с мъж, който не признава, че изпитва нещо такова?

— „Лив на живо“ е страхотно предаване, доктор Мур — каза изпълнителният директор на „Синтекс“, Едуард Симс. — Само че ние вече имаме няколко предавания със съвети. С Мат Рансъм в екип сте много силни. Предложение за предаване като „Според нас“, което ще ви изстреля сред звездите, не се среща всеки ден.

Оливия погледна Едуард Симънс в очите. Отвори уста, затвори я, после отново понечи да отговори. Не беше сигурна, че ще има волята да отхвърли отново предложението му.

Това беше шанс, който се предоставяше на човек веднъж в живота. А за нея дойде в напълно неподходящ момент. Трябваше да каже не и щеше да го направи. Както когато трябваше да откаже на Кранкоуър да я заключи в онзи апартамент с Мат.

Знаеше си, че да се намира в такава близост до Мат при това напрежение, щеше да доведе до емоционално бедствие, но пренебрегна инстинктите си, защото искаше да победи. Сега за втори път трябваше да избира между душевното си спокойствие и кариерата.

Както все повтаряше на слушателите, човек не е нищо повече от избора, който прави.

Дойде време да последва съвета си. Кимна на Симс и вицепрезидентите.

— Много благодаря за предложението. Поласкана съм — усмихна се тя — и силно се изкушавам, но се страхувам, че се налага да откажа.

После се оказа в асансьора двайсет и два етажа по-надолу с онемелия си агент. Карън, за която говоренето беше като дишането за другите, си държа езика зад зъбите, додето не излязоха през въртящата се врата на Пето авеню.

— Оливия, помисли какво правиш. „Синтекс“ ще излъчва „Според нас“ из цялата страна. Ако искаш да работиш с пациенти, можеш да го вместиш в графика си. Справи се страхотно с „Лив на живо“, но Ти Ел Кей могат да го излъчват само в двайсетте си станции. Защо не ми позволиш да се върна и...

— Не. Когато Ти Джей ме помоли да участвам в дистанционното предаване с дарения, си казах, че по-скоро бих провела зимните олимпийски игри в ада, преди да се съглася. А после се предадох и го направих. Този път съм твърда. Дяволът ще прави двоен аксел на лед, преди да вода „Според нас“ с Мат Рансъм.

Оливия закрачи по Пето с Карън, с лимузината на „Синтекс“ по петите им. Опитваше се да не мисли какво беше отхвърлила, но без особен успех.

Крачеше, без да вижда витрините, по които се заглеждаше. Току-що беше отхвърлила най-значимото предложение в кариерата си, беше казала „не“ на нещо, което желаше повече от всичко. „Не“ на известността, „не“ на върха в радио-индустрията, „Не“ на повече пари, отколкото беше мислила, че ще види през живота си.

И го направи, защото...

Оливия се спря пред витрината с чанти, замислена върху въпроса. Отказа, защото не можеше повече да жертва чувствата си в полза на кариерата, защото качеството на живота ѝ беше много по-важно от професионалните успехи. Изморена, без да разполага с повече време, тя се качи в лимузината с Карън и потеглиха към летище „Кенеди“.

Ако се беше насилила да работи с Мат, като се имат предвид всички нерешени проблеми помежду им, какво щеше да говори това за нея? Че не си е взела поука, че винаги ще подчинява и отрича чувствата си, за да успее?

Животът беше много кратък, за да се измъчва по този начин и прекалено кратък, за да се остави да бъде манипулирана. Като се настани в сектора за първа класа в самолета до Атланта, Оливия осъзна, колко странна беше цялата история. Ако Мат Рансъм беше толкова важна част от уравнението на „Синтекс“, къде беше той?

Тя отпи от виното, което ѝ донесе стюардесата и помисли върху това.

Ако ергенът на годината искаше да работи с нея, трябваше да ѝ го каже лично. Освен това трябваше да ѝ каже защо.

В петък сутринта „Лив на живо“ гъмжеше от слушателки, които се бореха с много неприятни житейски изненади — нещо, към което Оливия можеше да отнесе преживяването с борда на директорите в „Синтекс“. През по-голямата част от сутринта се опитваше да изглади неравностите в живота на слушателите си.

Понякога тези неравности приемаха неочаквана форма като съпруга на Мелиса, който очевидно се преструваше, че се интересува от електрически инструменти.

— Не разбирам, доктор О — гърлено каза Мелиса. — Откакто сме женени, всяка година му подарявам инструменти за рождения ден.

— И? — попита Оливия.

— И онзи ден, докато подреждахме гаража, той ми каза, че предпочитал дамско бельо — изрече на един дъх тя. — От „Виктория Сикрет“.

— Ти как го приемаш? — попита Оливия.

— Вие как бихте го приели? При всяка възможност ми смъкваше бикините. Не съм знаела, че проверява от коя серия са.

Оливия сдържа усмивката си. Усещаше объркването на Мелиса, но не долавяше отвращение, което означаваше, че Мелиса ще може да приеме слабостта на съпруга си.

— Мъжете, които обичат да се преобличат в женски дрехи, почти винаги са хетеросексуални — обясни Оливия. — Ако го обичаш и можеш да понесеш увлечението му по бельото, не виждам проблем.

— Но той е висок метър и деветдесет и приятелите му го наричат Буба — отбеляза Мелиса. — При това вече му купих електрически трион.

Оливия беше навлязла в третия час от „Лив на живо“, когато се обади Джо-Бет с ликуващ глас. Тя също беше преживяла нещо, което бе променило животай, но при нея беше с положителен знак.

— Няма да повярвате, доктор О! Омъжвам се!

Пристъпът на завист беше съвсем личен и абсолютно непрофесионален. Оливия веднага го потисна.

— Поздравления — каза тя. — Страхотна новина.

— Благодаря. Още не мога да повярвам! За една вечер получих две предложения за женитба. По-невероятно нещо не ми се беше случвало.

— Две предложения?! — учуди се Оливия, като не пропусна да забележи иронията.

Жената, на която даваше съвети, беше получила две предложения за женитба, докато мъжът, когото обичаше, беше сложил прът в кариерата ѝ и бе твърде зает да ходи по срещи, камо ли да признае чувствата си.

— Доуг ли ти направи едното?

— Да — отвърна развълнувано Джо-Бет. — Беше толкова романтично. Влезе в дамската тоалетна в „Паризиен“, за да ми предложи. Ще се женим през есента.

Доуг Ролинс беше нахълтат в дамската тоалетна, за да направи предложение за женитба. Добре, не изпитваше чак такава завист от този сценарий. Ала все пак той ѝ беше предложил. Мат Рансъм отново играеше централна роля в „Игра на срещи“.

— Все едно, исках само да ви благодаря. Ако не бяхте вие с Мат, това нямаше да се случи.

Оливия няма смелостта да попита дали се бе случило заради тях или въпреки тях.

— Поздравления, Джо-Бет. Много хубаво, че всичко се нареди.

Оливия се опитваше да си представи Мат Рансъм паднал на колене, и то в дамската тоалетна, когато чу странен шум в контролната зала. Тя погледна през стъклото, но Даян беше с гръб. Нещо ставаше, но когато не се появи никой от охраната, Оливия съсредоточи вниманието си върху Джо-Бет.

— Мат ще се върне ли скоро? — попита тя. — Доуг е извън щата днес, но ме помоли да му благодаря лично.

Оливия чу повишаване на тон от другата страна на стъклото. Като протегна шия, тя се опита да види какво става около Даян, но техниката ѝ пречеше.

— Не съм много сигурна, кога ще се върне. Всъщност...

Продуцентката ѝ се обърна и миг по-късно главата на Мат Рансъм се показва над тази на Даян. Докато Оливия ги наблюдаваше, той хвана Даян за раменете и я избута решително от пътя си. Следващият глас, който чу в слушалките, беше на Мат.

— Всъщност, Джо-Бет — изрече той все едно не се беше преборил с Даян за микрофона, — аз се върнах и съм щастлив да разбера, че всичко се е развило така добре при вас с Доуг.

Даян се показва иззад рамото на Мат и изрече безгласно „съжалявам“, но Оливия все още се опитваше да схване какво става.

— О, още нещо, Джо-Бет — добави той.

— Какво?

— С право ми беше ядосана последния път, когато говорихме. Не ми беше работа да давам съвети на Доуг, след като не можех да се оправя със собствения си живот.

Всички млъкнаха поразени, а Оливия, Джо-Бет и всички останали слушатели разтърсиха глави, без да вярват на ушите си.

— Боже, Мат — забеляза Джо-Бет, — звучиш все едно не си на себе си.

— Не, наистина не съм — отвърна Мат. — Мисля, че знам чия е вината. — Той погледна Оливия, но стъклото ѝ пречеше да разбере какво е намислил.

Оливия си представи как всички в радиото са залепили ухо до най-близките радиоколони. Някъде в недрата на радиото Чарлс Кранкоуър несъмнено подскачаше от радост. Оливия не знаеше защо изобщо е изненадана, че Мат Рансъм се е появил неочаквано. Той винаги действаше импулсивно.

— Е, какво те води в Атланта? — Тя запази неутрален тон и изражение, но вътрешно се бореше с надеждата, въпреки дългия списък с прегрешения на Мат, включително, но не само това, че я принуди да откаже най-доброто предложение в кариерата си.

— Мислех да се направя, че случайно съм се отбил, но всъщност дойдох направо от Чикаго, така че ще бъде пресилено, ако го кажа.

Оливия го изчака мълчаливо да продължи.

— После си помислих дали да се престоря, че съм доброволец от полицията по развлеченията, изпратен, за да нагледа напредъка ти — обясни той.

Оливия се стегна в очакване на края на шегата, но той я изненада.

— Само че се уморих да се преструвам.

Звучеше толкова унил от признанието си, че Оливия реши да го изпита с признание на свой ред.

— Сбърках, като се влюбих в теб на два пъти, Мат — каза тя, — а после почувствах, че трябва да го призная пред всички. — Тя замълча. — Само ти не поиска да го чуеш.

— Да, така е — съгласи се той. — Полагах големи усилия да не чуя много неща.

За сетен път Мат изглеждаше не особено щастлив от това разкритие, но въпреки това, го направи. Преди три седмици този разговор щеше да го накара да се скрие вдън земя.

Оливия се взря през стъклото. „Моля те, боже — помисли си тя. — Не го оставяй да се откаже точно сега!“

Мат се отдалечи от стъклото. Оливия и слушателите зачакаха, затаили дъх, докато той дойде от контролната зала в студиото. Сложи микрофона на стойката му и се наведе към нея.

Оливия го погледна в очите. Имаше нещо в тях, което не беше виждала досега — нещо по-зряло — ново и неудобно като чифт обувки на висок ток. Но в тях имаше и настроение и желание да го покаже. Надеждата ѝ нарасна.

— Виж, няма начин да падна на колене или нещо такова, но наистина имам чувства към теб. Истински... чувства. Дълбоки.

— Боже, доктор О! — изчурулика Джо-Бет. — Започнал е да говори като голям човек. Сигурна ли сте, че това е Мат Рансъм?

— Не съм клонинг — каза троснато Мат и се наведе, за да прекъсне обаждането.

Оливия кимна и си напомни да не забравя да диша. Мат се прокашля.

— Откакто брат ми почина, все бягам от чувствата си, Оливия. Не исках никога повече да обичам някого толкова силно, но към теб изпитвам точно това.

Думите бяха простишки, но проникнаха направо в душата ѝ. Помисли си какво му струваше да спомене брат си пред всички и осъзна каква планина беше прескочил.

— Благодаря — промълви тя. — Това значи много за мен, но не знам какво означава за нас.

— Ти си психологът. Нямах ли наръчник, в който да провериш?

Оливия се усмихна.

— За начало няма да е лошо да покажеш някаква демонстрация на чувства.

За миг Мат като че ли се обърка, после бръкна в задния джоб и извади черното тефтерче — вероятно онова, с което я заплаши и което му свърши добра работа в Чикаго.

Без да му мигне окото, той започна да къса страниците с позлатени ръбчета. Късаше ги по две, после по три, като ги пускаше на пода около тях, докато остана само кожената подвързия, която запрати в близкото кошче.

— Какво ще кажеш за това?

— Беше... хубаво.

Оливия кимна, колебаейки се как да продължи, смутена от демонстрацията, типично в стила на Мат.

После той се усмихна, с което изведнъж разведри атмосферата и показва проклетата си трапчинка, от което Оливия също не издържа и се усмихна.

— Това е най-малкото, което мога да сторя — каза той. — Искам да кажа сега, когато репутацията ти е напълно съсипана, мога да се лиша от моята.

Той се наведе и я целуна лекичко.

— Нямам много опит с истинските връзки, Ливи, но ако искаш да ме водиш, съм решен да опитам.

По отношение на любовните обяснения, неговото беше лишено някак от сърца и рози, но Оливия разпознаваше напредъка, когато го видеше. Завладяха я щастие, любов и да, определено облекчение.

Тя протегна ръце и придърпа Мат към себе си. Този път целувката беше по-дълбока и определено по-възбуждаща, което

потвърди това, на което се надяваше — Мат Рансъм може да беше напуснал Нийделенд, но все още можеше да лети.

От контролната зала се чу кашляне, после почукване по стъклото. Оливия чак сега забеляза тишината в слушалките си и отвори очи, за да погледне през рамото на Мат.

Даян стоеше пред пулта и сочеше с пръст към него. Докато Оливия гледаше, продуцентката ѝ се наведе и натисна едно копче.

В слушалките си чуха звукови ефекти на шумни целувки.

Преди Оливия да успее на мигне, Даян се наведе над пулта и пусна хорово изпълнение на „Алилуя“, което заглуши целувките.

Все още със запечатани устни, но вече с отворени напълно очи, Оливия видя как Даян регулира нивото на звука. Последваха още няколко секунди на целувки и алилуя.

Уплашена, че ако не направи нещо, предаването ѝ ще свърши с мъпет-репликата на Пиги „Това е всичко, приятели“, Оливия отлепи устни от Мат и даде знак на Даян, че е готова да завърши предаването. Като се наведе над микрофона, тя изрече с облекчение:

— Бяхте с доктор Оливия Мур, която ви напомня да излезете навън и да живеете живота си... на живо. — След последното вдигане на палец към Даян, тя завърши: — Точно това възнамерявам да направя и аз.

Когато се увери, че микрофонът ѝ е изключен, Оливия свали слушалките и съсредоточи цялото си внимание върху Мат, който стоеше все така небрежно облегнат на масата. Оливия повдигна вежди в очакване.

— Е, готова ли си да се преместиш в Ню Йорк и да си изкарваш прехраната, като се караме? — попита той.

— Още не мога да повярвам, че искат да ми плащат толкова много пари само за да споря с теб.

Мат се усмихна. Усмивките и на двамата бяха по-широки от нормалното.

— Точно това ги привлича — отбеляза той.

Тя наклони глава и се вгледа в лицето на мъжа до себе си.

— Да, но има един проблем. Ами ако продължим в този дух и един ден се събудим и между нас е настанала такава хармония, че не можем да измислим нищо, за което да спорим?

Двамата се погледнаха, после отклониха погледи встрани и пак се погледнаха, едва сдържайки се да не избухнат в смях.

— Знаеш ли — каза той и праметна ръка през рамото ѝ, за да я придърпа към себе си, — ще му мислим тогава, когато обявят световния мир. — Той долепи устни до нейните.

— Да — прошепна тя. — Или когато проведат зимните олимпийски игри в ада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.